BARBARA TAYLOR BRADFORD

Femeile din viața lui

'Legiuni de cititori vor fi satisfăcuți de succesele romantice ale oamenilor cultivați, bogați și puternici pe care îi evocă.'

Publishers Weekly

'Acest ultim roman este plin de toată pasiunea și drama la care se așteaptă cititorii de la această prolifică scriitoare.'

West Coast Review of Books

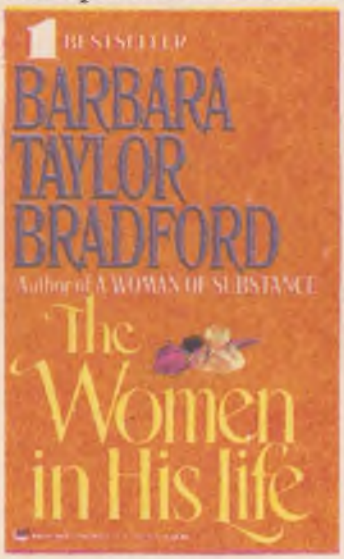

Barbara Taylor Bradford s-a născut la Leeds, Yorkshire. A fost reporteră la **Yorkshire Evening Post** de la șaisprezece ani, iar la vîrtsta de douăzeci trecuse la **London's Fleet Street** ca editor și comentator. În 1979 a scris primul ei roman, **O femeie bogată,** iar acest **bestseller** a fost urmat de altele: **Vocea inimii, Păstrează visul, Act de voință,** toate devenite seriale TV. Romanele ei au fost traduse în 19 limbi și tipărite în 33 de țări.

„Extraordinară... are secrete și surprize, iar la sfîrșit o răsturnare de situații. Autoarea poate cufunda cititorul într-o scenă

BESTSELLER

emoționantă și să orchestreze un ritm care-ți taie respirația, cu siguranța unui regizor de film."

Detroit Free Press

ISBN 973-95056-1-5

Vol. I—II LEI 1400

Coperta de Vasile SOCOLIUC

The Women in His Life
by Barbara Taylor Bradford

© copyright 1990 by The Gemmy Bradford Venture,
a joint venture between Gemmy Productions, Inc.,
and B.T.B. Productions, Inc.

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii **MIRON.**

Barbara Taylor Bradford

Femeile din viața lui

Volumul 2

Traducere de Ani Florea

Editura MIRON

București - 1993

PARTEA A PATRA

Anastasia

Paris
1959

Iubirea mea vorbi şi-mi spuse,
Ridică-te, dragostea mea, frumuseţea mea, şi vino
Căci iată, iarna a trecut,
Ploaia a încetat şi s-a dus.
Florile răsar pe pământ;
a venit vremea cîntecului păsărilor
şi glasul turturelei se aude în cîmp.

Cîntecul lui Solomon

38

Ea auzi vocea fetei pe cînd urca scara lată. În aerul cald de iulie, uşor, liric, plin de muzică, plutea spre ea o voce frumoasă, cu atît mai captivantă cu cît era naturală şi sinceră.

Ar fi ideală pentru scenă sau film, se gîndi Margot Derevenko, dar slavă Domnului că nu avea ambiţii în această direcţie. Şi chiar de-ar fi avut, tatăl ei nu i-ar fi permis niciodată să devină actriţă. El ştia prea multe despre lumea aceea dură şi nesigură ca să o lase să se aventureze în ea.

În timp ce se apropie de palierul etajului al doilea,

Margot se opri să asculte, cu o mînă pe balustrada de stejar lustruit, ţinînd cu cealaltă un coşuleţ plin cu flori albe proaspăt culese din grădina ei. Vorbele fetei erau acum mai clare, mai distincte, şi Margot îşi dădu seama că vorbeşte cu croitoreasa.

– Şi aşa, Marie, i-am spus vagabondului, „Vino cu mine, ştiu că ţi-e foame. Te invit la cafeneaua de peste drum, la masa de prînz".

Marie îşi ţinu respiraţia, neîncrezătoare.

– Şi vagabondul a venit cu dumneata la cafenea, domnişoară? zise ea rămînînd cu gura căscată.

– Bineînţeles că nu, Marie! S-a uitat la mine de parcă l-aş fi invitat la o înmormîntare. A lui proprie. Aşa că i-am spus, „Bine, dacă nu vrei să iei masa cu mine la cafenea, hai să mergem acasă, la părinţii mei. Bucătăreasa noastră, Maruba, îţi va pregăti o masă splendidă, orice-ţi doreşti". Şi poţi să-ţi închipui ce s-a întîmplat, Marie?

– Nu, domnişoară, nu pot.

– A refuzat.

– Bine a făcut, spuse Marie după un moment , cu o voce seacă. Nu cred că părinţii dumitale ar fi bucuroşi dacă ai aduce un vagabond la masă în casa lor atît de frumoasă.

Sigur că nu, mormăi în gînd Margot.

Anastasia nu spuse nimic.

Urmă un moment de tăcere, apoi croitoreasa continuă, remarcînd cu o voce sincer mirată:

– Nu înţeleg, *mademoiselle*, de ce l-aţi invitat la masă pe vagabond?

– Bineînţeles, pentru că era flămînd.

– Dar asta-i problema lui. Oricum, vagabonzii ăştia

de pe malul Senei sînt toţi nişte canalii.

– Cum poţi să spui una ca asta! Nu e vina lor că au venit vremuri grele, că au fost nevoiţi să ducă o asemenea viaţă. Eu stau de vorbă cu ei mereu şi îi vizitez şi crede-mă, Marie, vagabonzii nu sînt deloc fericiţi că trăiesc sub podurile rîului, dormind afară pe orice vreme, trăind din nimic, scormonind prin gunoaie după hrană.

– Ei sînt de vină pentru propria lor nenorocire.

– Eu nu cred asta şi încerc să-i ajut.

Cum Marie nu răspunse, fata continuă repede:

– Şi am reuşit să îl ajut, pe unul dintre ei – o femeie vagaboandă. Ea e acum pe cale să-şi facă o viaţă mai bună.

– Adevărat? făcu Marie, sceptică.

– Da, e adevărat, am ajutat-o. Am convins-o să lase sticla de vin şi aşa a făcut, iar acum are o slujbă şi o locuinţă.

– Înţeleg. Spuneţi-mi, domnişoară, părinţii dumneavoastră ştiu despre preocuparea asta pentru vagabonzii de pe malul Senei şi că vă amestecaţi în treburile lor?

– Desigur, şi mă aprobă.

Nu, zău? se gîndi Margot. O**are c**înd? Se grăbi în sus pe treptele largi de lemn lustruit şi intră în holul spaţios de la primul etaj, unde era aşezat bronzul cu mica balerină a lui Degas, în stînga unei guaşe cu balerine în rochii verzi, tot de Degas. El şi Monet erau artiştii favoriţi ai soţului ei şi amîndoi erau bine reprezentaţi în această casă.

Uriaşele uşi duble ale acestui *petit salon* erau deschise larg, iar înainte de a intra, Margot îşi aruncă

o privire înăuntru pentru un moment şi îşi ţinu respiraţia de surpriză şi plăcere.

Fiica ei de optsprezece ani stătea în mijlocul camerei şi se învîrtea încet, cu braţele întinse, ca Marie să facă un ultim control al rochiei de seară pe care o terminase cu o zi mai înainte. Rochia, o confecţie uşoară din şifon, într-un amestec de albastruri şi griuri pale delicate, plutea în jurul ei ca nişte valuri de ceaţă pe mare. Dacă rochia era superbă, atunci fata era perfecţiunea însăşi.

Camera era inundată de soarele dimineţii, care se revărsa prin ferestrele înalte şi îi scălda faţa în lumina lui blîndă. Părul blond pal, căzînd spre mijlocul subţire, părea plin de lumina soarelui şi strălucea în jurul feţei ei perfecte în formă de inimă, care lucea ca fildeşul lustruit. Ochii depărtaţi, cu gene dese, erau de o culoare ceţoasă albastră-cenuşie. De înălţime medie, fata avea membre lungi şi graţioase; mînecile largi ale rochiei în formă de capă, cădeau de pe cei mai frumoşi umeri şi de pe braţe, în timp ce linia tivului cu colţ ca de batistă îi arăta gleznele bine făcute şi picioarele fine.

E atît de frumoasă, încît parcă nu e reală, se gîndi Margot, dar de fapt aşa a fost dintotdeauna, chiar de copil. E prea perfectă şi e mult prea dulce şi blîndă ca să-i fie bine în viaţă. Visătoare, romantică, idealistă. Ce-am să mă fac cu ea? E mult prea naivă şi încrezătoare pentru lumea asta dură în care trăim azi. Oftînd în sinea ei, Margot deschise uşa şi intră în cameră.

– Aici erai, Anastasia! exclamă ea, zîmbindu-i fiicei sale.

– Uită-te, mamă, nu e grozavă?

În timp ce vorbea, Anastasia îşi ţinea fusta rochiei, făcu o mică piruetă şi ajunse cu faţa spre mama ei, privind-o întrebătoare.

Margot aprobă din cap şi privi spre croitoreasă.

– Bună dimineaţa, Marie, văd că ai creat o altă perfecţiune.

– *Bonjour, madame*. Nu eu am făcut asta, ci dumneavoastră, răspunse Marie, uitîndu-se la Anastasia. Totuşi, complimentul se referea la munca ei şi îi făcu plăcere, aşa că îi zîmbi doamnei Derevenko.

– Mi-e teamă că nu pot să-mi asum eu tot meritul pentru Anastasia, spuse Margot, chicotind. Cred că tatăl ei a avut şi el un merit în procrearea ei.

Anastasia rîse cu mama ei. Era un rîs uşor, cristalin, clar ca un clopoţel, cum îi era şi vocea.

– Rochia e cu adevărat divină, nu-i aşa? Marie s-a întrecut pe sine. Mulţumesc, Marie, spuse ea şi făcu o mică plecăciune.

Chipul croitoresei se umplu de fericire. Nimic nu-i plăcea mai mult decît mulţumirea clientelor, mai cu seamă din partea acestor Derevenko, favoritele ei. Făcuse multe rochii pentru ele de-a lungul anilor, deşi în ultimul timp făcuse mai multe pentru Anastasia. Doamnei îi plăceau acum mai mult ca oricînd marile case de modă.Dar ce bucurie era să coşi pentru fata asta care făcea ca rochiile ei să arate splendid prin frumuseţea ei incredibilă, prin trupul ei mlădios şi ţinuta ei perfectă.

Margot îşi studia gînditoare fiica şi exclamă:

– Opal! Asta-i! Trebuie să porţi bijuteriile mele cu opal, la rochia nouă. Vor merge bine cu albastrul şi

griul ei.

– Vai, mamă, mulţumesc! Ce drăguţ din partea ta, că mi le împrumuţi.

– Ai să arăţi uluitor şi ai să fii recunoscută ca frumoasa balului.

– Nu cred. Yvette va fi steaua, şi aşa şi trebuie. În fond, e ziua ei anume, sublinie Anastasia.

Margot doar zîmbi şi apoi privi în jur în mica odaie de zi. Solange, fata în casă, pusese vaze cu apă pe diferite măsuţe, iar acum Margot se plimba prin cameră punînd, din coşuleţul cu flori, boboci în micile cilindre şi vaze iar apoi se dădea puţin îndărăt să le privească critic, ţinîndu-şi capul blond aplecat într-o parte.

Anastasia o urmărea pe mama ei, gîndindu-se cît de talentată era cînd era vorba de probleme artistice, cum ar fi aranjatul florilor, punerea mesei şi decorarea unei camere. Era plină de admiraţie faţă de ea.

Margot se întoarse brusc şi îşi îndreptă ochii căprui spre fiica ei.

– Iar visezi cu ochii deschişi?

– Nu, mamă, rîse Anastasia. Aş face mai bine să mă duc să-mi scot rochia asta. Marie, vrei să vii să mă ajuţi, te rog?

– Desigur, domnişoară.

– Masa e la ora unu, în grădină, Anastasia.

– Da, mi-ai spus deja, zise fata şi dispăru într-un nor de şifon şi de parfum Ma Griffe.

Acel *hôtel particulier,* proprietatea iui Alexander şi Margot Derevenko, se afla în elegantul Faubourg Saint-Germain şi era doar una dintre frumoasele case particulare de pe stradă, ascunse privirilor în spatele unor garduri înalte de piatră. Faubourgul Saint-Germain se află în Arondismentul Şapte, care e o parte a unuia dintre cele mai celebre districte ale Malului Stîng, district care odinioară era o enclavă a aristocraţilor şi un rai al studenţilor artişti şi scriitorilor.

În apropierea casei, se aflau *Muzeul Rodin, Academia Franceză, Şcoala Militară* şi *Dome des Invalides* care găzduieşte mormîntul lui Napoleon I. Alături de aceste clădiri istorice, în cartier erau mici localuri încîntătoare, magazine de antichităţi şi galerii de artă, precum şi două dintre cele mai faimoase locuri de întîlnire ale scriitorilor şi artiştilor din Paris, cafenelele *Deux Magots* şi *Flore.*

Casa familiei Derevenko era ascunsă privirii de uşi masive de un verde închis situate în faţă, la stradă. În spatele lor, era o mică locuinţă a portarului, într-o curte tipic pariziană, cu piatră cubică, cu o fîntînă în centru şi cu un castan porcesc lîngă un zid îmbrăcat în viţă.

Casa era alungită şi avea o faţadă clasică, cu multe ferestre înalte, cu obloane şi trepte largi de piatră care duceau la o uşă principală dublă. În interior erau camere spaţioase cu plafoane înalte, aerisite şi luminoase şi care îşi datorau eleganţa şi graţia gustului impecabil al lui Margot Derevenko în privinţa antichităţilor şi mobilelor. Flerul şi talentul ei în combinarea şi aranjarea acestor elemente erau vizibile în toată casa.

Holul de la intrare, la parter, ducea direct în grădină prin cîteva uşi de sticlă, iar grădina însăşi era o capodoperă, creată cu eforturi de-a lungul anilor, sub îndrumarea plină de dragoste a lui Margot. Deşi trăise în Franţa din tinereţe şi îşi făcuse studiile la Sorbona, Margot era englezoaică prin naştere şi educaţie. Şi astfel, căutînd idei pentru propriul ei loc de evadare în inima Parisului, se gîndise la una dintre grădinile engleze. Inspiraţia ei fusese faimoasa Grădină Albă din castelul Sissinghurst. La fel ca şi cea din Kent, această grădină, mult mai mică, aşezată în umbra lui *Dome des Invalides*, era un amestec de frunziş verde, de flori şi tufe înflorite, toate de culoare albă. Tocmai simplitatea şi puritatea acestei combinaţii verde şi alb dădeau acestei grădini pariziene senzaţia de răcoare, seninătate şi eleganţă.

Un bazin cu nuferi înconjurat cu dale se afla la capătul pajiştii, care era înconjurată de tufe luxuriante şi răzoare debordînd de flori albe de tot felul – azalee, trandafiri, lalele, narcise, crizanteme şi ghiocei, în funcţie de sezon. Dincolo de flori, găseai liliac şi castani porceşti, precum şi boscheţi cu flori ca rododendroni şi hortensii, iar în jurul întregii grădini erau ziduri înalte şi vechi de piatră, acoperite cu viţă sălbatecă lucioasă.

O terasă cu dale de piatră se întindea de-a lungul casei şi dădea spre grădină. Aici şedeau şi luau prînzul Margon şi Anastasia, la o masă de grădină din fier forjat, umbrită de o umbrelă mare de soare. Maruba, bucătăreasa lor nord-africană, pregătise feluri simple, peşte la grătar, o salată verde şi piersici tăiate felii, muiate în şampanie.

Printre înghiţiturile de peşte, Margot spuse:

– N-am tras cu urechea mai devreme, dar am auzit fără să vreau conversaţia ta cu Marie, cînd urcam sus pe scară. Nu trebuie să-ţi mai pierzi timpul cu vagabonzii. Pur şi simplu, nu se cuvine.

– Încerc doar să-i ajut, mamă!

– Nu poţi să-i ajuţi. Mi se pare că ei singuri şi-au ales acest fel de viaţă.

– Cum poţi spune una ca asta? Vorbeşti ca Marie! De altfel, cine ar alege să trăiască în aceste condiţii extreme?

Margot clătină din cap.

– Ah, dragă, nu fi naivă...

Vocea i se tărăgănă şi rămase pe gînduri înainte de a spune:

– Tatăl tău şi cu mine sîntem îngrijoraţi din cauza ta. Nu cred că-ţi dai seama cît de frumoasă eşti şi, cine ştie, cum aceşti vagabonzi...

– Sînt oameni blînzi! o întrerupse Anastasia. Şi nu sînt periculoşi deloc, aşa cum îţi închipui tu. Nu mă vor ataca şi nu vor încerca să mă violeze. Nu trebuie să te îngrijorezi şi te rog să nu fii supărată pe mine... nu pot suporta cînd tu şi tata sînteţi supăraţi.

– Doamne, nu sîntem mînioşi ci doar preocupaţi ca să-ţi fie ţie bine. Margot îi zîmbi fiicei sale. Într-adevăr, tatăl tău şi cu mine sîntem foarte mulţumiţi de felul cum ţi-ai trecut bacalaureatul *cum laudae* şi că ai fost acceptată la Sorbona. De fapt ar trebui să spun că sîntem mai mult decît mulţumiţi, draga mea. Totuşi, noi...

– Ştiu ce vrei să spui, mamă, exclamă Anastasia, întrerupînd-o din nou. Nu vrei să mă bag printre

părăsiţi ai soartei.

– Exact.

– Sărmane suflete. Nici nu pot suporta să mă gîndesc la suferinţa lor, la modul în care trăiesc.

– Da, e trist, Anastasia. Dar lumea e plină de cele mai groaznice inechităţi şi aşa a fost întotdeauna şi mi-e teamă că nici tu, nici altcineva nu puteţi face mare lucru să ajutaţi aceste sărmane creaturi.

– Mamă, eu nu cred asta. După părerea mea, chiar de-ar fi vorba de o singură persoană, şi tot ar fi o diferenţă.

Margot o privi pe fiica ei şi îşi dădu seama că ar fi mai înţelept să renunţe la acest subiect pentru moment. Pe cît de dulce era Anastasia, nu era proastă – era de fapt inteligentă şi cu mintea iute. De asemenea, era foarte încăpăţînată din fire. Dacă Margot ar fi continuat să o dojenească pentru preocuparea faţă de vagabonzi, fata nu ar fi făcut decît să se încăpăţîneze să o sfideze. În cîteva zile, urmau să plece la vila lor de la Cannes să-şi petreacă restul lunii iulie şi o parte din august, apoi Anastasia ar fi plecat la Londra să stea cu bunica ei. Va fi foarte departe de vagabonzii ei, iar în toamnă începea universitatea, şi desigur că programul de acolo o va preocupa şi îi va umple cu prisosinţă timpul. Aşa că Margot schimbă subiectul şi spuse:

– Mă duc la cumpărături cu Lucrezia, azi după-amiază. Ai vrea să vii cu noi, draga mea?

– Mulţumesc, dar nu pot. Vreau să mă duc să caut nişte cărţi de istorie de care am nevoie. Yvette mi-a spus că le voi găsi probabil la vechea librărie de lîngă Quai Saint-Michel.

Margot dădu din cap.

– Nu uita că trebuie să fii cu noi la cină diseară. Tatăl tău primeşte nişte oaspeţi de la Hollywood.

– Mi-a spus. Unde mergem?

– La *Tour d'Argent*.

– Va fi plin de turişti bogaţi. Ştii cum e în luna iulie.

Margot zîmbi.

– Dar tot e foarte frumos. Gîndeşte-te ce privelişte minunată spre Notre Dame şi Sena. În plus, acolo vor să meargă cei de la Hollywood.

– Asta vor totdeauna, mormăi Anastasia, apoi întrebă: tata face iar un film american?

– Aşa se pare. Luăm un pahar aici acasă, la ora opt, apoi plecăm la restaurant pe la nouă.

– Nu fi îngrijorată, mamă. N-am să vin tîrziu. Ştiu cît de importante sînt pentru tata serile astea de afaceri. Şi promit să mă comport cît pot mai bine.

Îi aruncă mamei sale o privire şireată, gura îi tremură şi adăugă:

– Şi n-am să vorbesc despre vagabonzi.

Margot izbucni în rîs.

– Trebuie să spun că sînt bucuroasă că noua ta conştiinţă socială nu ţi-a afectat simţul umorului.

39

Maxim umbla în pas lent de-a lungul cheiurilor paralele cu Sena, bucurîndu-se de această plimbare într-o după-amiază plăcută.

Tocmai terminase masa de prînz cu un asociat de afaceri american aflat într-o călătorie în Franţa, încheiase un contract excelent şi era încîntat. Prima lui zi la Paris se dovedise excepţional de bună.

Cînd ajunse la Quai Voltaire, se opri, privi spre o stradă îngustă, laterală, ezitînd, întrebîndu-se dacă să se ducă în Saint-Germain-des Près să ia o cafea la *Deux Magots*, apoi se decise şi o luă în partea

cealaltă. Se îndrepta spre un anume colţ al oraşului şi nu voia să se abată din drum.

Aşa că îşi continuă mersul întins, în direcţia Catedralei Notre Dame, ale cărei turnuri gotice impunătoare erau ca nişte santinele uriaşe, siluete proiectate pe azurul cerului de vară, azi cu desăvîrşire senin şi plin de acea lumină blîndă pe care o iubesc pictorii şi care e atît de caracteristică Parisului. Apele Senei tremurau în lumina ceţoasă a soarelui ce se filtra prin frunzişul copacilor aliniaţi pe marginea rîului.

Parisul era oraşul favorit al lui Maxim. Îl prefera Londrei, unde trăia şi lucra, New Yorkului unde se ducea frecvent pentru afaceri şi Berlinului, unde se născuse. Şi, de cîte ori se întorcea acolo, arăta mai frumos decît îl ţinea minte; îl lua mereu prin surprindere.

Văzuse pentru prima oară Parisul la începutul anului 1939, cînd el cu mama şi cu Teddy fugiseră din Germania nazistă, iar el nu uitase niciodată acea perioadă din copilăria lui, acele săptămîni grozav de fericite, alături de mama sa, ultimele pe care le petrecuse cu ea. O multitudine de imagini îi erau întipărite în minte, iar amintirile rămăseseră mereu vii alcătuind pentru totdeauna o parte din fiinţa lui.

Trecuseră treisprezece ani pînă a vizitat oraşul din nou. Revenise prima dată în 1952, ca să-şi sărbătorească aniversarea a optsprezece ani; Mark se gîndise la această călătorie şi îl invitase şi pe Căpăţînosul să vină cu ei, ca oaspete al lui. Au petrecut un timp minunat împreună şi Teddy în special s-a bucurat nespus. Născuse al doilea copil în februarie al aceluiaşi an, un băiat cu numele David,

după fratele lui Mark care fusese ucis în război, şi perspectiva unui sfîrşit de săptămînă la Paris o încîntase.

– Este exact ce-mi trebuie, exclamase Teddy cînd Mark îi spusese ce plănuise pentru ziua de naştere a lui Maxim. Am arătat ca o balenă într-un cort atîtea săptămîni în timpul sarcinii şi abia aştept să-mi cumpăr nişte haine franţuzeşti elegante, acum cînd mi-am recăpătat silueta. Aşa că Paris să fie!

Fusese de acord cu entuziasm. Dar în străfundul fiinţei ei, adevăratul motiv pentru care Teddy era bucuroasă că plecau era pentru că înţelesese întotdeauna cît de mult însemna Parisul pentru dragul ei Maxim, ştia că el avea amintiri preţioase despre lunile pe care le petrecuse acolo cu Ursula. Aşa încît, pentru prima oară, nu făcuse caz că o lasă pe fiica lor de doi ani, Kay, în grija guvernantei sale şi a mamei lui Mark. Îl predase cu un zîmbet şi pe noul ei bebeluş. Aniversarea celor optsprezece ani ai lui Maxim şi călătoria la Paris aveau precădere asupra oricăror altor lucruri. Maxim era ca şi propriul ei copil şi se gîndea la el ca atare, îl considera fiul ei. Era şi avea să fie totdeauna mîndria şi bucuria ei şi, în ochii ei, el nu putea face nimic rău, era favoritul ei.

După cum s-a dovedit, călătoria la Paris în 1952 fusese cu adevărat memorabilă, căci aniversarea lui Maxim nu fusese singurul lucru pe care îl sărbătoriseră în acel iunie. Maxim şi Căpăţînosul şi-au cheltuit o parte din timp petrecînd şi felicitîndu-se unul pe celălalt pentru că încheiaseră cu succes prima lor afacere. Cu o lună înainte de ziua de naştere a lui Maxim, vînduseră un teren pe care îl aveau în East

End, unuia dintre marii constructori din Londra şi obţinuseră astfel un profit bun.

Această afacere a fost cu totul întîmplătoare, din cauza doamnei Threscoe, femeia de serviciu, *cockney*, a familiei Trenton.

Căpăţînosul şi cu ea aveau o slăbiciune unul pentru celălalt, încă din copilăria lui, iar cu trecerea anilor, el devenise confidentul ei cel mai de încredere. În 1950, cînd soţul ei a fost călcat de un camion şi a murit în urma unei răni la cap, doamna Threscoe, care nu avea copii, a venit plîngînd la Căpăţînosul să-i spună necazurile ei. Jack Threscoe lăsase foarte puţini bani; toate economiile lui erau băgate într-o bucată de pămînt în East End, ce fusese lovită de o bombă, şi pe care o cumpărase în 1946. Murind Jack, ea era gata să vîndă terenul şi chiar avea nevoie să-l vîndă, îi explicase doamna Threscoe Căpăţînosului. Dar spre marea ei nefericire, nimeni nu-l voia.

Cînd Căpăţînosul îi spuse toată povestea celui mai bun prieten al său, Maxim a rumegat-o cîteva zile şi i-a sugerat apoi să vadă ei înşişi terenul. „Dacă vrem să devenim oameni de afaceri, acum e momentul să începem", şi subliniase că în diverse părţi ale Londrei începuse reconstrucţia. „Terenul poate avea perspective. Poate ar trebui să-l cumpărăm noi, Căpăţînosule. O s-o ajutăm pe doamna Threscoe şi, cu un pic de noroc, s-ar putea dovedi o investiţie bună".

După cum s-a dovedit, Maxim avusese dreptate.

Înainte ca băieţii de şaisprezece ani să cumpere terenul bombardat al lui Threscoe, Maxim îi ceruse părerea lui Henry Rossiter care se ocupa în

continuare de banii lui. Bancherul i-a chemat pe experţii lui pe care i-a trimis să vadă pămîntul; după ce a primit referatul lor, l-a informat pe Maxim că ar fi o investiţie sigură.

– N-o să faceţi mulţi bani pe el cînd o să-l vindeţi, ceea ce veţi face desigur într-o bună zi, dar cu siguranţă că nu veţi pierde, îl asigurase el pe Maxim, şi apoi a cumpărat terenul în favoarea lor. Doamna Threscoe ceruse cinci mii de lire, ceea ce îi dădea un profit decent; băieţii fuseseră de acord cu preţul ei, fără să se tocmească şi împărţiseră banii pe din două, devenind astfel parteneri. Maxim folosise bani din fondul Westheim care era sub controlul lui Henry Rossiter; Căpăţînosul, cu permisiunea tatălui său, a folosit toată moştenirea pe care i-o lăsase unchiul său, plus trei sute de lire, contribuţia mamei lui iubitoare.

Doi ani mai tîrziu, vînduseră terenul bombardat al lui Threscoe cu douăzeci şi cinci de mii de lire şi obţinuseră un profit curat de douăzeci de mii, spre marea lor surprindere, şi de fapt a tuturor celorlalţi.

T.ebuiau să înceapă universitatea în acel an, întrucît absolviseră şcoala *St. Paul* în iulie, la vîrsta de optsprezece ani. Dar au respins Oxfordul. În schimb, şi-au deschis propria lor companie cu profitul obţinut de pe urma afacerii Threscoe.

La început, Teddy obiectase, la fel şi tatăl Căpăţînosului, dar pînă la urmă au fost atraşi de partea lor, mulţumită în primul rînd intervenţiei lui Henry Rossiter.

– A-i forţa acum să se ducă la Oxford este ca şi cînd ai închide poarta după ce caii au fugit, îi spusese

el lui Teddy şi domnului Trenton, chicotind. Mi se pare că aceşti doi tineri berbecuţi au început deja o carieră comercială şi încă cu destul succes, aş adăuga. Aşa că, de ce să-i oprim acum? Cred că se vor descurca foarte bine.

Mark tindea să fie de acord cu bancherul comercial. Sprijinul acordat de el planului a convins-o în cele din urmă pe Teddy că nu face o greşeală dacă îi permite lui Maxim să intre în afaceri în loc să-şi continue studiile. Îi dădu şi ea binecuvîntarea.

Maxim plănuise să fie bancher şi nu intenţionase niciodată să facă afaceri cu proprietăţi funciare, aşa că dacă nu ar fi fost Căpăţînosul, nici n-ar fi făcut aşa ceva. Dar deoarece proprietatea din East End adusese un profit atît de bun, Căpăţînosul îl convinsese pe Maxim să rămînă în acest domeniu, măcar un timp. Îşi luară birouri în strada Jermyn, formară o companie numită *Westrent*, nume rezultat din combinarea numelor lor de familie, şi începură să cumpere terenuri bombardate oriunde le găseau.

În cea mai mare parte, se concentrară asupra principalelor oraşe industriale din provincie, puternic bombardate de Luftwaffe, în timpul războiului. Se concentrară asupra oraşelor Leeds, Bradford, Sheffield, Coventry şi Birmingham, reuşiseră să găsească terenuri potrivite la preţuri decente, locuri pe care le considerau a avea mari perspective pentru viitoare proiecte de construcţii. După ce au curăţat pămîntul de dărîmături şi l-au împrejmuit, au păstrat loturile respective pînă cînd li s-au făcut oferte cu adevărat bune. În unele cazuri, au trebuit să aştepte cîţiva ani ca să le poată vinde la un preţ

corespunzător; în cele din urmă, *Westrent* a fost profitabilă, datorită în mare măsură avîntului postbelic ce a avut loc în construcţii, în Anglia, la mijlocul anilor cincizeci.

Anul 1952 a fost şi anul în care Maxim a hotărît să-şi schimbe legal numele. Cînd i-a menţionat pentru prima oară lui Teddy că vrea să anglicizeze numele de Westheim, renunţînd la Heim şi numindu-se West, ea fu de acord că era o idee bună şi, ca tutore, îi dădu consimţămîntul.

– Părinţii tăi plănuiseră să facă asta, oricum, îl informase ea. De fapt, mama ta a adus vorba despre asta de mai multe ori cînd eram la Paris, în 1939. Ştii cît de mult iubea ea Anglia, dorea să devenim cu toţii englezi. Ar fi atît de bucuroasă dac-ar şti că intenţionezi să faci asta, la fel ca şi tatăl tău. El dorise să adopte numele de West ca nume de familie chiar înainte de a părăsi Germania, dar prinţul credea că amiralul Canaris nu va putea obţine paşapoarte noi.

Aşa că îşi schimbase numele şi se naturalizase. Devenise Maximilian West, cetăţean britanic naturalizat, cu paşaport britanic şi drept de vot în alegeri.

Iar în anii următori, după împlinirea celor opt-sprezece ani, Maxim nu mai privi înapoi.

Cînd afacerile cu proprietăţile funciare deveniseră mai puţin atrăgătoare şi începuseră de fapt să-l plictisească, cumpărase cîteva companii mici neprofitabile: o tipografie în Wakefield, o companie de autobuze în Bristol şi o cărămidărie în Nottingham. Într-un timp relativ scurt, le pusese înapoi pe picioare, cu un pic de reorganizare strălucită şi cu ajutorul

noilor echipe de management pe care le trimise acolo. Apoi le vînduse, obţinînd profituri excelente la toate trei. Astfel se născuse a doua companie, *Westinvest.*

În afara talentului în afaceri şi a priceperii sale la cifre, Maxim avea capacitatea de a înţelege şi aprecia o balanţă şi semnificaţiile ei, imediat şi cu cea mai mare uşurinţă. El avea de asemenea imaginaţie şi clarviziune, un instinct interior pe care se baza întotdeauna, astfel că uneori nu ţinea seama de rapoartele analiştilor şi de recomandări, ci doar de reacţia sa instinctivă faţă de o afacere, de felul în care „o simţea". Toate aceste elemente erau factori importanţi în succesul lui şi aveau să-l sprijine în viitor.

Acum, la douăzeci şi cinci de ani, era directorul administrativ al companiilor *Westrent* şi *Westinvest.* Avea un apartament elegant mobilat în Mayfair şi un Jaguar nou, roşu ca vinul. Făcea parte din cîteva dintre cele mai bune cluburi particulare din oraş şi era o figură în societatea elegantă londoneză, ieşind cu femei tinere şi frumoase, ca de pildă cu cîteva binecunoscute starlete, fiind considerat un fel de playboy de către presa britanică. Ziariştii articolelor mondene îl iubeau. Exclamau mereu în scris despre uluitoarea lui frumuseţe, despre eleganţa şi stilul lui, despre însoţitoarele lui feminine minunate, despre primirile pe care le făcea şi despre averea lui.

El considera seratele, femeile şi viaţa lui socială în general drept o înfumurare prostească, ceva superficial, şi deci de mică valoare şi fără consecinţe. Singurul lucru care avea cu adevărat importanţă pentru el şi care îi provoca într-adevăr plăcere era

munca lui.

Îi spusese Căpăţînosului că vrea să facă un milion de lire pînă va împlini treizeci de ani. Căpăţînosul nu se îndoise niciodată că va reuşi. Nici Maxim nu se îndoise şi făcuse din realizarea acestui milion măsura cu care se judeca pe el şi activitatea sa. Şi aşa se stimula singur.

Mai am încă cinci ani, se gîndi el, cînd ajunse în Place Saint- Michel şi se opri la colţ aşteptînd schimbarea semaforului. Zîmbi, era încrezător că îşi va atinge scopul.

În privinţa lui Maxim, secretele reale ale succesului lui constau în concentrarea gîndului către un singur ţel, în dăruirea cu care i se dedica, în munca fără preget şi în capacitatea de a lucra multe ore fără să obosească. Era norocos că avea o vitalitate imensă şi avea nevoie doar de circa cinci ore de somn; se trezea de obicei la patru dimineaţa, la patru şi jumătate era la masa de lucru din apartament, unde lucra la hîrtii pînă la şapte, cînd pleca la biroul din strada Jermyn, unde stătea toată ziua. Nu-l deranja să lucreze şapte zile pe săptămînă şi săptămîni în şir, fără pauză. Maxim înţelesese de mult că era un înrăit adept al muncii şi de aceea rîdea cînd ziarele îl numeau playboy.

Se gîndi la asta acum şi chicoti. Ce mai playboy, mormăi în sinea lui. Dac-ar şti ei.

Adevărul era că femeile frumoase pe care le scotea în oraş erau doar accesorii decorative de purtat la braţ. Desigur, se îndrăgostise de cîteva ori. Şi scăpase de dragoste relativ repede. Dar nici una dintre femei nu rămăsese foarte mult timp cu el. Mai

simplu spus, nu reuşise să găsească femeia potrivită. Se întreba uneori, ce anume căuta de fapt. Perfecţiune? Dar era destul de inteligent să înţeleagă că nu exista nici o femeie perfectă. Cum nu exista de altfel nici un bărbat. În orice caz, nu dorea o femeie model. Totuşi, dragostea adevărată părea să-l ocolească.

Semaforul se schimbă pe verde şi Maxim traversă Place Saint- Michel şi se îndreptă spre strada Huchette.

Mergînd pe strada îngustă, veche, avu un sentiment de nostalgie, uitîndu-se în jur. În stînga era hotelul *Mont-Blanc*, unde el şi Căpăţînosul stătuseră de cîteva ori, iar exact pe partea opusă era *El Djazier,* clubul de noapte nord-african pe care îl frecventau, ducîndu-se acolo ca să bea ceai de mentă, să se uite la dansatoarele din buric şi să mănînce cuşcuş cu *barissa*, acel sos foarte iute care îi ardea creierul şi care nu-i plăcuse niciodată. Iar cîţiva metri mai departe erau faimoasele serate de jazz, unde veneau să cînte mărimi ale jazzului american şi unde veneau să-i asculte muzicieni de toate naţionalităţile, aşa cum au făcut din cînd în cînd el şi Căpăţînosul.

Se opri cînd văzu Strada Chat-qui-Peche.

Era doar o mică alee, dar nu uitase niciodată această stradă pentru că numele ei îl încîntase atît de mult cînd era copil.

– Înseamnă Strada pisicii-care-pescuieşte, îi spusese mama, traducîndu-i din franceză. Înveselit, rîsese tare, încîntat de ideea unei pisici care pescuieşte.

Fusese cu ocazia uneia din ieşirile pe care le

făcea cu mama şi cu Teddy. „Descoperirea locurilor ciudate ale Parisului" numise mama excursiile lor şi, din zilele acelea, îndrăgise acest cartier foarte pitoresc, favoritul lui. Adesea revenise să se plimbe pe aceste străzi cu piatră cubică, să scotocească prin librării şi galerii.

Maxim îşi continuă drumul pe strada Huchette, trecînd pe lîngă micuţele restaurante, grec şi nord-african, pînă ajunse în capul străzii, într-o deschidere largă ca o piaţă, care se numea strada Bucherie. Aici se îndreptă spre una dintre cafenelele care aveau în faţă mici grădiniţe şi dădeau spre Catedrala Notre Dame, aşezată în Ile de la Cité, una dintre micile insule formate pe cursul Senei.

Găsi un loc la o masă cu vedere spre stradă, iar cînd chelnerul veni să-i ia comanda, ceru o limonadă. După-amiaza devenise brusc foarte caldă; se sprijini de spătarul scaunului împletit, îşi lărgi cravata şi îşi descheie primul nasture de la cămaşă, încercînd să se răcorească. În cîteva secunde sosi limonada. Sorbind-o, Maxim se relaxă şi-şi lăsă un timp gîndurile să i se desfăşoare. Era curios cum locurile din copilărie se agăţau totdeauna de el şi îl trăgeau înapoi. Ori de cîte ori pleca la Berlin, pentru afaceri sau ca s-o vadă pe mătuşa Irina, îşi propunea să treacă pe la Tiergartenstrasse şi la Tiergarten.

Cît de puternică e atracţia amintirilor din copilărie la mine... se gîndi el. Mă întreb dacă aşa e cu toată lumea? Sau asta se întîmplă pentru că am pierdut atît de mult, fiind încă copil... că am avut pierderi de neînlocuit? Oare mă întorc la Paris şi Berlin cu speranţa de a găsi ceva ce mi-a scăpat cu mult, mult

timp în urmă? Sînt oare într-o continuă căutare? Ce sper oare să găsesc?

Răspunsurile la întrebările lui erau insesizabile, ca totdeauna...

Puţin mai tîrziu, Maxim merse pînă la *Shakespeare & Companie*, anticariatul din apropiere care era ţinut de un american prietenos pe nume Bill, pe care Maxim îl cunoştea de cîţiva ani. Cînd întrebă de proprietar, fata care lucra acolo, americancă şi ea, îi spuse că Bill nu va fi în prăvălie înainte de ora şase.

– Aveţi să-i lăsaţi vreun mesaj? întrebă fata zîmbind larg, arătîndu-şi dinţii albi perfecţi.

Maxim dădu din cap.

– Spune-i doar că Ducele s-a oprit aici să-i dea bună ziua şi că am să încerc să trec mîine.

– Bine, Duce, zise fata şi continuă să aranjeze cărţi pe un raft.

Maxim o urmări un moment, fascinat de alegerile ei. Era o selecţie eclectică: romane de Richard Wright, Henry Miller, Lawrence Durreu şi Anais Nin. Aceşti scriitori, pe care îi citise pe toţi, nu aveau nimic comun unul cu celălalt în ce priveşte opera lor. Nu putea înţelege deloc de ce fata îi aşeza împreună. Apoi îşi aminti că toţi trăiseră la Paris în acelaşi timp şi erau prieteni. Probabil că ea vedea în asta un fel de legătură între ei. Grupul de la Paris, se gîndi ei şi zîmbi.

Maxim scotoci un timp la *Shakespeare & Companie* şi, spre încîntarea lui, descoperi un exemplar din *„Leii tineri"* de Irwin Shaw, scriitorul iui favorit. Răsfoi cartea şi văzu că este prima ediţie, publicată de Random House, în 1948. O cumpără imediat şi părăsi prăvălia,

ţinînd-o strîns, foarte mulţumit cu descoperirea lui. Avea în apartamentul din Londra un raft întreg cu prime ediţii, iar acest exemplar de la începuturile lui Shaw va fi o completare minunată.

Traversînd piaţa, Maxim trecu pe lîngă hotelul *Notre Dame* şi o luă în jos pe Quai Saint-Michel, spre un alt anticariat, puţin de altă natură. *Arcel et Fils* vindeau cărţi vechi, unele datînd încă din secolul al XVIII-lea, multe erau rare, altele prime ediţii, iar altele erau reale obiecte de colecţionar.

La zgomotul uşii care se deschisese, proprietarul veni de la rafturile unde stătea şi se uită jos în magazin. Faţa i se lumină cînd îl văzu pe Maxim.

– Domnul West! Ce plăcere să vă revăd!

– Şi pentru mine e o plăcere să vă văd, domnule Arcei, răspunse Maxim, înaintînd şi întinzîndu-i mîna.

Proprietarul magazinului i-o strînse viguros.

– Cartea despre care v-am scris e în camera din spate. Am s-o aduc. Vă rog să mă scuzaţi un moment.

Maxim era nerăbdător să vadă acest volum rar despre bijuteriile antice şi spera că era într-adevăr atît de special, cum îi spusese domnul Arcel în scrisoarea lui. Dacă era, va fi un cadou frumos pentru Mark.

Maxim se sprijini de tejghea într-un cot şi se uită împrejur prin magazin. Atunci o văzu pe fată.

Se îndreptă şi o privi atent. Ea stătea în capătul îndepărtat, ca o siluetă cu fereastra în spate. Lumina soarelui de după-amiază tîrzie o înconjura ca o aureolă, transformînd părul ei lung, blond, în fire de aur. Privită din profil, era perfectă. El remarcă fruntea

netedă, nasul mic, drept, bărbia cizelată, gîtul lung ridicîndu-se din bluza albă de mătase pe care o purta cu o fustă bleumarin de bumbac cu şorţ. Era subţire, mlădioasă. Avea picioarele goale în sandale, dar, în ciuda hainelor obişnuite, avea o eleganţă, o demnitate aristocratică.

Maxim era fascinat. Cine să fie oare?

Ca şi cînd şi-ar fi dat seama că cineva o scrutează, se întoarse încet şi privirile li se întîlniră.

Ochii ei erau mari şi luminoşi, de un albastru-cenuşiu uşor. Ochi de visătoare, se gîndi el, incapabil să-şi smulgă privirea de la ea, înmărmurit de frumuseţea ei. Şi totuşi mai era şi altceva, ceva mai mult decît frumuseţea, care îl captiva. Era ceva misterios în ea şi asta îl făcu să-şi ţină respiraţia.

Fata îi zîmbi deodată. Fu cel mai frumos zîmbet, care îi ridică colţurile gurii drăguţe cu o mişcare ameţitoare, făcîndu-i gropiţe în obraji, aducînd veselie şi rîs în ochii ei strălucitori.

Maxim îi zîmbi şi el.

Pe neaşteptate, se simţi foarte fericit, aproape ameţit de fericire. Era conştient că zîmbetul ei îl făcuse să se simtă astfel. Părea că îi umple golurile din inimă.

Stăteau pur şi simplu acolo, privindu-se şi zîmbindu-şi unul celuilalt.

– Iată, aici e, domnule, spuse proprietarul magazinului, venind în grabă din camera sa particulară cu cartea veche în mînă.

– E unicat. Iar ilustraţiile sînt... minunate.

Cu neplăcere, Maxim îşi luă privirea de la fată şi se

uită în jos la cartea pe care francezul o aşezase pe tejghea, în faţa lui.

– Uitaţi-vă la ilustraţii, exclamă domnul Arcel, deschizînd la întîmplare volumul legat în piele, arătînd spre o pagină.

– Da, văd ce vreţi să spuneţi, mormăi Maxim, apoi neputînd să se abţină, se întoarse şi se uită peste umăr, ochii săi căutînd-o din nou pe fată. Spre surprinderea şi nemulţumirea lui, aceasta nu mai era lîngă fereastră. Dispăruse.

Maxim privi spre domnul Arcel şi întrebă:

– Tînăra care stătea acolo lîngă fereastră a plecat?

– Da, domnule West, a ieşit în urmă cu un moment, cînd răsfoiaţi cartea.

– Scuzaţi-mă.

Maxim ieşi repede şi alergă în stradă, uitîndu-se îngrijorat în sus şi în jos.

O descoperi ceva mai departe, pe chei. Exact în momentul în care se urca într-un taxi.

– Aşteaptă! strigă ei.

Zgomotul traficului îi acoperi vocea; ea nu-l auzi.

Neputincios, Maxim stătu şi se uită după taxiul care intră în şirul de maşini ce se mişcau repede pe Quai Saint-Michel şi dispăru din vedere. Oftă şi se întoarse în magazin, cuprinzîndu-l un sentiment de descurajare.

– O cunoaşteţi pe fata care tocmai a plecat, domnule Arcel? întrebă Maxim venind înapoi la tejghea.

Bătrînul francez clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu o cunosc. E prima oară cînd o

văd. A, dar e drăguţă, nu-i aşa, domnule West?

– E cea mai frumoasă fată pe care am pus ochii vreodată, zise Maxim.

– Niciodată nu te-am văzut aşa de îmbufnat, Duce. De ani de zile, mormăi Căpăţînosul uitîndu-se la Maxim pe deasupra mesei de cină. Pentru Dumnezeu, înveseleşte-te!

Maxim preferă să nu comenteze. Luă paharul cu vin bun de Bourgogne, pe care Căpăţînosul îl comandase mai devreme şi sorbi o înghiţitură.

Căpăţînosul bău şi el, observîndu-şi prietenul peste marginea paharului, cu ochi gînditori.

Cei doi bărbaţi şedeau la o masă de colţ în localul *Chez André*, un bistrou excelent pe strada Marbeuf, nu departe de hotelul *Plaza- Athenée*, unde stăteau.

De cînd se întorsese la hotel, la şase şi jumătate, Căpăţînosul fusese tulburat de comportarea supărăcioasă a lui Maxim. Mai luă o sorbitură de vin roşu, puse paharul jos şi remarcă:

– Arăţi de parc-ar fi sfîrşitul lumii.

– Aşa mă şi simt. Maxim îşi întoarse privirea spre Alan Trenton, apoi mormăi: n-am s-o mai găsesc vreodată pe fata aia.

– Nu pot să cred! exclamă Căpăţînosul, ochii lui albaştri mărindu-i-se. Tocmai tu, dintre toţi oamenii, să te porţi aşa, din cauza unei femele! Tu! Şi închipuieşte-ţi, toţi anii ăştia am crezut că singurul lucru care te excită cu adevărat şi care îţi produce

plăcere sînt afacerile. Asta arată doar cît sînt eu de idiot, nu-i aşa? Căpăţînosul clătină din cap. Cu siguranţă că m-ai prostit, Duce.

Văzînd latura umoristică, Maxim avu amabilitatea să rîdă.

– Mă comport cotrar caracterului meu, nu-i aşa?

– Aşa aş zice.

Zgomotul din local îi învăluia şi un timp nu vorbiră.

Maxim se aplecă peste masă şi întrebă.

– Pot să-ţi spun un mic secret?

– De ce nu? Mi-ai spus secretele tale de cînd aveai opt ani. De ce te-ai opri acum?

– Cred că m-am îndrăgostit.

– Haida de! explodă Căpăţînosul, uluit. Izbucni în rîs, în timp ce se uita fix la Maxim, apoi, brusc, se opri şi spuse cu o voce sobră:

– Dumnezeule milostiv, cred că spui adevărul! Dar cum poţi să te fi îndrăgostit de o fată căreia nici nu i-ai vorbit? Tu, Maxim? Femeile sînt de obicei ultimul lucru la care te gîndeşti.

– Ştiu. Şi bineînţeles că ai dreptate, Alan, spuse liniştit Maxim, simţindu-se cam nebun. Sînt prost, nu-i aşa? Sînt zăpăcit. Hai să uităm de fată şi toate aiurelile astea. Că, de fapt, asta şi este. Pură prostie. Cum a mers întîlnirea ta? întrebă el schimbînd subiectul.

– Bine. Mai mult decît bine. Grupul francez vrea să facă afacerea. A meritat să merg cu maşina pînă la Versailles să-l văd pe domnul Verland. Sînt interesaţi în petrolul nord-african. În Libia, cred. Rezultatul este acesta: domnul Verland e dispus să vină la Londra pentru discuţii, cînd tata se va întoarce de la Hong

Kong, aşa încît cred că bătrînul va fi mulţumit de felul cum am manevrat lucrurile. Căpăţînosul se lăsă pe spătarul scaunului şi îi zîmbi uşor lui Maxim: dar nu mă pot abţine să doresc să fi continuat o afecere cu tine, bătrîne.

– Şi eu, Căpăţînosule. Vino înapoi! Spune-i tatălui tău că afacerile cu petrol te plictisesc, că vrei să lucrezi iar cu mine la *Westrent.*

– Aş dori să pot, dar tu ştii foarte bine că nu pot. Tata nu ar suporta asta acum, dacă aş da bir cu fugiţii – asta l-ar ucide. Are cu adevărat nevoie de mine în afaceri, să fiu alături de el.

– Ştiu. Dar ţine minte, eşti oricînd binevenit – îmi lipseşti.

– Şi eu simt acelaşi lucru, Maxim. Am fost întotdeauna parteneri buni, nu-i aşa?

– Cei mai buni.

Căpăţînosul arăta gînditor.

– Fata... cîţi ani avea?

– Şaptesprezece sau optsprezece, cam pe-acolo. De ce? Maxim ridică o sprînceană.

– Probabil e studentă. Pun pariu că a cumpărat cărţi la Arcei şi că o să se întoarcă.De ce nu trecem pe-acolo, mîine? E sîmbătă, n-avem nimic mai bun de făcut.

– De ce? În ce scop?

– Am putea să-i punem lui Arcei cîteva întrebări. Poate că ştie mai mult decît îşi dă seama. I-am putea scutura memoria. Nu se ştie niciodată, poate că i-a dat vreo idee despre identitatea ei, iar el pur şi simplu nu-şi dă seama.

– Vai, Căpăţînosule, asta-i atît de trasă de păr... e

ca şi cînd te-ai agăţa de un pai... vocea lui Maxim se topi.

Dar ar fi dat orice să ştie cine este fata şi să o găsească din nou.

40

Anastasia îl văzuse înainte ca el s-o zărească. Stătea cu spatele la ea, dar apoi îşi mişcă uşor capul şi ea îi zări o parte a feţei şi inima ei se opri o clipă. Nu avea nevoie să se uite de două ori ca să-l recunoască pe bărbatul care o fixase atît de pătrunzător ieri, în anticariatul lui Arcel.

Faptul că era oaspete la recepţia de sărbătorire a logodnei lui Yvette cu Philippe Arnaud era surprinzător în sine, dar că ea îl descoperi printre cele două sute de persoane prezente şi atît de repede, era un lucru remarcabil. Şi mai uluitor era faptul că el

stătea de vorbă cu mama ei. Cel puţin tînărul blond, care era cu el, era angajat în conversaţie cu ea, iar el stătea într-o parte, ascultînd politicos. Însoţitorul lui şi mama ei păreau să se cunoască destul de bine, dacă se putea judeca după expresia lor animată. Anastasia era la o mică distanţă, în partea opusă a ringului de dans. Stătea lîngă o orhidee enormă, în ghiveci, una dintre numeroasele decoraţiuni florale exotice folosite în grădinile acoperite ale casei familiei Millinet în Neuilly-sur-Seine, aproape de Bois de Boulogne.

Făcu un pas în spatele plantei aşa încît era parţial acoperită privirilor, dar o putea observa destul de clar pe mama ei şi pe cei doi tineri.

Anastasia şi părinţii ei sosiseră la supeul urmat de dans, în urmă cu o jumătate de oră şi, după ce salutară gazdele şi felicitară perechea recent logodită, stătură să discute cîteva minute unii cu alţii, sorbind şampanie şi admirînd frumosul aranjament şi oaspeţii eleganţi. Bărbaţii erau cu cravată neagră, femeile în rochii de seară şi cu multe bijuterii. Era o adunare extrem de şic, toată crema cremei societăţii pariziene, alături de oameni din industria filmului şi mari magnaţi.

După un timp, cei trei Derevenko se despărţiseră şi o luară în diferite direcţii. Alexander Derevenko observase cîteva personalităţi din domeniul cinematografiei şi se duse spre ei să ciocnească un pahar împreună lîngă bar. Margot se strecurase prin ringul de dans să se alăture prietenelor ei, Lucrezia şi

Sophia. Anastasia umbla fără ţel, căutîndu-şi prietenele. Spre surprinderea ei, nu vedea prea multe, oricum nu dintre fetele care îi erau apropiate. Se simţea cam pierdută, mai ales că Yvette se agăţa de braţul lui Philippe, logodnicul ei, şi uitase de toţi ceilalţi. Erau atît de puţini tineri, încît începu să se întrebe dacă nu va fi cumva o recepţie plicticoasă – numai pentru adulţi. Poate că familia Millinet i-a invitat mai mult pe cei de seama lor, decît pe prietenii fiicei lor. Acest lucru nu era neobişnuit în ocazii dintre acestea.

Apoi, o clipă mai tîrziu, îl văzu pe el. Pe moment, se gîndi: soarta. Am fost sortiţi să ne întîlnim din nou. Am ştiut aseară că aşa se va întîmpla.

Nu încetase să se gîndească la el de ieri după-amiază. În minutul în care ajunsese acasă, regretase fuga grăbită din micul magazin al domnului Arcel, de pe Quai Saint-Michel. Dar brunetul şi frumosul tînăr avea o asemenea aură de sofisticare şi încredere în el şi se uitase fix la ea atît de intens, cu ochii lui negri pătrunzători, încît, brusc, se simţise speriată. Timidă, stîngace, ca o elevă şi, cu siguranţă, nu era în apele ei. Era foarte lipsită de experienţă în privinţa bărbaţilor. Aşa că fugise, alergase în stradă şi oprise primul taxi pe care-l văzuse.

Dar, cu o seară înainte, cînd se îmbrăcase să iasă cu părinţii ei şi cu asociaţii tatălui ei din Hollywood, se hotărîse să se facă să arate mai matură, mai în vîrstă.

– Să fac practică, mormăi în gînd, în timp ce îşi ridica părul în vîrful capului, îşi puse un ruj de buze roz, se îmbrăcă într-un costum nou mai sofisticat, un deux-pièces de mătase neagră şi îşi puse pantofi

negri cu tocuri înalte.

Tatăl ei fu uşor uimit cînd ea veni să li se alăture lui, mamei şi oaspeţilor lor, la cocktailuri, în grădină. El şopti că arată şic, vorbă pe care n-o mai folosise în legătură cu ea, iar mama ei zîmbise şi dăduse aprobator din cap. Mai tîrziu, la *Tour d'Argent,* observase că o mulţime de lume se uitase spre ea admirativ şi rămăsese încîntată.

Cu o seară înainte, încercase marea cu degetul, pregătindu-se, vrînd să fie gata cînd avea să-l vadă din nou. Era sigură că drumurile lor se vor întîlni; dar nu-şi închipuise că se va întîmpla atît de repede.

Aşa a fost să fie, gîndi Anastasia, uitîndu-se fix la profilul lui bine conturat. Se întreba ce să facă. Îşi spuse că ar trebui să se ducă şi să-i vorbească imediat, în timp ce mama ei era angajată în conversaţie cu tînărul blond, astfel încît mama ei să o poată prezenta.

Ezită şi, în acel moment, văzu că mama ei dă din cap cu graţie şi se duse să se alăture unui alt grup de prieteni din apropiere.

Acum e momentul, îşi zise Anastasia. Du-te acum! Du-te, înainte de a fi prea tîrziu, înainte de a dispărea în mulţime.

Mergînd pe marginea ringului de dans, unde iumea începuse deja să danseze, se duse în partea cealaltă a grădinii acoperite şi se opri imediat în spatele lui.

Era înalt, mai înalt decît îşi dăduse ea seama. Avea cel puţin un metru nouăzeci şi era bine clădit.

– Bună seara, spuse ea.

El se întoarse, la fel şi însoţitorul său, şi amîndoi o

priviră fix. Ea îl auzi inspirînd repede, îi observă şocul şi neîncrederea, apoi văzu plăcerea adevărată ce-i cuprindea faţa.

– Dumneata eşti! exclamă el.

– Bună.

El întinse mîna.

– Eu sînt Maximilian West. Spune-mi imediat numele dumitale înainte de a dispărea din nou.

Ea îi luă mîna.

– Eu sînt Anastasia Alexandrovna Derevenko, zise ea.

– Ce nume frumos! Bună Anastasia. Bună. Bună. Se întoarse spre prietenul său.

– Alan, ea e Anastasia. Tînăra din anticariatul lui Arcel.

– A, înţeleg, spuse Căpăţînosul. Nu pot să-ţi spun ce plăcere simt, Anastasia.Eşti fiica doamnei Derevenko, nu-i aşa?

Anastasia aprobă din cap. O mică încreţitură îi apăru pe frunte.

– Ne-am cunoscut înainte?

Alan zîmbi.

– Părinţii mei au o vilă la Cannes şi sînt prieteni cu familia Millinet. Şi, într-adevăr, cred că ne-am întîlnit o dată. În trecere, de mult. Aveai vreo doisprezece ani, cred. Apoi Alan spuse:

– Scuzaţi-mă, voi doi, văd o cunoştinţă de-a mea, ceva mai încolo. Actriţa Camilla Galland. Cred că mă duc să vorbesc cu ea. Pare a fi singură şi arată cam stînjenită. Ne vedem mai tîrziu.

– Am crezut că te-am pierdut, spuse Maxim, după plecarea Căpăţînosului. Se uită fix la ea, continuînd

să-i ţină mîna. De fapt, am crezut că n-am să te mai găsesc.

– Eu ştiam că o să ne mai întîlnim, răspunse ea, cu aceeaşi onestitate inconştientă.

– Ştiai? zise el, surprins.

– A, da, eram sigură.

– De ce? Vreau să spun, ce te făcea să fii sigură?

– E Destinul.

El făcu o pauză şi o privi fix.

– Vrei să spui că eu sînt destinul tău, Anastasia?

– Da. Şi eu al tău.

– Sper să dea Dumnezeu să fie aşa.

Ea zîmbi pe jumătate şi rămase uitîndu-se în sus la el, ochii ei devenind mai visători ca oricînd. Era chiar mai frumos decît îşi dăduse ea seama ieri: avea faţa puternică şi masculină, ochii negri strălucitori, nasul drept şi frumos aşezat deasupra unei guri despre care putea gîndi doar că e frumoasă – era mare, plină şi generoasă. Nu e nimic meschin în el, se gîndi ea, şi arată ca un bărbat cu o inimă mare. Putea spune asta după ochii lui şi după gură, după expresia feţei. Părul castaniu închis avea o ondulaţie uşoară, era pieptănat peste cap, pornind de la o frunte lată. Imediat observă ce impecabil era îmbrăcat. Haina lui de seară fusese în mod vizibil croită de cel mai bun croitor din Savile Row, iar butonii de pe pieptul cămăşii de voal plisat erau mici safire montate în aur. Scumpi dar discreţi, la fel ca şi ceasul de aur subţire ca hîrtia, pe care-l purta la mînă. Hainele fără defect şi aspectul lui îi plăcuseră. Îi plăceau bărbaţii bine îmbrăcaţi, aşa cum era tatăl ei.

Cît despre Maxim, el se uita fix în jos la o faţă care

îl urmărise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Era o faţă de infinită frumuseţe şi sensibilitate, cu acea idee de mister pe care o observase ieri. Chipul unui înger, gîndi el. Un înger de Botticelli. Desigur, ochii ei erau cei care te captivau. Erau atît de luminoşi încît păreau transparenţi şi erau de o frumoasă culoare albastru-ceţos. Îi aminteau de ochii mamei lui.

Îl izbi faptul că faţa părea mai matură în seara asta. Într-o oarecare măsură, de vină era pieptănătura, ridicată în sus într-un coc împletit în vîrful capului, ca o micuţă coroană. Plus un uşor ruj de buze şi genele blonde, dese, rimelate. Ieri nu avusese nici un pic de fard. Rochia de şifon cu care era îmbrăcată în seara asta şi bijuteria delicată de opal şi diamante îi sporeau frumuseţea naturală. În cele din urmă, el vorbi:

– Cu ce te ocupi, Anastasia?

– Merg la şcoală. Sau, mai curînd, am mers, pînă am luat bacul, la începutul verii. În toamnă am să încep la Sorbona.

– Cîţi ani ai?

– Optsprezece. Tu cîţi ani ai, Maximilian?

– Douăzeci şi cinci, dar spune-mi Maxim.

– Foarte bine, Maxim. Şi tu cu ce te ocupi?

– Sînt bancher.

Ea rîse.

– La douăzeci şi cinci de ani?

– Desigur. Zîmbi. Sînt foarte deştept.

– Sînt sigură că eşti. Ea rîse din nou. Am putea dansa? Îmi place melodia asta.

– Cum se cheamă?

– *Darling, je vous aime beaucoup.*

– Pare potrivit, hai să dansăm.

Ţinîndu-i în continuare mîna, îşi puse celălalt braţ în jurul umerilor şi o conduse la marginea ringului de dans, unde o luă în braţe. Un moment el nu se mişcă, o ţinu doar foarte aproape de el, iar ea îi putu simţi inima bătînd foarte repede, la fel ca şi a ei. Stătură şi se ţinură unul pe celălalt puţin mai mult, apoi o conduse pe ring.

– E o melodie încîntătoare, spuse el, zîmbind, cînd începură să danseze.

– A scris-o o prietenă de-a tatălui meu, îi spuse ea. Anna Sosenko. Şi ea lucrează în domeniul artistic.

– Asta înseamnă că şi tatăl tău este artist.

– Da, e producător de film.

De îndată ce intrară în ritmul muzicii, mişcîndu-se perfect în pas, Maxim îşi strecură o mînă în jos pe spatele ei şi îi presă trupul de al lui, iar Anastasia se lipi de el. Dansară în tăcere, obraz lîngă obraz şi ea ar fi dorit ca dansul să nu se mai termine niciodată. Ca şi el, de altfel.

Maxim o ţinu pe ringul de dans timp de mai multe melodii, dorind să o păstreze veşnic în acest mod intim, nevrînd să-i dea drumul. Dar în cele din urmă, spuse:

– Hai să ne aşezăm şi să stăm de vorbă, Anastasia.

Pentru că aveau de discutat chestiuni serioase.

41

Se aşezară la o masă de două persoane, ascunsă într-un colţ, lîngă o bancă plină de plante, hortensii, lalele şi a~alee, sorbind şampanie.

Maxim spuse:

– Mi-a făcut plăcere s-o cunosc pe mama ta, e încîntătoare. E şi tatăl tău aici în seara asta?

– A, da, stă acolo, lîngă bar cu grupul acela de bărbaţ. E cel cu albăstreaua la butonieră. Anastasia zîmbi în timp ce vorbea. Tata poartă întotdeauna o floare. Este un fel de... marcă înregistrată.

Maxim urmări direcţia privirii ei, întinzîndu-şi gîtul.

– A, da, îl văd. E un bărbat foarte bine. Întorcîndu-se spre ea, remarcă: numele vostru e rusesc, dar bănuiesc că tatăl tău trăieşte în Franţa de multă vreme, nu-i aşa?

– S-a născut aici. În 1918. Bunicii mei sînt ruşi albi care au venit la Paris în 1917, în momentul revoluţiei, şi au trăit aici de-atunci încoace.

– Din cîte am vorbit cu mama ta, am înţeles că ea e englezoaică.

– Da, dar tatăl ei a avut o mamă franţuzoaică şi ea are sînge francez, aşa că am şi eu din cauza asta. Oricum, am şi o picătură de sînge rusesc şi englezesc; de fapt, cam sînt o corcitură.

– Un pur sînge, aş spune eu.

Anastasia roşi la acest compliment şi şopti:

– Şi tu eşti englez, nu-i aşa, Maxim?

– Prin creştere, educaţie şi cetăţenie, dar m-am născut în Germania.

– Zău, n-aş fi ghicit asta niciodată. Se aplecă deasupra mesei, curioasă: dar acum locuieşti la Paris, nu?

– Nu, la Londra, din nefericire.

– De ce spui „din nefericire"?

Îi aruncă o privire lungă, speculativă.

– Pentru că tu nu eşti acolo.

Ea răspunse privirii lui şi ochii ei deveniră jucăuşi.

– Iubesc Londra şi mă duc des să o vizitez pe bunica mea englezoaică.

– O să ne vedem cînd vii data viitoare.

Anastasia acceptă din cap.

– Bunica mă aşteaptă în august.

– Am să te iau de la aeroport.

– Ar fi minunat.

Maxim o privi cu grijă. Zise:

– Au să te lase să te căsătoreşti?

– Cînd?

– Acum.

– Nu, nu acum. Cînd voi avea douăzeci de ani. Poate. Peste doi ani.

– Anul viitor?

– Poate.

– Sînt serios, Anastasia.

– A, ştiu că eşti. Şi eu sînt.

Şezură şi se priviră fix unul pe celălalt, ochii li se întîlniră şi nu discutară prea mult, gîndindu-se la vorbele pe care şi le spuseseră unul altuia.

Brusc, Anastasia spuse:

– Vino să-l cunoşti pe tatăl meu.

Se ridicară amîndoi şi se îndreptară spre bar, traversînd grădina acoperită.

Ochii lui Alexander Derevenko se luminară cînd o văzu pe fiica lui apropiindu-se, iar din expresia feţei lui se vedea clar că o adora. Derevenko era înalt, bine făcut, un bărbat impozant, cu păr negru ondulat, cu ochi cenuşii deschis şi o faţă latăoarecum slavă. Era îmbrăcat cu o haină de seară foarte frumos croită, de mătase cu mohair; o batistă albastră de mătase îi ieşea din buzunarul de la piept, asortată cu mica floare proaspătă de la butonieră.

– Anastasia! exclamă el, zîmbindu-i fiicei lui. Unde-ai fost în ultima jumătate de oră?

– Am dansat, am discutat cu Maxim, tată.

Ea se uită la Maxim, apoi din nou la tatăl ei şi

continuă.

– Aş vrea să ţi-l prezint. Maximilan West... Alexander Derevenko.

– Sînt foarte bucuros să vă cunosc, domnule, spuse Maxim, luînd mîna întinsă a tatălui ei.

– Plăcerea este a mea, domnule West. Permiteţi-mi să vă prezint prietenii şi asociaţii mei, Ilya Lopert, Gregory Ratoff, Anatole Litvak şi Sam Spiegel.

Maxim dădu mîna cu cei patru bărbaţi, care îl salutară cordial înainte de a-şi întoarce atenţia spre Anastasia, care, vizibil, era o favorită a lor.

Alexander i se adresă lui Maxim:

– Cunoaşteţi familia Millinet din Paris sau de la Cannes, domnule West?

– De la Cannes. Dar, de fapt, eu nu-i cunosc prea bine. Sînt prieteni cu familia Trenton care sînt părinţii celui mai bun prieten al meu, Alan. Cu el am venit în seara asta.

– A, e şi familia Trenton aici? întrebă Derevenko. Mi-ar face plăcere să-i salut. I-am întîlnit din cînd în cînd, de-a lungul anilor, de cele mai multe ori la Cannes, cu familia Millinet. Încîntătoare pereche.

– Ei sînt la Hong-Kong, domnule Derevenko. De aceea, Alan şi cu mine am venit aici pentru sfîrşitul de săptămînă, de la Londra. Am venit să participăm la petrecerea de logodnă a lui Yvette, în locul lor, şi de asemenea, pentru nişte afaceri.

– Ce fel de afaceri faci, domnule West?

– Finanţe. Sînt bancher.

– Ce interesant, făcu Alexander Derevenko.

Anastasia îşi strecură braţul sub al lui Maxim şi spuse:

– Mai bine să mergem să-l căutăm pe Alan. I-am promis să stăm cu el la masă.

– A, da, e drept, spuse Maxim, repede, prinzîndu-se şi înţelegînd că ea vrea să scape.

Cu un zîmbet, Anastasia le făcu bezele tatălui ei şi prietenilor lui şi apoi plecă la braţul lui Maxim.

– Îmi pare rău că a trebuit să spun o minciună, şopti ea cînd se îndepărtară. Dar dacă nu am fi scăpat atunci, tata te-ar fi angajat într-o discuţie despre finanţarea filmelor şi toate chestiunile astea plictisitoare de afaceri.Am văzut strălucirea din ochii lui cînd i-ai spus că eşti bancher.

Maxim zîmbi.

– Dar nu finanţez filme.

– El nu ştie asta, şi oricum nu doream să rămînem cu mama şi cu tata la dineu, nu-i aşa?

El clătină din cap.

– Şi ai avut o idee bună. Cred că ar trebui să-l căutăm pe Alan şi să aflăm ce are de gînd cu Camilla Galland.

– O cunoşti? întrebă blînd Anastasia, uitîndu-se la el cu coada ochiului.

– Nu, n-am cunoscut-o niciodată. Dar am văzut ultima ei piesă în West End. E cu adevărat o actriţă bună.

– Cred că va fi distribuită într-un film făcut de unul dintre asociaţii tatălui meu, Pierre Petrovicci, aşa că poate pentru asta e aici în seara asta. Pierre e un prieten apropiat al lui Jacques de Millinet, a cărui bancă finanţează o mulţime de filme şi în special ale micii clici a lui tata.

– Cine sînt cei patru bărbaţi pe care i-am cunoscut

adineauri? Cu ce se ocupă?

– Sînt obişnuiţi ai holurilor, răspunse Anastasia, cu ochii brusc înveseliţi. Mama spune că sînt cei mai mari obişnuiţi ai holurilor din toate vremurile.

– Nu te înţeleg, zise Maxim, încruntîndu-se uimit. De ce spune una ca asta despre ei?

– Pentru că stau tot timpul în holurile celor mai bune hoteluri din lume. La *George al Cincilea* şi la *Prinţul de Galles*, aici la Paris, la *Claridge*, în Londra, la *Excelsior* din Roma, la *St. Regis* din New York şi *Beverly Hills* în Beverly Hills, explică ea rîzînd. Stau la taclalele lor nesfîrşite de afaceri. Discută contracte de filme. Rîse din nou şi zise:

– Lăsînd gluma la o parte, sînt persoane destul de importante în industria filmului.

– Dar ce fac de fapt?

– Sam Spiegel e un producător minunat, el a făcut *„Podul de pe rîul Kwai“* şi *„Regina africană“*, ca să numesc doar două dintre marile lui filme. Acum se gîndeşte să facă unul despre Lawrence din Arabia, după cîte îmi spune tata, comentă Anastasia. Grişa Ratoff şi Tole Litvak sînt amîndoi regizori, iar Ilya Lopert este producător ca şi tata şi ca domnul Spiegel. Unul dintre ultimele lui filme este *„Anotimpul verii“*. Tata ne-a dus la Veneţia cînd îl făceau, e locul meu favorit. Oricum, filmul a fost foarte drăguţ, foarte romantic – şi trist. Poate că l-ai văzut.

– L-am văzut. Era cu Katharine Hepburn şi Rossano Brazzi, nu-i aşa? Şi tatăl tău? Vreau să spun, am văzut oare vreunul dintre filmele lui?

– Sînt sigură că da. Ultimul se numea *„Ochii dragostei“*. Urmă o mică pauză, înainte ca Anastasia

să adauge: Camilla Galland juca în el, deşi nu era vedetă. Janice Mills avea rolul principal.

Maxim spuse:

– L-am văzut, era o poveste grozavă, minunată. Deci, trebuie s-o cunoşti pe Camilla.

– Nu prea bine, totuşi am întîlnit-o.

– Eu nu. Mergem la ea să o salutăm? Uită, stă acolo şi e tot cu Alan. Se pare că s-a ataşat de el sau invers.

Maxim se uită la Anastasia şi îi făcu cu ochiul, expresia lui devenind răutăcios sugestivă.

– Bătrînul şi bunul Căpăţînos, mă bucur că şi-a găsit o fată pentru seara asta.

– Căpăţînosul! exclamă Anastasia. Ce nume curios.

Maxim nu se putu abţine să rîdă la aerul neîncrezător de pe chipul ei.

– Bănuiesc că e curios, chicoti el. Şi e vina mea. Eu i-am spus odată aşa la internat, la şcoală, cînd aveam opt sau nouă ani şi mi-e teamă că a prins. Ca represalii, el mi-a dat numele de Duce, după Ducele Maximilian al Austriei, pentru că zicea că sînt imperios.

– Şi eşti?

– Uneori. Cel puţin aşa zice Căpăţînosul.

Ea reflectă un moment, apoi declară.

– Desigur, Duce e un nume mai bun decît Căpăţînosul.

– Aşa-i, fu de acord Maxim. Hai să ne ducem la ei.

– Bună, Anastasia, e o plăcere să te revăd, spuse zîmbind Camilla Galland, aplecîndu-se înainte şi sărutînd-o uşor pe obraz.

Anastasia zise:

– Şi mie îmi pare bine că te văd. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Maximilian West, un prieten al lui Alan.

Camilla şi Maxim îşi strînseră mîinile.

Alan le spuse:

– Eram gata să venim să vă căutăm. Cred că ar trebui să ne găsim o masă... oamenii au început deja să se aşeze.

– Da, aşa ar trebui, fu de acord Anastasia. Yvette mi-a spus că nu vor fi locuri fixate în seara asta, aşa că ne putem aşeza unde vrem.

– E o masă plăcută de patru persoane acolo... hai să punem mîna pe ea, spuse Maxim, preluînd ca de obicei iniţiativa în maniera lui de maestru. El o conduse imediat pe Anastasia spre masă spunîndu-i încet: am ales o masă mică, fiindcă e mai intimă. Dacă te-am regăsit, nu vreau să te împart cu o mulţime de persoane.

Ea îl privi solemn şi recunoscu cu voce joasă:

– Nici eu nu vreau să te împart.

Se priviră fix unul pe celălalt, uitînd de toţi ceilalţi, iar Maxim trebui să se lupte cu tentaţia de a o săruta. Îi lua răsuflarea, îl făcea să uite totul. Înghiţind în sec, o împinse înainte, întrebîndu-se cum şi cînd ar putea fi singur cu ea.

După ce se aşezară la masă, Maxim îi căută mîna, i-o ţinu strîns şi spuse:

– Cred că a fost un noroc extraordinar că eu şi Căpăţînosul am venit astă-seară la recepţie.

Ea dădu din cap, uitîndu-se la el cu ochi deveniţi visători, gîndindu-se cît de minunat era. Dorea să fie singuri, ca el s-o poată săruta. Ştia că şi el voia, la fel

ca şi ea.

Camilla şi Alan li se alăturară la masă, iar Camilla îl angajă imediat pe Maxim în conversaţie.

Căpăţînosul se întoarse spre Anastasia şi spuse cu un zîmbet prietenos:

– Mama ta mi-a spus că aveţi o vilă la Cannes.

– Da, pe dealurile de deasupra oraşului. E foarte frumoasă şi mamei îi place pentru că terenul e mult mai mare şi poate grădinări după pofta inimii. Presupun că părinţii tăi continuă să aibă o casă acolo?

Căpăţînosul dădu aprobator din cap.

– Au cumpărat şi ei un loc nou în urmă cu cîţiva ani. Ascultă, poate mergem cu toţii împreună mai tîrziu, luna asta. Maxim şi cu mine plănuim să fim acolo la sfîrşitul lui iulie. Vei fi la Cannes atunci?

– O, da.

Maxim, care le ascultase conversaţia cu o ureche în timp ce vorbea cu Camilla, îi strînse mîna Anastasiei şi o privi iute. Spuse:

– Am să am nevoie de numărul tău de telefon de la Paris şi Cannes, şi am să ţi-l dau pe ai meu, Anastasia, aşa că...

— Acum ştiu de ce cred că te cunosc, Maximilian! interveni Camilla şi continuă repede. Am văzut fotografia ta în ziare... de fapt, o văd mereu. Eşti foarte popular printre ziarişti.

Maxim spera că actriţa nu va spune nimic despre reputaţia lui de playboy, lucru neadevărat şi nemeritat. Spre uşurarea lui, Camilla nu menţionă asta. În schimb, spuse:

– Şi eşti prieten cu Faith Carr, nu-i aşa?

– Da, sînt. La fel şi Căpăţînosui. Iubitul ei a fost coleg cu noi la internat. E prietenă cu tine?

– Una dintre cele mai apropiate, răspunse Camilla, zîmbindu-i lui Maximilian.

– Bătrînul Johny e omul care-i trebuie, zise Căpăţînosul zîmbind şi cei trei se lansară într-o lungă conversaţie despre cuplul logodit şi relaţia lor furtunoasă de-a uite-o-nu-e.

Anastasia se lăsă pe spătarul scaunului şi sorbi din apa cu gheaţă pe care tocmai i-o turnase un chelner, ascultîndu-i pe însoţitorii ei doar cu o jumătate de ureche. Gîndurile ei erau concentrate asupra Camillei Galland. Era ceva ia ea care nu-i plăcea. Totuşi, nu putea preciza exact ce anume, ce avea fata asta de o tulbura. Tot ce ştia era că se simţea puţin stînjenită în compania Camillei, în seara aceea, la fel ca atunci cînd o întîlnise în trecut. În consecinţă, era prudentă, în gardă.

Ceilalţi trei rîdeau de ceva şi era multă veselie în acel moment, dar Anastasia simţi că devine dintr-odată liniştită şi retrasă. Se simţea mai curînd un observator decît participant, cel puţin deocamdată.

Maxim era ocupat cu discuţia şi nu părea să observe reţinerea ei, iar pentru asta era mulţumită. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca el s-o considere distantă şi snoabă. Ea nu era aşa; dar prezenţa Camillei o făcu să se simtă grijulie şi atentă. Din nou Anastasia se întrebă de ce oare. Abia o cunoştea pe actriţa engleză, o întîlnise doar de cîteva ori înainte, cînd Camilla jucase în filmul pe care îl făcuse tatăl ei, anul trecut. Şi dacă era corectă cu ea însăşi, trebuia să admită că tînăra femeie fusese întotdeauna

cordială şi plăcută. Aşa cum fusese pînă atunci şi în seara aceea, se gîndi Anastasia şi se uită la ea peste masă, gîndindu-se că era destul de drăguţă Camilla, şi asta dacă o spuneai cu reţinere. Era foarte englezoaică, părul blond roşcat, pielea transparentă şi ochii verzi deschis. Anastasia ştia că avea vreo douăzeci şi şase de ani, dar arăta mai tînără, în ciuda rochiei de dantelă neagră sofisticată cu guler înalt pe care o purta şi a bijuteriilor costisitoare.

Mă întreb cine i-o fi dat diamantele? Acest gînd o făcu pe Anastasia să se îndrepte în scaun, cu o tresărire uşoară. Apoi ceva făcu o legătură în mintea ei. Abia vara trecută le auzise pe mama ei şi pe mătuşa Lucrezia vorbind despre Camilla Galland, în vila Lucreziei, la Cannes. Făceau speculaţii în legătură cu persoana „protectorului" ei şi discutau despre extraordinara ei colecţie de bijuterii, iar Lucrezia spusese:

– Şi arată de parcă nici n-ar fi dat cu nasul pe acolo, nu-i aşa?

Ambele femei rîseseră în cunoştinţă de cauză, iar mama ei spusese:

– Chestia asta merită să fie urmărită.

Apoi rîseseră din nou şi discutaseră despre tabloul pe care tatăl ei se gîndea să-l cumpere.

Oare asta să fie? Se întrebă acum Anastasia. Sînt bănuitoare faţă de ea din cauza celor subînţelese de mama şi mătuşa Lucrezia sau mai este altceva în legătură cu Camilla Galland care mă deranjează? Nu era sigură.

Maxim rîse.

– Eşti îngrozitor de tăcută, Anastasia, şi nu pot să

spun că te învinovăţesc. Iată, noi discutăm despre oameni pe care nu-i cunoşti şi astfel te excludem din discuţie. Cît de nepoliticos din partea noastră! El o privi fix, în faţă. Şi arăţi atît de gînditoare. Ce ai?

– Nimic, îl asigură Anastasia, zîmbind ochilor lui negri.

– Vino să dansezi cu mine, spuse el, ridicîndu-se şi ajutînd-o să se scoale de pe micul scaun auriu.

Din nou, Maxim o ţinu foarte aproape pe ringul de dans şi ea îi răspunse, lipindu-se strîns de el. Era clar pentru ei că fiecare era copleşitor de atras de celălalt.

– Yvette e prietena ta, trebuie să cunoşti bine locul ăsta. Nu putem scăpa un timp să fim singuri? Să mergem să ne plimbăm pe undeva? Cînd am sosit aici în seara asta, am observat fără să vreau că terenul acestei case este foarte întins.

– Este şi hai să facem o plimbare, să luăm puţin aer. E înăbuşitor aici.

Mînă-n mînă, Maxim şi Anastasia părăsiră ringul de dans. Ea îl conduse prin partea acoperită a grădinii afară, pe terenul care nu era acoperit de una dintre cele trei marchize uriaşe, înălţate special pentru recepţia de logodnă.

Era o noapte frumoasă, îmbălsămată, blîndă. Cerul negru ca cerneala era stropit cu zeci de stele şi era o lună plină, ceţoasă. Aerul era greu de parfumul trifoiului alb, al trandafirilor şi al altor flori de vară.

Maxim respiră adînc aerul blînd şi şopti:

– E o seară atît de frumoasă, minunată, incredibila mea Anastasia.

Punîndu-şi braţul în jurul umerilor ei, îi sărută uşor obrazul şi merseră în tăcere spre grădina veche de

trandafiri. Ieri cînd ea îi zîmbise, simţise un val brusc de fericire fără precedent şi înţelesese imediat că, pentru el, ea reprezenta ceva aparte. Se simţea acum mai fericit decît se simţise cînd era copil, iar tristeţea din el, mereu constantă, părea că se micşorează puţin cînd se afla lîngă ea.

Umblară prin grădina de trandafiri şi se aşezară pe o bancă rustică de fier. Cu o mînă, Maxim îi întoarse faţa spre a lui şi se uită adînc în ochii ei, apoi îi găsi cu gura buzele moi şi o sărută arzător. Ea răspunse cu aceeaşi fervoare şi excitarea reciprocă crescu odată cu sărutările tot mai pasionate şi parcă se pierdură de lume, unul în braţele celuilalt. Anastasia tremura în sine şi era înecată în senzaţii îndrăzneţe şi copleşitoare. Dorea să fie totdeauna cu Maxim, să nu-l mai părăsească niciodată şi, oricît era de neexperimentată, ştia în străfundul său că el era bărbatul potrivit pentru ea. Singurul bărbat pe care-l dorea. Singurul bărbat pe care-l va dori vreodată. Înţelesese asta cu o seară înainte.

Maxim se desprinse blînd de ea, îi aşeză capul pe umărul lui, şi, de parcă i-ar fi citit gîndul din urmă cu o secundă, o întrebă blînd:

– Ce te-a făcut să spui mai devreme că sîntem destinaţi unul altuia?

– Era un sentiment puternic pe care l-am avut după ce te-am văzut în anticariat. Eram absolut sigură că ne vom întîlni din nou. Adesea am sentimente puternice despre anumite lucruri – sînt aproape presimţiri. Mama mea spune că sînt mediu, tata spune că sînt vrăjitoare. Oftă uşor şi îl mîngîie pe obraz, apoi şopti:

– *Que sera, sera.*

– Ce va fi, va fi, repetă Maxim şi o sărută blînd, ţinînd-o foarte strîns în braţe. Nu voia să-i mai dea drumul. Îşi aparţineau unul altuia. Două jumătăţi se adună ca să formeze un tot.

Iar în acel moment, în grădina de trandafiri, se stabili între ei ceva anume şi amîndoi înţeleseră acest lucru, deşi nu fusese rostit.

42

– O să mă căsătoresc cu frumoasa mea visătoare, îl anunţă Maxim brusc pe Alan Trenton.

Cei doi bărbaţi erau în avionul spre Londra, luni dimineaţă devreme, după lungul lor sfîrşit de săptămînă de la Paris.

Căpăţînosul îl privi pe prietenul său şi zise:

– Da, ştiu. De fapt am ştiut de sîmbătă seara.

– Doamne Sfinte! exclamă Maxim. Eram chiar atît de vizibili?

– Pentru mine, cel puţin. Pot recunoaşte dragostea la prima vedere, cînd sînt martor – *„coup de foudre"*,

cum zic francezii.

– Lovitură de trăsnet adevărat, bătrîne. M-am îndrăgostit grozav de ea. Vreau ca ea să-mi fie soţie şi mama copiilor mei şi vreau să-mi petrec restul vieţii cu ea. Şi am să-ţi spun un secret, Căpăţînosule, gîndul că voi fi departe de ea mă face să mă simt cu adevărat bolnav. Maxim clătină din cap. Nu am simţit aşa ceva pînă acum, mi-e teamă că m-am îndrăgostit tare de tot.

– Pot înţelege de ce, Duce, e o fată frumoasă şi are o personalitate caldă şi prietenoasă. Căpăţînosul ezită o clipă, apoi adăugă liniştit: desigur, e foarte tînără.

– E adevărat, dar pe de altă parte, la optsprezece ani e maleabilă.

– N-aş fi prea sigur. Anastasia ar putea să nu fie chiar atît de maleabilă şi uşor de fasonat, cum îţi imaginezi tu.

Maxim ridică o sprînceană şi îi aruncă lui Alan una dintre privirile lui pătrunzătoare.

– Ce te face să spui asta?

– Din ce am observat sîmbătă seara. În primul rînd, cred că are mult caracter şi putere de voinţă – pun pariu că e al naibii de încăpăţînată. De asemenea, fata e deşteaptă. Mi-au venit în minte în acest sfîrşit de săptămînă o mulţime de lucruri pe care le-am auzit despre fata lui Derevenko, indirect, de la părinţii mei. Este, se pare, o elevă deosebită, de o inteligenţă remarcabilă şi are talent artistic la fel ca şi mama ei, care, apropo, este o foarte cunoscută şi căutată desenatoare de interioare la Paris, în caz că nu ştiai.

– Anastasia nu mi-a spus asta, bănuiesc că eram prea ocupaţi să vorbim despre noi înşine.

– Pe scurt, fata este excepţională, Maxim. Sînt sigur că nu e tipul de fată ascultătoare.

– Sînt de acord cu tine, Căpăţînosule, şi sînt bucuros că nu este aşa. Nu supunerea este trăsătura pe care o cer în special unei femei, – tu, dintre toţi, ar fi trebuit să ştii asta pînă acum. Cînd am folosit cuvîntul „maleabilă" am vrut să spun o femeie care nu are obiceiuri bine fixate şi nu e rigidă, una care este flexibilă, gata să înveţe. Vreau o femeie care să-mi poată ţine piept, să crească odată cu mine. Nu vreau o femeie făcută din chit, ci una pe care să o pot modela exact aşa cum vreau eu să fie.

– Chiar nu vrei? se miră Căpăţînosul, dar spuse: atunci cred că ai găsit în Anastasia femeia ta ideală. Căpăţînosul se foi uşor în scaun, se aplecă mai aproape şi întrebă:

– Spui că o să te căsătoreşti cu ea. Dar cum e cu părinţii ei? Adică, n-o să considere că e puţin prea tînără ca să se mărite anul ăsta?

– Absolut, aşa-i. Dar Anastasia crede că putem plănui căsătoria pentru anul viitor, cînd va avea nouăsprezece ani.

– Deci, ai făcut deja cererea? Fu rîndul lui Alan să ridice o sprînceană.

Maxim chicoti.

– Mai mult sau mai puţin, într-un mod cam neoficial, sîmbătă seara. Dar şi-a dat seama că sînt sincer, iar eu am simţit că şi ea era sinceră atunci cînd mi-a spus că e la fel de serioasă ca şi mine. Avem o înţelegere, Alan. Avem, cu adevărat.

Maxim se opri să se uite pe fereastra avionului, apoi pe moment îşi întoarse privirea spre prietenul său şi zise:

– E un lucru extraordinar, într-adevăr, dar ea şi cu mine sîntem pe aceeaşi lungime de undă.

– Pacoste norocoasă! Sper să pot avea şi eu o asemenea relaţie cu o femeie, într-o bună zi, să mă simt atît de aproape de ea şi îndrăgostit.

– Vei avea, nu mă îndoiesc. Ce-i cu Camilla Galland? Te simţeai foarte bine cu ea sîmbătă seara şi te-ai întîlnit cu ea duminică. Nu te interesează?

– S-ar putea, dacă mi s-ar da o şansă. Dar nu muşcă nada, în ceea ce mă priveşte.

– Există un bărbat în viaţa ei?

– Pe cîte înţeleg, deocamdată nu este şi nu a fost de mult timp. Se pare că a fost îndrăgostită de cineva şi încă foarte mult, dar a decedat. Brusc, pe neaşteptate: e o femeie interesantă, Duce, şi nu e deloc cum te-ai putea aştepta, avînd în vedere frumuseţea ei şi tot tam-tamul. E mai curînd profundă şi raţională, are o minte de intelectuală şi am descoperit la sfîrşitul ăsta de săptămînă că e foarte sensibilă în multe şi variate feluri, nu e deloc tipul de starletă blondă şi proastă.

– Nici n-am crezut că este aşa. E o actriţă de teatru prea bună ca să fie proastă. Oricum, dacă nu are pe nimeni, ai putea să o inviţi din nou să iasă cu tine, nu?

– Am lansat o nouă invitaţie, mărturisi Căpăţînosul, zîmbind mînzeşte, şi a acceptat. Luăm masa vineri seara, la *Les A.*

Maxim îi dădu uşor cu pumnul în braţ şi rîse.

– De ce oare am crezut eu că o să laşi să-ţi crească iarba sub picioare?

– Stai puţin, eu nu sînt un playboy, ca tine, zise Căpăţînosul.

– Ştii foarte bine că asta-i o simplă invenţie a presei britanice, protestă Maxim, care reacţiona totdeauna defensiv, chiar cînd ştia că remarca era făcută în glumă; încă nu căpătase simţul umorului în legătură cu această chestiune.

– Ştiu, ştiu, spuse Căpăţînosul, apologetic, nu te enerva, glumeam doar. Şi cînd te duci din nou la Paris s-o vezi pe dragostea ta?

– La sfîrşitul săptămînii. Dar nu la Paris. La Cannes. Anastasia şi mama ei se duc joi la vila lor, aşa că m-am gîndit să sar într-un avion vineri dimineaţa şi să mă duc pe Coasta de Azur pentru un sfîrşit de săptămînă prelungit.

– Ai să stai cu ei?

– N-am fost invitat, Căpăţînă.

– Poţi să stai în vila părinţilor mei, dacă doreşti. În fond, e acolo, doar cu oamenii de serviciu şi fără nimeni în ea.

– Mulţumesc, apreciez oferta, dar nu. Voi închiria un apartament la hotelul *Carlton.* E mai bine.

– Dacă te răzgîndeşti, anunţă-mă. Căpăţînosul se lăsă pe spătarul fotoliului avionului, apoi brusc se îndreptă, se uită la Maxim şi zise:

– Cum poţi pleca vineri dimineaţă? Pe cîte ştiu, ai o întîlnire la Sheffield, în ziua aceea, cu directorul administrativ al lui *Hardcastle Silversmith?* Despre

cumpărarea companiei?

– Da, aşa-i, dar am de gînd s-o schimb. Vreau să mă duc la Yorkshire, joi. Nu va fi nici o problemă.

Căpăţînosul exclamă:

– Atunci, e clar!

– Ce anume? Maxim arăta uimit.

– Faptul că pui o femeie înaintea unei afaceri. N-ai făcut asta niciodată pînă acum, în toată viaţa ta. Aşa că Anastasia înseamnă probabil pentru tine lumea întreagă.

– Aşa e, şi oricum, dacă n-o văd pe Anastasia la sfîrşitul ăsta de săptămînă, n-o s-o pot vedea pînă la începutul lui august.

– De ce? Nu vii să stai cu noi la Cannes, în iulie, pînă la urmă?

– Mi-e teamă că nu pot pînă în primele săptămîni ale lui august, Căpăţînosule. Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Trebuie să mă duc la Berlin s-o văd pe mătuşa Irina şi apoi, de la Berlin, zbor la New York pentru trei zile, ca să mă întîlnesc cu nişte bancheri de pe *Wallstreet.*

– Se pare că ai un program încărcat luna asta, Duce.

– A, nu e chiar atît de rău şi, ca să fiu cinstit, într-un fel îmi face plăcere.

Urmă o mică pauză, timp în care Maxim îl privi pe Căpăţînos, apoi spuse cu un zîmbet larg:

– Ai să vrei să fii cavalerul meu de onoare, nu-i aşa?

Căpăţînosul îi răspunse cu un zîmbet:

– Mai era nevoie să întrebi?

Maxim şedea aşteptînd-o pe Teddy în rotiseria hotelului *Savoy*. Hotelul era unul dintre locurile ei favorite, întrucît avea semnificaţii atît de romantice pentru ea, aceasta fiind şi principala raţiune pentru care îl alesese. El dorea ca ea să fie într-o stare de spirit prielnică atunci cînd îi va vorbi despre Anastasia.

El sosi primul, iar cînd ea apăru la intrarea rotiseriei, la scurt timp după aceea, el nu se putu abţine să nu o admire. La patruzeci de ani, Teddy devenise cu adevărat o femeie drăguţă. Anii o trataseră cu blîndeţe, iar reuşita căsătoriei cu Mark i se citea pe faţă, deoarece purta pe ea floarea fericirii. Avea un aer de încredere, de împlinire şi mulţumire strălucitoare, iar ochii îi scînteiau. Teddy, se gîndi el, draga mea Teddy. Ce m-aş fi făcut fără tine? Cît timp am crescut, ea a fost stînca vieţii mele şi a fost tot timpul alături de mine, orice s-ar fi întîmplat. O iubea foarte mult, iar aprobarea ei era foarte necesară şi importantă pentru el.

Maxim se ridică în timp ce ea se apropia însoţită de şeful de sală, iar el remarcă şicul ei în costumul bleumarin de in de la Givenchy, cu un trandafir de mătase pe un umăr, o pălăriuţă nostimă albă şi mănuşi albe.

– Arăţi uluitor, Teddy, spuse el , cînd ea ajunse la masă, şi o sărută pe obraz.

– Mulţumesc, Maxim dragă, zise ea, cu un zîmbet luminos, iubitor, aşezîndu-se şi scoţîndu-şi mănuşile.

Dar nici tu nu arăţi rău. Trebuie să fi avut un sfîrşit de săptămînă plăcut la Paris.

El zîmbi.

– Ce ai dori să iei?

Ea se uită la paharul lui.

– Dacă este apă tonică, şi sînt sigură că aşa-i, atunci vreau acelaşi lucru.

După ce comandă apa tonică pentru ea, se aplecă mai aproape şi-i spuse:

– Mă duc să o văd pe mătuşa Irina, peste o săptămînă. Ai vrea să vii cu mine la Berlin?

– Vai, Maxim, mi-ar plăcea! exclamă Teddy, şi apoi făcu o uşoară grimasă. Aş fi dorit să pot, dar nu pot. Mark şi cu mine am plănuit de veacuri o mică vacanţă, doar noi doi, fără copii. Ne ducem la Donegal, să stăm la Dromlochan. Ştii, casa familiei Pell, unde ne-am petrecut luna de miere. Mă tem că datele se vor suprapune. Dar am cîteva lucruri pentru Irina, dacă n-o să te supere să le iei cu tine.

– Desigur că nu. Îşi drese glasul, o privi de aproape şi zise: Teddy, vreau să-ţi spun ceva.

Suna atît de serios, încît ea se uită fix la el şi o mică încruntare îi apăru pe frunte.

– Ce-i? Ce s-a întîmplat? E ceva rău?

– Deloc... Am întîlnit o persoană. O să mă căsătoresc cu ea.

Faţa lui Teddy se lumină.

– Ah, dragul meu. Sînt atît de fericită pentru tine. Cine este? Şi de ce nu ne-am văzut cu ea, dacă treaba e atît de serioasă? De ce n-ai adus-o acasă în Eaton Square, la cină?

– Abia ne-am cunoscut, Teddy.

– Cînd? Se lăsă pe spătarul scaunului, cu capul aplecat într-o parte şi se uită la el ciudat.

În acel moment, un chelner îi aduse apa tonică, iar Maxim aşteptă pînă rămaseră singuri, înainte de a-i răspunde la întrebare.

El spuse:

– Totul s-a petrecut la sfîrşitul săptămînii trecute. Vineri.Am văzut-o vineri, dar de fapt n-am cunoscut-o decît sîmbătă.

– Dar nu e decît miercuri!

– Totuşi, eu ştiu ce simt. E ceva ce n-am simţit niciodată pînă acum. Ea este aceea. Unica.

Teddy era atît de uluită, încît stătea şi se uita pur şi simplu la el.

Maxim zise:

– Ai s-o iubeşti, ştiu asta, Teddy. E tocmai genul de fată pe care l-ai dorit pentru mine.

– Maxim, dragul meu, e atît... atît... de repede. Cum ai putea să ştii sau să fii sigur...

– Cît timp ţi-a trebuit ţie ca să ştii ce simţi pentru Mark, atunci cînd l-ai cunoscut? întrebă Maxim, blînd, privind-o fix.

Ea tăcu, gînditoare, un moment.

– Ei bine, cred că în privinţa asta mă ai la mînă. Doar cîteva ore... în sfîrşit, cel mult cîteva zile.

– Exact! Ştiu întotdeauna ce simt despre o altă persoană, pentru asta nu-mi trebuie prea mult timp. Ba foarte puţin, după experienţa mea.

– E adevărat.

– Şi, în orice caz, nu plănuiesc să mă căsătoresc cu ea chiar mîine, aşa că vom avea şansa să ne cunoaştem mai bine.

– Cînd ai de gînd să te căsătoreşti?

– Vara viitoare. Trebuie să aşteptăm pînă atunci. Ştii, are doar optsprezece ani.

Teddy fu şi mai uluită, deşi se strădui să ascundă asta.Dar nu reuşi prea bine şi, după ce luă o înghiţitură de apă tonică, puse paharul din nou pe masă şi îi aruncă lui Maxim o privire foarte directă.

– Cine este? îl întrebă.

– O cheamă Anastasia Derevenko, începu el şi continuă să-i relateze lui Teddy cum se întîlniseră şi tot ce era de ştiut despre Anastasia.

Cînd termină, Teddy spuse:

– Nu mai pot aştepta de nerăbdare s-o cunosc, e clar că e o tînără excepţională, din ceea ce spui... şi provine dintr-o familie foarte bună. Eu...

– Nu sînt evrei, Teddy, spuse liniştit, întrerupînd-o. Poate crezi că sînt evrei ruşi... nu sînt. Sper că asta n-o să te supere sau să te tulbure.

Maxim îi puse o mînă pe braţ în timp ce vorbea şi ochii lui negri priveau în ochii ei, cercetători.

Teddy stătu foarte liniştită, întorcîndu-i privirea pătrunzătoare. În cele din urmă, ea spuse încet:

– Nu, nu cred că mă tulbură prea mult. Desigur, mi-ar fi plăcut să te căsătoreşti cu o evreică. E totdeauna mult mai uşor să-ţi creşti copiii cînd părinţii sînt de aceeaşi credinţă, dar pentru mine fericirea ta e mai importantă ca orice. Dacă Anastasia o să te facă fericit, atunci aşa să fie. Zîmbetul ei era plin de dragoste. În fond, puteai să te căsătoreşti cu o evreică şi să fii nefericit în cele din urmă. E mai bine să te căsătoreşti cu o creştină şi să ai parte de fericire.

Maxim simţi o enormă uşurare şi aerul încordat de mai înainte îi dispăru de pe chip.

– Ştiam că pot conta pe tine, Teddy. Ştiam că o să priveşti situaţia cu înţelepciune şi nu vei lăsa ca religia să întunece situaţia. În fond, niciodată nu mi-ai băgat religia pe gît cînd eram copil, iar Mark nu e prea religios, nu-i aşa?

– Nu, şi nici n-a fost, după cum ştii. Cu toate astea, părinţii lui sînt destul de religioşi, cam tradiţionali. Şi ştii că şi mătuşa Ketty este. Dar, să nu ne îngrijorăm în privinţa lor... ai douăzeci şi cinci de ani şi dacă e cineva care ştie ce face, atunci acela eşti tu.

În plus, îşi spuse în sinea ei, nu dau prea mult pe religie în zilele noastre. Mai ales, după ce a făcut Dumnezeu cu noi. Dumnezeu i- a părăsit pe evrei de mult timp. Dacă cumva mai există un asemenea Dumnezeu, căci nu pot decît să mă îndoiesc de asta, cînd mă gîndesc la Holocaust.

Maxim se întinse şi îi strînse mîna.

– Mulţumesc, Teddy. Şi îţi mulţumesc pentru că eşti tu. Nu mai e nimeni ca tine, zău nu e.

– Pot spune acelaşi lucru despre tine, dragul meu. Şi, revenind la Anastasia, eu îţi dau binecuvîntarea şi Mark la fel, sînt sigură. Acum, lucrul cel mai important e: cînd o să o cunoaştem?

– În august. Vine să stea cu bunica ei, care locuieşte nu departe de tine, pe strada Chester. M-am gîndit că ai putea da o mică cină acasă, doar pentru noi patru. Dacă nu vrei cumva să ieşim undeva?

– Asta putem hotărî mai tîrziu, nu?

Maxim dădu din cap.

– Eşti ocupată, imediat după masa de prînz?

– Nu prea, de ce întrebi?

– Aş vrea să merg la seiful de la banca Rossiter, să mă uit la inelul cu diamant al mamei. Poate Mark ar putea să-l cureţe şi să-l monteze din nou. M-am gîndit să i-l dau Anastasiei ca inel de logodnă.

– Ce idee bună, Maxim, putem merge la bancă direct de aici şi, dacă tot sîntem acolo, aş vrea să preiei seiful acela. Ţi-am cerut să facem asta de cîţiva ani – nu ştiu de ce nu vrei.

– E atîta bătaie de cap, prefer să-l las pe numele tău, Teddy.

– Seiful ar trebui să fie pe numele tău, insistă ea.

– Bine, dacă tu crezi că aşa e mai bine. O să facem asta azi după-amiază.

– Bine. Ar trebui să te uiţi şi la celelalte bijuterii ale mamei tale. S-ar putea să vrei să i le dai Anastasiei.

– Te-ai gîndit bine. Acum, comandăm masa?

– Cred că ar trebui, dacă vrem să ajungem la bancă înainte de ora trei.

Maxim îi făcu semn unui chelner din apropiere şi acesta veni imediat cu lista de bucate. Teddy îşi ascunse capul în dosul listei, fără să se gîndească la mîncare ci la scrisoarea Ursulei scrisă în urmă cu douăzeci de ani, la Paris. Teddy nu fusese în stare niciodată să-i dea scrisoarea lui Maxim sau să-i dezvăluie conţinutul, nici măcar cînd împlinise douăzeci şi unu de ani. Se afla încă într-un al doilea seif la bancă; cu mult timp înainte, avusese precauţia să o separe de bijuteriile Ursulei.

Dacă e destul de matur ca să se însoare, e destul de matur şi ca să capete scrisoarea aceea, se gîndi

acum Teddy. Am să i-o dau. Trebuie. Da, am să i-o dau înainte de a se căsători. Simţi un val brusc de uşurare cînd luă această hotărîre, după ani de oscilări, ca şi cînd o uriaşă greutate i s-ar fi ridicat, în sfîrşit, de pe umeri.

Citi repede felurile de mîncare de pe listă, se uită peste ea şi îi zîmbi lui Maxim.

– Aş vrea la început creveţi şi apoi calcan la grătar.

– la te uită, exclamă Maxim, rîzînd. Eu m-am decis exact la acelaşi lucru.

După ce dădură comanda, continuară să discute animat şi Teddy era bucuroasă pentru fericirea lui. Cum era preocupată de Maxim şi de planurile lui, îşi scoase din minte scrisoarea, gîndindu-se că se va ocupa de ea mai tîrziu.

Nu avea cum să ştie atunci că mai tîrziu îşi va pierde din nou curajul şi că scrisoarea va rămîne tot închisă la *Banca Comercială Rossiter* din Berkeley Square, fără să fie citită de Maxim.

43

– Succesul lui Maxim este remarcabil, nu-i aşa? spuse Margot Derevenko, uitîndu-se la Alexander.

Soţul ei şedea în fotoliul său favorit, lîngă fereastră, în celălalt capăt al micului salon din casa din Faubourt Saint-Germain. Era o seară caldă şi plăcută, la sfîrşitul lui iulie 1961, iar cei doi Derevenko luau un aperitiv înainte de cină.

Alexander, care avea în faţă un scotch cu sifon, luă o înghiţitură înainte de a spune:

– Da, este incredibil. Ce realizare extraordinară, să fi făcut un milion de lire înainte de a atinge vîrsta de

treizeci de ani. Trebuie să-ţi scoţi pălăria în faţa lui.

– A fost bun cu Anastasia, şopti Margot, apoi clătină din cap şi rîse încet, aproape pentru sine. Şi cînd te gîndeşti că aveam îndoieli în privinţa lui, cînd ne-au spus că vor să se căsătorească, în urmă cu doi ani.

– Ştii foarte bine că eu nu m-am îndoit niciodată, zise Alexander. Şi, desigur, n-am crezut toate prostiile despre faptul că e că e playboy.

Chicotind, îi aruncă soţiei sale o privire înţeleaptă şi atoateştiutoare.

– De fapt, ca să fiu sincer cu tine, Margot, am sperat chiar că Maxim îşi făcuse destul de cap înainte de a o întîlni pe Anastasia, aşa că nu o va mai face mai tîrziu, după ce vor fi căsătoriţi. Eu cred că un bărbat trebuie să facă tot felul de lucruri din astea înainte de a păşi în căsnicie.

– Da, aici sînt şi eu de acord, din toată inima! exclamă Margot.

Se lăsă în mătasea bej a canapelei Ludovic al XV-lea, îşi încrucişă picioarele elegante şi sorbi gînditoare din şampania ei. După scurt timp, remarcă:

– Maxim e foarte deştept, nu-i aşa, Alex?

– Deştept e o subestimare grosolană, draga mea. Eu cred că e un geniu – un geniu financiar.

Margot se uită fix la Alexander.

– De ce? Cum adică? Vreau să spun, ce îl face să fie un geniu financiar, după părerea ta?

– Asta e greu de răspuns.

Soţul ei rămase gînditor cîteva minute. Apoi punînd paharul cu scotch pe masa antică de lîngă fotoliul în care stătea, se ridică în picioare şi traversă

în grabă camera. La uşă se întoarse şi îi făcu semn.

– Vino aici o clipă, Margot, zise el, şi dispăru în hol.

Margot, care îl urmărea uimită, se ridică şi se grăbi să-l urmeze.

El stătea în faţa tabloului lui Degas cu balerinele în rochii verzi, iar cînd veni lîngă el, se întoarse către ea şi făcu semn cu mîna spre tablou, spunînd:

– Ce-i asta?

– O pictură, desigur.

– Da, dar este consecinţa, rezultatul, dacă vrei, al unui geniu artistic. *Westinvest*, compania pe care Maxim a creat-o din nimic, este consecinţa geniului său financiar. Înţelegi ce vreau să spun?

Margot dădu din cap.

El continuă.

– Eu nu pot să-ţi explic mai mult impulsul creator, ce se află în interiorul pictorului şi-l face capabil să producă o operă de artă care îţi taie răsuflarea, ca asta, după cum nu sînt în stare să-ţi explic ce are Maxim care îl face capabil să încheie o companie incredibil de eficientă sau un contract uluitor.

Alexander clătină din cap şi zîmbi puţin pierdut.

– La fel, nu pot să-ţi explic geniul lui Rahmaninov sau Puccini sau al lui Shakespeare sau Emily Brontë.

– E un har, făcu Margot, luminîndu-i-se ochii. Geniul artistic e un mare har! Un om nu-l poate căpăta, se naşte cu el şi îl are din copilărie, devine vizibil în adolescenţă şi înfloreşte la maturitate. Şi tot aşa cum un mare artist, scriitor sau compozitor se naşte cu geniu, aşa s-a născut şi Maxim cu geniul finanţelor. Teddy mi-a spus odată că era un magician

la matematică, încă de la şase sau şapte ani. Un miracol.

– Da, mi-amintesc. Dar cred că aici e mult mai mult decît să fii strălucit la matematică.

Alexander o luă de braţ şi o conduse înapoi în salonul mic. Îi şopti:

– Eu cred că Maxim e neobişnuit de deştept, are o mare viclenie şi inteligenţă în afaceri şi, poate cei mai important, are o viziune extraordinară.

– Pentru cineva care a spus că nu poate explica geniul financiar, cred că tocmai ai făcut asta, spuse Margot, uitîndu-se iubitoare la el.

– Nu, n-am făcut-o, nu cu adevărat, Margot. Nu am făcut decît să privesc la suprafaţă, ţi-am dat doar cîteva din trăsăturile lui de caracter. Nu pretind că pot ajunge în străfundul lui Maxim, să înţeleg ce îl face să funcţioneze, pentru că sînt conştient că lucrul ăsta este o imposibilitate.

Margot dădu din cap în semn că înţelege.

– Sînt sigură că nimeni nu va fi capabil să facă lucrul ăsta. E un om mult prea profund şi foarte complex. Chiar şi Anastasia mi-a menţionat asta.

Alexander o privi iute, cu ochii atenţi:

– Nu sînt probleme, sper?

– Nu, dragă, nici una. Sînt îndrăgostiţi la nebunie, zăpăciţi, fericiţi. Dar tu ştii cum e asta. Era doar o remarcă făcută în trecere.

– Cu istoria lui, nu mă surprinde că e complex, mormăi Alexander, şi apoi, uitîndu-se la soţia lui, îi mărturisi:

– Uneori mă gîndesc că Maxim are un geniu care îi şopteşte unele lucruri. N-o să ştiu niciodată de

unde-i vin ideile, ce-l determină să ia o decizie sau de ce face o anumită acţiune cînd o face, dar toate sînt strălucite. De fapt, Margot, tot ceea ce ginerele nostru face în domeniul afacerilor e uluitor. Nu mă îndoiesc nici o clipă că Maxim va face o avere uriaşă şi va avea o putere imensă. Vînzarea acum a companiei *Westinvest* cu un profit clar de un milion de lire, este doar începutul. Să nu uităm că nu are decît douăzeci şi şapte de ani.

– Se dovedeşte a fi un om cu venituri remarcabile, spuse Margot. Şi cu siguranţă, e un soţ foarte iubitor, care o adoră, aşa că ştiu, Alexander, că va fi cel mai bun tată. Va fi minunat. Sînt deja semne. Pur şi simplu, o divinizează pe micuţa Alix.

– Şi fiindcă veni vorba de nepoţica noastră, hai să mergem sus şi să ne uităm la ea, înainte de a ne duce la cină, vrei?

Margot reacţionă la sugestia lui cu un zîmbet viu şi sări imediat în picioare. Ea o porni înainte ieşind din salon şi urcară scara la etajul următor, unde se afla fostul dormitor al Anastasiei. Fusese de curînd redecorat de Margot şi era acum o cameră de copil pentru fetiţa de patru luni.

Jennifer, dădaca englezoaică, apăru în uşa camerei vecine cu camera copilului cînd le auzi paşii pe scări şi rămase acolo zîmbind, aşteptîndu-i să traverseze palierul.

– Putem să ne uităm la Alix înainte de a ieşi la cină, Jennifer? întrebă Margot.

– Desigur, doamnă Derevenko. Doarme adînc, ca de obicei. Tînăra dădacă zîmbi. E un copil atît de bun, nu scoate nici un scîncet.

Margot şi Alexander merseră în vîrful picioarelor pe podeaua îmbrăcată în covor a camerei slab luminate şi stătură privindu-şi nepoata dormind liniştită în coşuleţul împletit de culoare roz şi împodobit cu panglici şi funde de satin roz.

După cîteva clipe, îşi ridicară capetele; privirile li se întîlniră peste coşuleţ şi îşi zîmbiră unul altuia cu plăcere şi mîndrie. Apoi ieşiră repede în vîrful picioarelor, ca să nu trezească bebeluşul.

Cînd coborîră în salonul mic, Alexander şopti:

– Sînt bucuros că au plecat la Veneţia pentru o a doua lună de miere. Cu puţin noroc, poate ne vor face un alt nepot. Un băiat, de data asta.

Margot zîmbi doar.

Veneţia era ca un miraj; fluidă ca un vis, albastrul şi cenuşiul se amestecau, o ceaţă vaporoasă moale se ridica din lagună şi din canale. Clădiri vechi se înălţau ca nişte imagini incomplete în lumina palidă. Iar pretutindeni domnea un sentiment de linişte şi serenitate.

La Serenissima, îşi şopti Anastasia, folosind numele pe care veneţienii îl dăduseră oraşului lor de sute de ani. *La Serenissima...* atît de obsedant de frumoasă în splendida ei izolare, prinsă între cer şi mare, locul ei favorit, pe care l-a iubit de cînd fusese acolo prima oară, în copilărie. Fiecare aspect al ei o fascina şi o intriga şi era subjugată pentru totdeauna de ea, era captivată de misterul şi frumuseţea veşnică

ce impresionau firea ei visătoare.

Anastasia stătea la fereastra apartamentului lor din hotelul *Danieli,* uitîndu-se peste lagună, care era încă vagă în ceaţa dimineţii. Ea era atît de plină de fericire, încît abia de îndrăznea să o contemple, de teamă să n-o piardă. Nu tenta zeii geloşi, se gîndi ea, mutîndu-se mai aproape de fereastră, în picioarele goale, cu fruntea sprijinită de sticlă, încă pe jumătate adormită, în timp ce gîndurile îi hoinăreau. În centrul lor era Maxim. El era visul şi realitatea ei. El era lumea ei – soarele, luna, stelele – fără el n-ar fi avut nimic.

Oftă în sinea ei.Curînd vor trebui să părăsească Veneţia. Erau deja aici de o săptămînă şi timpul se scurgea, scurta lor vacanţă de vară se va termina curînd. Fiecare zi în parte fusese miraculoasă, perfectă, o reluare a lunii lor de miere, cu deosebirea că totul era mai bine decît înainte, dacă aşa ceva era posibil. El era o minune, frumosul ei soţ. Îl iubea atît de mult, încît erau momente cînd se gîndea că nu va putea suporta şi abia de putea îndura să fie departe de el, dorea mereu să-i fie alături.

Un fragment de vers din *Cîntul lui Solomon* îi veni brusc în minte: *„Iubitul meu e al meu, iar eu sînt a lui".* Acesta era adevărul, aşa se întîmpla cu ei. Îşi aparţineau unul altuia. Apoi îşi aminti un alt vers din aceeaşi carte din *Biblie: „Sînt bolnav de dragoste".* Cît de potrivite erau aceste vorbe. Destul de des ea se simţea bolnavă, febrilă, cu picioarele moi, tremurînd toată, plină de dorinţă pentru el. Nu era nici un moment în cursul zilei cînd să nu dorească să-i simtă mîinile pe trupul ei; îi dorea dureros de mult prezenţa. Era un iubit minunat, un soţ minunat...

Era atît de prinsă în gînduriie despre el, încît nu-l auzi coborînd din pat şi traversînd camera, tresări surprinsă cînd îi simţi mîinile reci, puternice, pe umerii goi.

– Ce faci, de te-ai trezit atît de devreme, iubirea mea? şopti Maxim lîngă părul ei lung, blond, cu vocea lui caldă şi melodioasă şi o întoarse cu faţa spre el.

– N-am putut să dorm, şopti ea, atingîndu-i obrazul cu o mînă, uitîndu-se în sus la el, cu ochii umezi de emoţie, debordînd de dragoste.

El se aplecă mai aproape de ea şi ea de el, gura lui căutînd cealaltă gură. Se sărutară şi Maxim o trase şi mai aproape, înconjurînd-o cu braţele. După un moment, el îi dădu drumul, apoi îşi plimbă mîinile în jos pe spatele ei acoperit de mătase şi le lăsă să se odihnească pe fundul ei, apoi o apăsă spre el. Trupurile lor se potriveau perfect. El se gîndi: două jumătăţi care alcătuiesc un întreg. Îi despărţi buzele, îi strecură limba în gură şi i-o atinse pe a ei. Anastasia era copleşită de dorinţă şi simţi cum o cuprinde căldura. Era o căldură pătimaşă, furnicătoare ce îi cuprindea tot trupul. Maxim o simţea prin îmbrăcămintea subţire, de noapte. Se retrase de lîngă ea, îi luă mîna şi o duse înapoi la pat, dîndu-şi seama acum cît de mult îl dorea. Se aşezară pe marginea patului şi el îşi puse gura pe a ei, sugînd-o uşor şi căzură înapoi pe perne, sărutările lor crescînd în intensitate şi pasiune.

Maxim era la fel de flămînd de ea ca şi ea de el, dar după cîteva secunde el opri sărutările şi ridicîndu-se într-un cot, se aplecă peste ea, zîmbind ochilor ei luminoşi. Uşor, blînd, ca o adiere, îi sărută

fruntea, pleoapele, nasul, obrajii. Ea îşi desfăcu braţele şi le întinse spre el, iar el veni între ele, culcat pe ea şi brusc sărutările lui deveniră la fel de pasionate ca în urmă cu cîteva minute. Îşi strivi buzele de ale ei, dinţii atingîndu-i pe ai ei, în timp ce îi devora gura. Răspunsul Anastasiei era la fel de arzător ca totdeauna şi îi întîmpina pasiunea cu o fervoare care o depăşea pe a lui, tot trupul ei tremurînd pentru el.

Înflăcărat el însuşi, se retrase pe moment, se uită în jos la ea minunîndu-se de frumuseţea ei. Ea avea capul dat pe spate, cu gîtul lung, alb, expus lui. Gîtul ei avea ceva vulnerabil şi tandru, iar el îl atinse cu buzele şi îşi frecă obrazul de el. Îi căută un sîn cu mîna şi începu să-l mîngîie tandru. Într-un minut, sfîrcul i se întări sub atingerea lui, era încordat şi împungea prin mătasea cămăşii de noapte.

Simţea cum se întăreşte, iar erecţia lui era enormă, aşa cum se întîmpla totdeauna cu ea. Un geamăt îi ieşi din gîtlej şi îşi strecură mîna în jos peste abdomenul ei concav, îi ridică materialul uşor de mătase care o acoperea.

De cînd se căsătoriseră, Maxim învăţase bine fiecare parte a trupului ei şi acum îi căuta centrul, îl găsi imediat, îşi lăsă vîrful degetelor să atingă delicat miezul ei. Anastasia gemu şi se arcui uşor spre el, toată căldura trupului ei concentrîndu-se în centrul feminităţii ei.

Pentru Maxim căldura ei umedă era irezistibilă. Dorea să se cufunde în ea, să o ia, să o posede total, cu fiecare părticică a forţei lui, totuşi se reţinu, vrînd să-i dea ei plăcere, mai întîi. Trase de cămaşa de noapte de mătase, aceasta îi alunecă de pe umeri şi

el întinse mîna spre sînul ei şi îl cuprinse. Pielea era de culoarea perlei în lumina palidă a dimineţii şi rece ca marmura la atingerea gurii lui. Ea oftă adînc cînd el îşi lăsă buzele să se plimbe pe pielea ei. El se ridică brusc, îi ridică trupul şi îi trase cămaşa de noapte peste cap, apoi îşi aruncă pijamaua de pe el, cu mişcări repezi şi iuţi.

Goi, se întinseră amîndoi pe pat, aşezaţi pe o parte, faţă-n faţă, trupurile abia atingîndu-li-se. Ochii lui negri strălucitori îi străpungeau pe ai ei şi spuse cu o voce răguşită, îngroşată de dorinţă:

– Te iubesc, Anastasia, n-ai să ştii niciodată cît de mult, draga mea. Nu găsesc cuvinte să ţi-o spun. A-ţi spune „te iubesc" nu mi se pare totuşi de ajuns.

– Ştiu. Şi eu te iubesc la fel, şopti ea, întinzînd mîna, mîngîindu-i drăgăstos obrazul, dorindu-l.

O întoarse pe spate, se ridică deasupra ei, se uită în jos la ochii ei albaştri-cenuşii mari.

– Eşti viaţa mea, îi spuse el.

Ea îi zîmbi pe jumătate, îşi întinse voluptuos trupul, depărtîndu-şi puţin picioarele şi închise ochii, iar el se culcă peste trupul ei lung, subţire, bucurîndu-se de perfecţiunea şi frumuseţea lui tinerească. Începu să-i dea ei plăceri, sărutîndu-i sînii, mai întîi unul, apoi celălalt, pînă cînd sfîrcurile se înălţară şi sînii deveniră încordaţi. Apoi îşi puse gura pe abdomenul ei, plimbîndu-şi buzele mai jos, şi mai jos, şi mai jos, pînă ajunseră să se odihnească între pulpele ei. O mîngîie uşor cu limba şi cu degetele, iar ea se deschise în calea lui, iar după un moment o simţi încordîndu-se şi începînd să tremure rostindu-i numele din nou şi din nou. Se ridică pe mîini deasupra ei şi ea îl primi

iubitoare cu faţa plină de adoraţie cînd îşi ridică ochii spre el. Ea dorea acum să-l posede, la fel cum şi el o dorea.

Maxim scoase un oftat prelung cînd o pătrunse adînc, iar ea se desfăcu pentru el, apoi îşi înfăşură picioarele în jurul spatelui lui. El îşi băgă mîinile sub trupul ei, o ridică mai aproape de el şi imediat îşi găsiră propriul lor ritm aşa cum se întîmplase din prima noapte a căsătoriei lor. Se potriveau bine unul cu celălalt şi se înălţau împreună, sus, tot mai sus, pe măsură ce creştea pasiunea, iar cînd el termină, în sfîrşit, îi strigă numele cu patimă şi apoi căzură amîndoi în infinit.

Mai tîrziu, stînd amîndoi culcaţi unul în braţele celuilalt, Maxim spuse:

– Anul trecut cînd am fost aici, ai rămas însărcinată cu Alix. Sper că s-a repetat acum, draga mea.

– Tu şi cu tata, amîndoi, rîse ea, odihnindu-şi mîna pe pieptul lui, aruncîndu-şi un braţ posesiv peste trupul lui. Se uită în sus în ochii lui şi spuse cu solemnitate prefăcută:

– Din păcate, nu cred că s-a repetat. Încă nu. Mai încercăm o dată? E minunat să încerci să faci copii, nu cred că e ceva care să-mi facă mai multă plăcere.

Maxim zîmbi în părul ei, cucerit de ea pentru totdeauna.

– Eşti nesătulă, doamnă West.

– Dacă sînt, e vina ta. Tu eşti cel care m-ai condus pe drumul viciului şi m-ai învăţat tot ceea ce ştiu.

Ea scoase un rîs aţîţător, îşi plimbă mîna peste pulpele lui şi îl apucă uşor.

– Şi ce elevă dornică şi silitoare am avut, şopti el cu glas scăzut, dorind-o din nou cu fiecare părticică din el. Îi ridică faţa, o sărută adînc şi începu să facă din nou dragoste cu ea.

La amiază, luară o barcă spre Torcello, una dintre numeroasele insule din lagună care, cîndva, fusese un sat de pescari. Se plimbară pe străzile antice pînă ajunseră la *trattoria* lor favorită şi intrară. Fură salutaţi călduros de Giovanni, prietenosul proprietar, care îi cunoştea şi care îi conduse afară, în grădină.

– Două campari cu sifon, te rog, Giovanni, spuse Maxim, după ce acesta îi aşezase la una dintre mese.

– Da, domnule, zise Giovanni, zîmbind şi plecă grăbit.

Masa lor era aşezată sub un umbrar mare făcut dintr-o ţesătură de pai, astfel că dîre de lumină solară se strecurau prin împletitură, transformînd părul Anastasiei în aur topit şi aruncînd umbre delicate pe faţa ei. Maxim o privi fix şi recită:

„Ea domneşte în frumuseţe, ca noaptea
Cu întinderi fără nori şi ceruri înstelate
Iar tot ce-i mai frumos din întuneric şi lumină
Se îmbină în înfăţişarea şi în ochii ei!“

– Byron, zise ea, privindu-l. Un poet care, după cîte cred, trebuie citat la Veneţia, întrucît a iubit oraşul ăsta. Şi îţi mulţumesc... mă flatezi, dragul meu.

– Ar fi putut scrie versurile astea special pentru tine, Anastasia. Dumnezeule, cît eşti de frumoasă! Şi, Doamne, cît de mult te iubesc!

– Şi eu, pe tine, zise ea zîmbindu-i, lăsîndu-se pe spate şi relaxîndu-se în fotoliu. Îi plăcea micul restaurant, atît de obişnuit, nesofisticat şi încîntător în simplitatea lui rustică. Partea umbrită unde şedeau ei se afla în faţa unei pajişti cu multe răzoare de flori, pline de albăstrele, trandafiri şi azalee, ultimele de culoarea vinului roşu. Erau şi pomi din abundenţă, oferind toţi o umbră binevenită în căldura intensă a zilei de august – chiparoşi înalţi, sălcii şi chiar aproape de masa lor, un uriaş pom de magnolia cu flori de mărimea mîinii unui bărbat, cu frunze de un verde închis, atît de lucioase de parcă ar fi fost lustruite chiar în dimineaţa aceea.

–Ah, Maxim, exclamă ea brusc. Nu-i aşa că-i frumos aici? Atît de liniştit, de relaxant. Niciodată n-am fost atît de fericită. Niciodată.

– Eu sînt întotdeauna fericit cu tine, oriunde ne-am afla, răspunse Maxim, fiind sincer în fiecare cuvînt rostit. Tu mă ajuţi să- mi uit durerea.

El regretă aceste cuvinte în momentul în care le rostise, pentru că nu-i spusese nimic despre asta pînă atunci. Tindea să păstreze anumite gînduri numai pentru el; era un om foarte închis.

Ea rămase privindu-l fix, o oarecare perplexitate instalînd-i-se între sprîncene, deschise gura şi gata să spună ceva, cînd un chelner sosi cu băuturile lor.

– Mulţumesc, mulţumesc, spuse Maxim şi ridică paharul lui, îl atinse de al ei, apoi luă o înghiţitură.

– Are un gust bun, comentă el. E foarte răcoritor.

Anastasia îi urmă exemplul, apoi puse paharul jos şi îi aruncă o privire arzătoare.

– Ce-ai vrut să spui cînd ai afirmat că te ajut să-ţi uiţi durerea?

Ce scăpare prostească, se certă el în sinea lui, întrebîndu-se cum să-i răspundă.

– Sincer să fiu, nu ştiu exact ce-am vrut să spun cu asta, o minţi el, apoi adăugă repede, cu îndemînare: am fost totdeauna atît de dezamăgit în dragoste, dezamăgit de femeile cu care am ieşit înainte de a te întîlni pe tine. Mă simţeam cam singur, aş spune, privind înapoi. Da, la asta mă refeream...

Întinse mîna şi îi strînse degetele lungi, fine.

– Iar tu ai schimbat toate astea.

Chipul ei părea fericit.

– Sînt atît de bucuroasă, Maxim. Nu pot suporta să mă gîndesc că ai fost vreodată nefericit sau trist. Ai fost singuratic de copil?

El negă din cap.

– Desigur că nu! exclamă, puţin prea inimos. Am avut-o pe Teddy şi pe bunul, bătrînul Căpăţînos.

În acel moment, apăru Giovanni ca să anunţe specialităţile zilei şi să ia comanda. Cînd proprietarul se grăbi spre bucătărie, Maxim începu să-i vorbească Anastasiei despre plănuita lui călătorie la Berlin, ca s-o vadă pe Irina Trubetzkoi.

– Şi m-am gîndit că poate ai vrea să mergi cu mine, încheie el. Plănuiesc să plec pe la zece ale lunii.

– Vreau să merg, căci nu pot suporta ideea de a fi

departe de tine, spuse Anastasia, încruntîndu-se uşor. Dar nu vreau să o părăsesc din nou pe Alix. Nu chiar atît de curînd, după călătoria asta la Veneţia. Nu te superi, nu-i aşa?

– Desigur, îmi pare rău, dar înţeleg.

Îi adresă un zîmbet foarte iubitor, iar ochii lui o priveau cu tandreţe.

Comanda lor fu servită cîteva minute mai tîrziu şi fu delicioasă. Începură cu o mămăliguţă caldă, însoţită de mici creveţi prăjiţi, condimentaţi delicat cu ierburi. Erau uşor uleioşi şi atît de fragezi, încît se topeau în gură, ca untul. Apoi au mîncat *fritto misto,* tot felul de peşti mici prăjiţi, crocanţi şi suculenţi; peştele mergea foarte bine cu salată verde simplă şi cu pîinea locală crocantă. Maxim comandase vin alb rece; era uşor, limpede, verzui, un vin tînăr din care mai băuse la Veneţia şi făcuse o alegere perfectă.

– Nu-i aşa că a fost bun? exclamă Anastasia, după ce terminară. Dar, aş mai vrea încă ceva. Crezi oare că mănînc ca pentru două persoane?

– Poate chiar pentru trei, după felul în care ne-am dăruit unul altuia de cînd sîntem aici, răspunse Maxim cu un zîmbet şiret. Şi, desigur, că aşa sper să fie. Gemenii mi-ar face o mare plăcere.

Ea rîse încîntată, iar cînd reapăru chelnerul ca să le ia farfuriile şi să le prezinte lista deserturilor, ea se hotărî la micile căpşuni obişnuite în Franţa şi Italia, uşor parfumate şi avînd cel mai bun gust cînd sînt mîncate fără frişcă sau zahăr. Maxim comandă pentru el o felie de brînză *Bec Paese* cu struguri şi cîte o cafea pentru amîndoi.

După masă luară o barcă pînă la insula Giudecca,

în cealaltă parte a lagunei.

Mergeau pe strada care se întindea în faţa Canalului Giudecca, avînd Canal Grande în spate, cele două căi de apă vărsîndu-se în lagună.

Maxim stătea cu braţul în jurul umerilor Anastasiei, uitîndu-se în depărtare. Veneţia se desfăşura dincolo de întinderea mare de apă, iar tot oraşul se arăta în faţa ochilor lor – splendid, glorios, magic, strălucind în soarele după-amiezii.

– E cea mai minunată privelişte pe care am văzut-o vreodată, spuse Maxim, întorcîndu-se brusc spre ea. Uită-te la perfecta aliniere a spirelor, a turnurilor şi cupolelor.

Privirea lor se plimbă peste Palatul Dogilor şi peste marile palate ale veneţienilor morţi de mult, bisericile Paladio şi casele de sare, unde se usca sarea din lagună cu secole în urmă. Şi amîndoi fură uluiţi de frumuseţea oraşului, care le lua respiraţia, părînd că pluteşte pe apă în faţa ochilor lor.

– Nu e de mirare că pictorii Canaletto şi Turner au dorit să picteze Veneţia, zise Anastasia. Care artist n-ar vrea să prindă pe pînză această splendoare!

– Are o frumuseţe dincolo de timp şi este unică, zise el cu o urmă de durere în glas.

Se plimbară, mînă-n mînă pînă la capătul insulei Giudecca, apoi reveniră pe urmele paşilor lor şi, în sfîrşit, luară o barcă înapoi spre hotelul *Danieli.*

Stăteau culcaţi în patul mare, sprijiniţi pe perne moi de puf, de genul celor pe care şi le amintea din copilăria lui de la Berlin. Erau leneşi şi languroşi după masă şi plimbările cu barca, dar dormitorul era răcoros şi odihnitor, ferit de soarele fierbinte, cu

obloane de lemn cu crăpături.

Maxim îşi plimbă buzele pe braţul ei goi, bucurîndu-se de senzaţia pielii ei mătăsoase, de parfumul ei. Trupul Anastasiei mirosea a soare şi avea o urmă de sare de la vîntul de mare care suflase în timpul călătoriei lor cu barca de la insula Giudecca spre hotel. O piele aurie de culoarea piersicii şi la fel de netedă, se gîndi el, plimbîndu-şi un deget de la umărul ei pînă la încheietura mîinii. Dar are pe ea floarea trandafirului.

Anastasia îşi întoarse spre el ochii uriaşi şi zîmbi leneş; era satisfăcută după dragostea făcută în ultima oră şi somnoroasă după vinul de la masă.

– Dormi puţin, sugeră el, aplecîndu-se să-i sărute părul.

– Mm, cred că aşa voi face, spuse ea, făcîndu-şi loc între perne, trăgînd aşternutul peste trupul ei gol.

El rămase sprijinit într-un cot, continînd să o contemple un timp, iubind-o atît de mult. Era fata cea mai extraordinară, plină de o uriaşă căldură şi bucurie şi atît de generoasă în a-şi dărui inima. Era şi senzuală şi voluptuoasă, descoperire care îl încîntase, dîndu-i o satisfacţie uriaşă.

E foarte erotic, îngeraşul meu de Botticelli, gîndi el, amintindu-şi luna lor de miere. Deşi era virgină cînd se căsătorise cu ea, îl învăţase mai multe despre sexualitate decît orice altă femeie pe care o cunoscuse intim. Nu exista timiditate sau falsă modestie la ea, iar după primele cîteva luni de căsnicie, începuse să-i înţeleagă nevoile şi dorinţele, deoarece arăta clar ce îi făcea plăcere cel mai mult. De asemenea, în mod curios, îl învăţase şi despre

propriul lui trup, îl făcuse să fie conştient de el aşa cum nu mai fusese niciodată. Ea îi adora trupul şi i-o spunea, căci de la el primea toate plăcerile pe care le dorea şi el o făcea să se simtă împlinită. Ea îi dădea în schimb plăceri cum nu o făcuse nici o altă femeie înaintea ei şi gemeau în nevoia lor reciprocă, în excitaţia şi extazul amorului, între ei neexistînd nici o reţinere.

Maxim se strecură afară din pat, se duse la fereastră şi stătu acolo unde stătuse de dimineaţă Anastasia, uitîndu-se peste apă, minunîndu-se de frumuseţea incredibilă ce se întindea în faţa lui în lumina slabă a după-amiezii tîrzii.

Nu va uita niciodată timpul petrecut la Veneţia, va ţine minte totdeauna moliciunea părului ei aici... seninătatea... ceaţa şi cerul albastru cenuşiu de culoarea ochilor ei... nopţile îmbălsămate... clipocitul canalelor cînd apa loveşte în stîlpi în timp ce ei dorm. Iar Veneţia va fi totdeauna asociată în mintea lui cu minunata sa Anastasia, frumoasa lui visătoare, fata visurilor lui, dragostea lui adevărată, cea mai dragă soţie, singura soţie pe care o va dori vreodată.

44

– Îţi mulţumesc pentru prînzul minunat, pe care mi l-ai oferit, te-ai întrecut pe tine însăţi, spuse Maxim zîmbindu-i prinţesei Irina Trubetzkoi. El puse şervetul pe masă, împinse scaunul îndărăt şi îşi încrucişă picioarele lungi.

– Mă bucur că ţi-a plăcut, făcu ea, zîmbind, ochii albaştri deschis luminîndu-i-se de plăcerea complimentului.

– Întotdeauna îmi place, dar tot cred că a fost o zi mult prea călduroasă ca să stai în bucătărie. Ar fi trebuit să mă laşi să te scot în oraş, aşa cum am vrut

eu.

– Nu, nu, eu ţin foarte mult să-ţi gătesc o masă cînd eşti la Berlin, dragul meu. Eşti atît de bun cu mine, încît ăsta e cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot face.

– Dar diseară tot te scot în oraş, mătuşă Irina. O să luăm cina la unul dintre restaurantele tale favorite, dacă vrei, o să mergem apoi să dansăm. Ştiu cît de mult îţi place.

– Mă răsfeţi, Maxim, şi mă faci să mă simt din nou tînără, spuse ea cu un rîs vesel.

– Dar nu eşti bătrînă!

– Nu uita că am împlinit cincizeci în martie.

– Tot nu eşti încă bătrînă şi cu siguranţă nu arăţi că ai avea aproape cincizeci de ani, răspunse el absolut sincer, gîndindu-se cît de frumoasă era Irina azi, subţire şi elegantă, într-o rochie de mătase albastru-delfin care se potrivea exact culorii ochilor ei. Părul ei castaniu era la fel de roşcat ca totdeauna – fără îndoială că acum datorită priceperii coaforului, dar nu arăta vopsit şi îi venea la fel de bine ca totdeauna, cu pielea ei roz şi albă. Dar poate că lucrul cel mai remarcabil la ea era faţa încă frumoasă şi relativ neridată, în ciuda vieţii foarte grele pe care o avusese.

– Mă priveşti atît de insistent, făcu Irina, cu o expresie întrebătoare privind spre el.

– Dar admirativ, mătuşă Irina. Arăţi extrem de bine, ştii.

– Mulţumită ţie, dragostei, grijii tale şi a ajutorului pe care mi l-ai dat în decursul anilor, şi a lui Teddy, care a fost atît de afectuoasă. Amîndoi v-aţi purtat

minunat cu mine, n-o să vă pot mulţumi niciodată.

– Mulţumirile nu sînt necesare, noi sîntem familia ta, replică el. Ce-ar fi să bem un ceai de lămîie? După tarta ta cu vişine de Pădurea Neagră, am cu adevărat nevoie de aşa ceva.

Irina rîse la auzul vorbelor lui.

– Nu te-am forţat să mănînci, asta-i slăbiciunea ta, făcu rîzînd din nou. Ţi-a plăcut de cînd erai copil.

– Ciocolata şi tarta de vişine cu frişcă multă sînt permise cînd ai patru ani, dar te îngraşă cînd ai douăzeci şi şapte.

Irina clătină din cap, spunînd încet:

– Uit mereu cîţi ani ai. Mi se pare că abia ieri te ţineam pe genunchi şi te legănam să adormi, cînd stăteam cu părinţii tăi în vila de la Wansee.

– Timpul zboară, mătuşă Irina, nu-i aşa?

– Aşa-i, adevărat. Închipuieşte-ţi, tatăl tău avea vîrsta ta cînd l-am cunoscut. Dumnezeule, e-atît de mult de-atunci... înainte ca tu să te fi născut.

Brusc, Irina îşi feri chipul, privi în depărtare, apoi se ridică deodată.

– Mă duc mai bine să-i spun Hildei să facă ceaiul, scuză-mă un moment, zise şi plecă repede de la masă.

Maxim, care se ridicase odată cu ea, spuse:

– Hai să-l bem în camera de zi, vrei?

– De ce nu, acolo oricum e mult mai răcoare, răspunse ea şi se grăbi prin sufragerie îndreptîndu-se spre bucătărie.

Conştient de brusca schimbare a stării ei de spirit, se uită uimit după ea. Apoi, ridicînd din umeri, se duse în holul de la intrare, iar după aceea în camera

de zi, trecînd printr-o arcadă. Era spaţioasă şi aerisită şi dădea spre Lützowufer şi spre Landwehrkanal. Se duse la fereastră şi se uită peste canal, cu ochii aţintiţi la vîrfurile verzi ale copacilor înfrunziţi din Tiergarten.

El şi baronul, tatăl vitreg ai Irinei, îi cumpăraseră acel apartament în 1956. Cînd el şi Teddy zburaseră la Berlin să-l vadă, ambele femei izbucniseră în rîs, pentru că noua clădire era atît de aproape de locul unde fusese cîndva „micul adăpost" al Irinei. El nu văzuse niciodată „gaura ei în pămînt", dar auzise de la Teddy despre aceasta şi i se păruse un loc prea îngrozitor pentru ca vreun om să trăiască în el, mai cu seamă o prinţesă din familia Romanovilor.

Cînd el se întoarse pentru prima oară la Berlin, după copilărie, în 1950, Irina era deja cazată într-o garsonieră dincolo de Ku'Damm, un loc pe care doamna Reynolds i-l găsise în 1949. Locuinţa nu fusese prea potrivită, după părerea lui, şi chiar cea mai mare, din Budapesterstrasse, în care se mutase mai tîrziu, părea înghesuită şi mohorîtă. Şi astfel, cînd apăru apartamentul de vînzare, el fusese încîntat să contribuie la achitarea acestuia, fiindcă dorise întotdeauna ca ea să aibă un loc plăcut şi confortabil, pe care să-l transforme într-un cămin adevărat.

Printr-un aranjament cu *Deutsche Bank* din Frankfurt, stabilit de *Banca Comercială Rossiter,* el începuse să-i trimită bani Irinei. Ea nu ceruse nimic, şi nici el nu avea conştiinţa că trebuia să-i dea ceva, pe cîte ştia el, dar condiţiile în care trăia ea în acel moment şi situaţia ei în general, îl tulburaseră într-atît, încît fu hotărît să o ajute. Teddy, ca tutorele lui legal, fusese de acord, iar băncile găsiră un mod de a-i

transfera banii direct. Tatăl ei vitreg, deşi nu era un om bogat, a ajutat-o şi el; Irina cîştiga şi ea bani de cîţiva ani, devenise o respectată traducătoare pentru mai multe edituri germane. Lui Maxim nu-i păsa dacă lucra sau nu. Era încîntat să o ajute. Ea fusese foarte apropiată de părinţii săi şi ştia că tatăl său, dacă ar fi trăit, ar fi făcut acelaşi lucru în asemenea condiţii.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult lui Maxim era modul în care ea reuşise să-şi creeze în apartament confort, frumuseţe şi farmec, folosind mobila pe care baronul i-o dăduse din castelul din Pădurea Neagră – şi la care ea adăugase mult bun gust şi ingeniozitate. Privirea lui Maxim se plimbă prin camera de zi şi observă cîteva noi completări aduse după ultima sa vizită: perne frumoase crem de brocart şi cîteva lămpi cu abajur de mătase. Tot nouă era şi fotografia înrămată a fetiţei lui, Alix, aşezată pe pian, alături de celelalte fotografii.

Mergînd spre pian, Maxim se aplecă înainte şi se uită la ele. Într-o parte erau cópii ale propriilor lui fotografii favorite, pe care le avusese din copilărie şi pe care Teddy le dăduse la copiat pentru Irina, cu ani în urmă. Era fotografia mamei şi a tatălui său, în haine de seară – faimosul „portret" făcut în 1935 – şi grupul de familie de la aniversarea zilei sale de naştere, cînd împlinise patru ani. A treia fotografie era aceea cu Mama, Teddy şi el însuşi stînd în picioare în faţa hotelului *Plaza Athenée*, la Paris, în 1939. Căsătoria lui cu Anastasia era bine reprezentată; el luă o ramă de argint cu fotografia soţiei sale împreună cu el în ziua nunţii la Paris, o privi şi o admiră, gîndindu-se cît de frumoasă era în rochia ei de nuntă din dantelă, cu

voalul alb fluturînd şi cu coroniţa de flori de portocal.

După un moment, o puse înapoi la locul ei şi se întoarse cînd Irina reveni în camera de zi, ducînd pe o tavă două pahare de ceai de lămîie, aburind.

O puse pe masa de servit cafea, în faţa canapelei şi zise aşezîndu-se:

– Am primit o scrisoare drăguţă de la Margot şi Alexander Derevenko, zilele trecute. M-au invitat să stau cu ei la Cannes – în ultima săptămînă din septembrie.

– Cred că ar trebui să te duci, ţi-ar face bine, îi spuse Maxim, aşezîndu-se pe unul dintre cele două fotolii din ambele părţi ale canapelei.

– Chiar intenţionam să accept – sînt o pereche simpatică şi mă bucur să fiu cu ei.

Maxim zise:

– Alexander tocmai a cumpărat la licitaţie o pictură extraordinară – un alt Degas. Trebuie să spun că achiziţionează o impresionantă colecţie de artă...

Maxim se întrerupse, întinse mîna după paharul de ceai pe care Irina i-l aşezase în dreptul lui şi luă cîteva înghiţituri înainte de a se lăsa pe spătarul fotoliului. Arăta gînditor şi părea a fi distras pe moment.

Irina îl studie intens, în timp ce tăcerea se prelungea. În sfîrşit, ea spuse blînd:

– Te gîndeşti din nou la Colecţia de artă Westheim, nu-i aşa?

El dădu din cap.

– Nu cred că vom şti vreodată ce s-a întîmplat cu tablourile de Renoir şi toate celelalte mari opere pe care familia mea le-a colecţionat.

– Mi-e teamă că nu..., au dispărut fără nici o urmă.

Dar în timpul războiului au dispărut atîtea picturi valoroase şi obiecte de artă care au aparţinut atît de multor oameni, Maxim! Unele au fost distruse în bombardamente sau au fost confiscate de nazişti. Furate, este poate cuvîntul mai potrivit.

Maxim îşi îndreptă spre ea privirea lui întunecată, pătrunzătoare.

– N-am să înţeleg niciodată de ce tatăl meu n-a părăsit Germania la începutul anilor treizeci, cînd atît de mulţi evrei au reuşit să iasă.

– Mi-ai spus lucrul ăsta în fiecare an de cînd ai împlinit şaisprezece ani şi niciodată n-am putut să-ţi dau un răspuns sau o explicaţie. Şi nici acum nu am şi nu voi avea niciodată.

– Era un om atît de strălucit, un bancher de talie internaţională, mormăi Maxim. Şi ştia atît de multe despre toate. Cît voi trăi, nu voi fi în stare să înţeleg de ce a aşteptat atît aşa cum a făcut-o, de ce a lăsat treaba asta pînă a fost prea tîrziu.

– Atît de mulţi au procedat aşa, Maxim. Milioane de germani evrei au crezut că nimic nu li se va întîmpla, că n-ar putea să li se întîmple lor, mai cu seamă cei bogaţi, cu suprafaţă şi poziţie socială. A fost, bineînţeles, o judecată teribil de greşită.

– Ştiu, şi mi-ai spus asta de atît de multe ori în trecut. Dar eu tot nu pot pricepe cum de tatăl meu a putut ignora toate semnele...

– Tatăl tău n-a fost singurul care a calculat greşit. Milioane de oameni au făcut aceeaşi greşeală. Dacă n-ar fi făcut asta, dacă ar fi părăsit Germania, ar fi scăpat de Holocaust.

– Da, îmi dau seama.

– Cînd el a hotărît să iasă, să-şi scoată întreaga familie, eu şi Kurt, Reinhard şi Renata am crezut că este timp suficient. Eram siguri că vă putem scoate pe toţi în siguranţă cu ajutorul amiralului Canaris şi al colonelului Oster... dar, desigur, toate astea ţi le-am mai spus.

– Îmi pare rău că aduc vorba despre asta de fiecare dată cînd vin la Berlin. Presupun că nu pot face altfel.

– Înţeleg. Sînt atîtea amintiri pentru tine aici şi trebuie să te gîndeşti la mama şi la tatăl tău.

Privirile Irinei se îndreptară spre fotografiile de pe pian şi se uită fix la portretul Ursulei şi al lui Sigmund, un moment prelungit, apoi, cu un zîmbet slab, şopti:

– Semeni atît de mult cu el, cînd avea vîrsta ta. El...

Irina îşi întrerupse fraza. Gura ei tremură şi îi dădură brusc lacrimile. Îşi duse mîna la gură şi întoarse capul.

– Mătuşă Irina, ce este? întrebă Maxim, plin de îngrijorare.

Îi trebui un timp ca să-şi recapete echilibrul. În sfîrşit, se întoarse din nou spre Maxim şi spuse cu voce foarte moale:

– L-am iubit, ştii. Te rog să nu mă înţelegi greşit, n-a fost niciodată nimic între noi, avea ochi doar pentru mama ta. De fapt, n-a ştiut niciodată ce am simţit pentru el; mi-am ţinut sentimentele foarte bine ascunse.

Făcu o pauză şi un zîmbet slab îi apăru pe chip.

– Eram foarte buni prieteni, el şi cu mine, şi aşa mă considera, doar ca o prietenă. Eu eram un fel de camarad pentru el. Un coleg. Dar eu m-am îndrăgostit de el cînd am venit la Berlin, cînd i-am cunoscut pe

Sigi şi pe Ursula. Ţineam atît de mult şi la ea, era draga, draga mea prietenă. Irina oftă şi se uită la Maxim cu ochii încă înlăcrimaţi. Tatăl tău este singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Maxim se duse şi se aşeză lîngă ea pe canapea.

– Ah, mătuşă Irina, mătuşă Irina, spuse liniştit, luîndu-i mîna într-a lui, uitîndu-se drept la ea. De ce nu mi-ai spus asta înainte?

– Nu ştiu. Poate că am simţit că nu e potrivit. Şi, oricum, e atît de demult...

– Da, adevărat, zise el, ţinîndu-i mîna mai strîns ca oricînd. Acum ştiu de ce nu te-ai căsătorit niciodată.

– Da, ştii.

Îşi puse braţul în jurul ei şi o ţinu aproape, plin de compasiune pentru ea.

După plecarea lui Maxim, Irina se aşeză din nou pe canapea, se lăsă pe spătar şi închise ochii, sperînd să-şi liniştească inima care bătea prea repede.

În fiecare an cînd venea la Berlin s-o vadă, Maxim îi vorbea despre acelaşi lucru şi, de fiecare dată, ea îi răspundea în acelaşi fel. Dorea totdeauna să aibă răspunsuri noi şi diferite pentru el, dar nu avea. Timpul nu schimba nimic. Şi Dumnezeu ştie că şi ea trăia cu aceleaşi întrebări şi că nu trecea o zi în care să nu se gîndească la Ursula şi Sigmund şi la soarta lor tragică: Sigi executat în modul cel mai grosolan la Buchenwald, Ursula bătută de moarte la

Ravensbrück. Fusese uşurată că Teddy nu-i spusese niciodată lui Maxim adevărul despre felul în care murise mama sa, îi era recunoscătoare că se abţinuse să-i dezvăluie faptele. Cum ar fi putut băiatul de atunci, bărbatul de acum să suporte să audă ceva atît de îngrozitor, să facă faţă unei ştiri atît de oribile?

Prietena lor din grupul lor de rezistenţă, Maria Langen, care fusese şi ea la Ravensbrück cu Ursula şi Renata, îi spusese multe lucruri cînd fusese eliberată, în cele din urmă, în vara lui 1944. Erau lucruri pe care le suportase cu greu să le audă în acea vreme şi îi venea greu să şi le amintească acum. Erau lucruri de nerostit. Dar de amintit şi le amintea, nu le putea scoate din minte.

Maria îi vorbise despre un zid la Ravensbrück... un zid al pedepselor. Femeile erau duse acolo şi bătute fără milă de paznicele din lagăr, bătute pînă cădeau în nesimţire, apoi erau obligate să stea la perete, deşi nu mai aveau putere. Maria îi spusese că ţipetele, plînsetele şi gemetele lor continuau zi şi noapte şi că erau lăsate la perete în ploaie şi pe vremea cea mai friguroasă, nu li se dădea nimic de mîncare sau de băut, nici măcar o picătură de apă.

După spusele Mariei, Ursula fusese dusă la zidul acela de atît de multe ori şi bătută fără încetare, încît Maria nu ştia cum de Ursula reuşise să mai trăiască atît de mult. Renata şi Maria se tîrîseră noaptea pînă la zid încercînd să o aline pe Ursula, aducîndu-i apă, îngrijindu-i pe cît puteau trupul însîngerat şi zdrobit, cu ajutorul unor bucăţele de cîrpă rupte din propriile lor haine. De fiecare dată cînd făceau asta, erau trimise a doua zi la zidul pedepsei şi bătute şi lăsate

acolo cu Ursula, dar nu le păsa de pedeapsa lor. Se întorceau mereu să o ajute pe Ursula şi au continuat să facă asta în mod sfidător pînă în ziua cînd ea a murit, la zid, în braţele Renatei.

Au avut atîta curaj, se gîndi Irina, un curaj de necrezut. Au fost amîndouă nişte eroine şi au plătit cu viaţa. Renata la Ravensbrück, Maria după eliberare.

Felul în care au murit Ursula şi Sigmund constituia coşmarul Irinei şi care nu o părăsea niciodată. Oricum, nu pentru multă vreme. Şi o urmărea an după an şi va continua să o urmărească pînă în ziua morţii.

45

În timp ce călătorea într-un taxi întorcîndu-se la hotelul *Kempinski,* gîndurile lui Maxim zburau către Irina.

Confesiunea ei că fusese îndrăgostită de tatăl lui îl uluise, apoi simţise un val de simpatie pentru ea. Dragostea neîmpărtăşită genera o situaţie foarte tristă în viaţă. Nu ştiuse ce să-i spună, cum să o consoleze. Poate că nici nu exista vreo consolare după atîţia ani.

Se uită pe fereastră, în timp ce maşina trecea pe Kurfürsterdamm.

Berlin, gîndi el! Oraşul se afla mereu într-un colţişor

al minţii lui, cînd nu se afla acolo. Uneori, avea senzaţia că oraşul păstra un secret anume faţă de el, deşi nu-şi dădea seama în ce privinţă. Erau momente cînd credea că era atras înapoi din cauza nostalgiei, a amintirilor despre părinţi, a copilăriei. Dar acum îşi dădu seama că revenea ca s-o vadă pe Irina Trubetzkoi.

Cînd se întorsese prima oară în oraşul unde se născuse, în 1950, simţise puternic că ea are nevoie de el. Abia acum înţelegea cu adevărat de ce. El era legătura cu părinţii lui, mai cu seamă cu tatăl lui, care fusese evident dragostea vieţii ei.

Acum, ea reprezenta acelaşi lucru pentru el... legătura cu trecutul. Irina fusese contemporana părinţilor săi, prietena lor apropiată, tot mereu în compania lor. Deci putea să-i spună atîtea despre ei. Mai mult decît putea să-i spună Teddy, în anumite privinţe. Irina şi cu el au vorbit totdeauna despre părinţii lui, adesea pe îndelete, iar ea îşi amintea frecvent de timpurile petrecute împreună şi, într-un fel, asta o ţinea în viaţă. În orice caz, asta făcea ca părinţii săi să reînvie în mintea ei şi în a lui, şi astfel le dădea amîndurora alinare şi asta era tot ce conta.

Îl izbi deodată ideea că, întrucît el era fiul tatălui său, ea putea să-l vadă ca pe propriul ei copil, copilul pe care l-ar fi putut avea cu Sigmund, dacă împrejurările vieţii lor ar fi fost diferite.

Ah, complexităţile inimii omului, se gîndi el şi se simţi dintr-odată mulţumit că avusese grijă de ea din punct de vedere financiar şi că venea s-o vadă în fiecare an. Era sigur că o ajuta astfel să se simtă mai puţin însingurată şi părăsită.

Maxim şi Irina au petrecut o minunată seară împreună, ca totdeauna cînd el venea la Berlin. Au discutat şi au rîs, s-au bucurat că au stat împreună la cină, apoi el a dus-o să danseze într-unul dintre cluburile de pe Ku'Damm, aşa cum îi promisese mai înainte.

Încă mai rîdeau şi vorbeau cînd au părăsit clubul la ora două noaptea. Maxim o luă de braţ drăgăstos şi împreună se plimbară pe Kurfürstendamm, bucurîndu-se de aer. Ca de obicei, sîmbătă seara, clubul fusese plin de lume şi de fum de ţigară, iar în ultima oră, atmosfera din interior devenise de nesuportat. Aşa că, deşi era cald pe străzi în primele ore ale acestei dimineţi de duminică de august, se simţeau amîndoi uşuraţi că erau afară.

Merseră vreo zece minute, apoi Maxim opri un taxi aflat în trecere. Abia se aşezaseră pe banchetă, cînd şoferul întoarse capul, se uită fix la ei în lumina slabă a taxiului şi spuse:

– Construiesc o baricadă.

– Cine? întrebă Maxim, încruntîndu-se, neînţelegînd ce vrea să spună.

– Est-germanii, răspunse şoferul. Comuniştii.

Maxim o simţi pe Irina încordîndu-se pe banchetă alături de el şi se uită întîi la ea, înainte de a spune:

– Unde? Unde construiesc baricada asta?

– În Piaţa Potsdam.

– Oricum, vrem să mergem în direcţia aia, aşa că te rog du-ne acolo. Aş vrea să văd ce se întîmplă!

spuse Maxim.

– Imediat, replică şoferul pornind motorul.

Maşina rulă pe Ku'Damm îndreptîndu-se spre Lützowufer, una dintre străzile ce dădeau în Potsdamerstrasse care, la rîndul ei, dădea în Piaţa Potsdam, la joncţiunea celor două zone de ocupaţie.

Brusc, Irina spuse:

– Prea mulţi oameni au părăsit Germania răsăriteană, anul trecut. De fapt, peste două sute de mii, majoritatea tineri.

Maxim se uită la ea atent.

– Te gîndeşti la acelaşi lucru ca şi mine?

– Da. Ei nu fac o baricadă ca să-i ţină afară de vest-berlinezi, ci ca să-i ţină înăuntru pe est-germani, să-i împiedice să treacă în zona de vest. Rîse, ca un ecou al celor spuse. Iată ce înseamnă regimul comunist. Trebuie să-şi încercuiască cetăţenii cu sîrmă ghimpată ca să-i oprească să fugă.

– Irina, cred că ai absolută dreptate.

În cîteva minute, maşina ajunse pe Potsdamerstrasse, iar Maxim şi Irina văzură o uriaşă mulţime adunată deja în regiunea respectivă.

– O să coborîm aici, îi spuse Maxim şoferului, care trase la cotitura străzi şi opri. După ce o ajută pe Irina să coboare, Maxim plăti taxiul şi amîndoi se grăbiră spre piaţa Potsdam.

Fură uimiţi şi în acelaşi timp întristaţi de ce le văzură ochii. Strecurîndu-se prin mulţimea care mişuna în jur, Maxim şi Irina văzură suluri uriaşe de sîrmă ghimpată întinse peste piaţă, ca să blocheze orice mişcare între zonele de est şi de vest. Grănicerii mai lucrau încă să pună sîrma la locul ei; lucrau în

sunetul unor rîsete puternice şi feroce, al miorlăiturilor şi fluierăturilor batjocoritoare ale vest-berlinezilor care stăteau de cealaltă parte a sîrmelor, în sectorul de vest, urmărindu-i. Paznicii care înălţau baricada de sîrmă ghimpată lucrau la lumina unor reflectoare uriaşe şi erau sprijiniţi de tancuri şi de trupe cu armament greu care soseau chiar atunci în camioane.

– Toată treaba arată ca o operaţiune militară, spuse Maxim întorcîndu-se spre Irina.

Ea se agăţă de braţul lui şi o simţi cum tremură, în ciuda căldurii de august.

– Se poate vedea că o iau în serios, şopti ea. Vom avea un oraş total schizofrenic. Era destul de rău şi înainte, dar va fi şi mai rău de acum încolo.

Se cutremură din nou, strîngîndu-l şi mai tare de braţ.

– Te rog, du-mă acasă, Maxim.

– Sigur, să mergem, se face foarte tîrziu.

Se întoarseră şi plecară de la baricadă, îndreptîndu-se spre Lützowufer. Irina spuse cu un glas prevestitor:

– Sîrma ghimpată nu le va fi de ajuns. Ai să vezi, o să construiască un zid, ca să despartă Berlinul în două.

Zidul se întindea pe mai mult de o sută de mile şi avea peste doi metri înălţime. Pe o parte, în sectorul răsăritean, era văruit în alb; de cealaltă parte, în sectorul apusean, era acoperit cu mîzgăleli colorate.

Maxim o duse pe Anastasia să vadă zidul, cînd aceasta veni cu el la Berlin, în 1963. Ea nu mai fusese la Berlin de cîţiva ani, aşa că nu-l mai văzuse; ca orice om, nu era pregătită să vadă aşa ceva sau să suporte senzaţia de repulsie pe care i-o producea.

– Dar e un lucru atît de condamnabil! exclamă ea, privind cînd la Maxim, cînd la Irina, care îi însoţea. Total şi cu desăvîrşire condamnabil.

– Da, aşa este, fu de acord Maxim.

– Mulţi oameni au fost împuşcaţi, pe cînd încercau să scape sărind peste acest zid, explică Irina. Dar multe alte mii au reuşit să-l treacă în siguranţă şi au scăpat în libertate aici, în zona de vest.

Clătină din cap şi spuse:

– Comunişti! Mi se face greaţă.

– Şi mie, mătuşă Irina, observă Maxim, iar apoi i se adresă Anastasiei:

– Hai, vino să-ţi arăt mîzgălelile. Cred că ai să le găseşti interesante. În unele locuri sînt crude, în altele defăimătoare. Este şi vesel, şi trist, şi sfidător. De fapt cuprind întreaga gamă de sentimente.

Le luă de braţ pe Anastasia şi pe Irina şi toţi trei merseră de-a lungul zidului, trecînd în revistă grafica colorată.

– Mîzgălelile astea au fost numite cel mai lung desen animat din lume, îi spuse Irina. Pentru că, după cum vezi, se întinde pe multe mile.

– Unele sînt aproape lucrări de artă, adaugă Maxim, au fost executate strălucit.

Întrucît picta ea însăşi şi avea inclinaţii artistice, Anastasia fu fascinată de acela *graffiti* şi rămase în faţa zidului destui de mult. Mai tîrziu, Maxim o duse

sus pe una dintre platformele înalte de peste şase metri care permiteau să priveşti în jos spre Berlinul răsăritean, de cealaltă parte a zidului.

– Cît de triste şi neprietenoase arată străzile, spuse Anastasia către Maxim, care stătea lîngă ea pe platformă. Atît de dezolante şi goale. Unde sînt toţi oamenii?

Maxim ridică din umeri.

– Nu ştiu... probabil la lucru. Şi presupun că aceia care nu lucrează, nu au motive speciale să stea pe afară. De fiecare dată cînd am venit aici, sus şi m-am uitat peste zid, am privit străzile – sînt atît de goale şi deprimante.

– E ca un teren al nimănui, zise Anastasia. Deosebit de Berlinul de Vest, unde e atîta viaţă şi activitate şi distracţie.

Toţi trei îşi amintiră de cuvintele Anastasiei a doua zi, cînd ea cu Maxim şi Irina se duseră la Rudoif Wilde Platz. Vizita lui Maxim şi a Anastasiei la Berlin coincidea cu cea a preşedintelui Kennedy, care se afla într-un turneu european, iar sute de mii de vest-berlinezi se scurgeau pe străzi, îndreptîndu-se şi ei spre primăria Schoneberg, din piaţă. Acolo urma să vorbească preşedintele, după vizita sa la Zid, şi după ce va semna în cartea de aur a primăriei.

Cînd, în cele din urmă, preşedintele Kennedy ieşi însoţit de primarul Willy Brandt şi Cancelarul vest-german, Konrad Adenauer, mulţimea ovaţionă şi strigă, aplaudă şi făcu semne cu mîna, manifestîndu-şi astfel simpatia faţă de el. Cînd începu să vorbească, se făcu linişte încît nu se mai auzea nici un sunet în piaţă, în afară de cuvintele lui.

Anastasia îşi înălţă gîtul să-l vadă pe tînărul şi frumosul preşedinte şi ascultă atentă la ce spunea.

Kennedy spuse:

– „Nu mai cunosc alt oraş, altă capitală, care fiind asediată optsprezece ani, să trăiască cu atîta vitalitate şi forţă, cu atîta speranţă şi hotărîre ca oraşul Berlin. Deşi Zidul este cea mai clară şi vie demonstraţie a eşecului sistemului comunist, vizibil pentru toată lumea, noi nu ne bucurăm de el..."

Preşedintele Kennedy făcu o pauză, apoi încheie dramatic:

– Toţi oamenii liberi, oriunde ar trăi, sînt cetăţeni ai Berlinului, şi deci, ca om liber, mă mîndresc să spun, *„Ich bin ein Berliner"*.

Auzind aceste vorbe, mulţimea înnebuni de entuziasm, ţipau şi urlau sălbatic, iar multora dintre berlinezi, ca şi străinilor, le curgeau lacrimi pe obraz. Anastasia, Maxim şi Irina îl ovaţionau şi ei pe preşedintele Statelor Unite, cei trei fiind la fel de mişcaţi şi emoţionaţi de discursul lui Kennedy ca şi toţi ceilalţi.

Dar dintr-odată, Maxim simţi un sentiment de isterie în atmosferă şi instinctiv, protector, îşi puse braţele în jurul Anastasiei şi Irinei, le strînse mai aproape de el. Se întreba mereu dacă nu greşise să le aducă în piaţă, tocmai azi, cînd era înţesată de sute de mii de oameni. Cît de uşor puteau fi călcaţi în picioare şi răniţi, dacă mulţimea scăpa de sub control. Şi abia după ce le aduse pe cele două femei înapoi în siguranţă, în apartamentul de la hotelul *Kempinski,* el răsuflă din nou uşurat.

Dar, peste cîteva luni, păstra încă vie amintirea

acelor cuvinte auzite în Rudolf Wilde Platz din Berlin şi era foarte bucuros că se dusese să-l audă vorbind pe John Kennedy, în acea zi caldă de iunie.

46

Era o zi minunată, cerul era foarte albastru şi limpede, cu un soare strălucitor.

Pentru Anastasia, Manhattan-ul arăta de parcă ar fi fost lustruit bine şi cu grijă. Zgîrie-norii şi alte clădiri păreau că lucesc în acea dimineaţă rece de vineri, cînd mergea pe Fifth Avenue în direcţia Bergdorf Goodman.

Peste cîteva secunde, împingea uşile turnante intrînd în magazinul elegant şi lua liftul spre raionul pentru copii. Ieri, cînd se învîrtise pe-acolo, văzuse o rochiţă frumoasă de sărbătoare care spera că va fi pe

măsura lui Alix, care avea acum doi ani, ca şi alte cîteva lucruri care i se păruseră perfecte pentru bebeluşul cel nou. Fiul lor, Michael, avea acum optsprezece luni şi creştea repede.

Anastasia zîmbi în sinea ei cînd se gîndi la ei. Copiii veneţieni, îi numea Maxim, deoarece ambii lor copii fuseseră concepuţi la Veneţia, Alix în iulie în luna de miere, Michael în august, cînd s- au dus acolo pentru o a doua lună de miere.

Îi lipseau copiii teribil, deşi ea şi Maxim erau la New York doar de o săptămînă, era îngrijorată pentru ei, în ciuda faptului că ei o aveau pe guvernanta lor, Jennifer, şi pe doamna Woodson, fată-n casă şi bucătăreasă, care îngrijea atît de bine de întreaga familie. Ca să nu mai vorbim de mama ei, care venise de la Paris să stea la Mayfair, în timp ce ea era cu Maxim în călătoria lui de afaceri.

– N-ar trebui să-mi fie aşa teamă, se gîndi ea, cînd ieşi din lift. Sînt în mîini atît de bune. Dar chiar şi aşa, nu-i plăcea să fie despărţită de copiii care, împreună cu soţul ei, reprezentau pentru ea lumea întreagă. Nu-i mai trebuia prea mult dacă îi avea pe cei trei. Îi iubea enorm.

Spre încîntarea Anastasiei, rochia de organdi roz era încă expusă şi stătu să se uite cu admiraţie la ea, un moment, imaginîndu-şi fetiţa ei blondă cu ochi albaştri purtînd-o.

Un moment mai tîrziu, o vînzătoare se afla lîngă ea, confirmîndu- i că rochiţa era de măsură potrivită şi o luă jos de pe standul de expunere. În timp ce rochia era împachetată în hîrtie de mătase, pusă într-o cutie argintie şi legată cu o panglică purpurie, Anastasia se

uită la salopete şi cămăşuţe pentru Michael şi cumpără cîte trei din fiecare.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cobora cu liftul, ducînd două pungi mari de cumpărături. Cînd plecă din magazin, se uită la ceas. Mai erau cîteva minute pînă la ora unu şi va fi exact la timp ca să se întîlnească cu Maxim. Aranjaseră să ia masa la Salonul de Stejar al hotelului *Plaza*, exact peste drum de magazin, doar să traverseze mica piaţă.

Cînd urcă treptele hotelului şi intră, Anastasia nu-şi dădu seama de freamătul pe care-l stîrni, nici nu observă privirile admiratoare aruncate în direcţia ei. Avea douăzeci şi unu de ani, era mai frumoasă ca oricînd, cu pielea strălucitoare şi plină de sănătate şi vitalitate, cu părul lung, blond, ridicat azi în vîrful capului. Purta o haină de vizon închisă, pe care Maxim i-o cumpărase cu cîteva zile în urmă; pantofi negri escarpini cu tocuri înalte şi mănuşi lungi crem. Mici diamante îi străluceau la urechi şi un şir scurt de perle îi înconjura gîtul.

După ce îşi lăsă pungile cu cumpărături şi paltonul la garderoba doamnelor, Anastasia traversă holul hotelului şi se îndreptă spre Salonul de Stejar.

Maxim o văzu intrînd şi se ridică, în timp ce şeful sălii o însoţi la masă zîmbindu-i larg.

Cît de bine arăta soţul ei în costumul gri închis cu dunguliţe şi cu cămaşa bleu-pal. Era cel mai frumos bărbat din încăpere. Şi putea spune după strălucirea ochilor săi negri că avusese o dimineaţă cu succese, că întîlnirea lui din Wall Street se desfăşurase bine. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Soţul ei era un geniu. Toată lumea spunea aşa, că părea să fie sub influenţa lui

Midas. Orice afacere făcea, întotdeauna cîştiga bani, o mulţime de bani şi ieşea totdeauna marele cîştigător. Tatăl ei spunea că era cel mai strălucit şi înzestrat om de afaceri şi antreprenor pe care l-a cunoscut vreodată şi, venind de la Alexander Derevenko, aceasta era într-adevăr o laudă.

Zîmbind încă, Maxim o sărută pe obraz cînd ajunse la masă şi îi spuse:

– Arăţi fabulos. Ar trebui să porţi mai des culoarea roşie, draga mea, ţi se potriveşte cu adevărat.

– A, mulţumesc, amabile domn, răspunse ea, aruncîndu-i o privire şăgalnică. Şi se vede după faţa ta că i-ai fermecat pe asociaţii tăi în afaceri şi pe bancheri, ai obţinut ce-ai vrut în Wall Street, azi- dimineaţă.

El se aplecă spre ea, şi îi spuse încet:

– Atît timp cît obţin ce vreau cu tine, asta-i cel mai important, Stassy, dragostea mea. Dacă nu ţi-am mai spus-o în ultima vreme, te ador pur şi simplu. Am planuri mari pentru după-amiaza asta în ce ne priveşte. Munca mea s-a sfîrşit pe ziua de azi, aşa încît sînt al tău. După-masă o să ne întoarcem pe jos la hotel şi...

Se aplecă şi mai aproape, şoptindu-i la ureche:

– Vom face minunat dragoste împreună. Şi, cine ştie, poate vom mai face încă un copil.

Ea rîse şi o uşoară roşeaţă îi coloră faţa cu un roz frumos. Ochii ei luminoşi deveniră mai luminoşi ca oricînd:

– Ce idee minunată. Şi eu te ador.

Întinzînd mîna, i-o strînse pe a lui şi apoi se uită la pahar.

– E cumva o băutură tare? întrebă ea cu ton

surprins.

– Da. Ştii, nu obişnuiesc să beau în timpul zilei, dar am comandat o sticlă de vin *Sancerre*. M-am gîndit că ar fi bine să sărbătorim mica mea afacere. Valorează aproape douăzeci şi unu de milioane de dolari, dar e abia începutul.

– Vai, dragă, ce minunat! Felicitări! Şi ce înţelegi prin faptul că e abia începutul?

– E începutul lui *Westinvestment* în America. Vrei să iei cu mine un pahar de vin alb, ca să bem pentru asta?

– Sigur că da.

Maxim îi făcu semn chelnerului, care era la cîţiva paşi, acesta se grăbi spre ei şi îi umplu paharul. Cînd puse sticla în frapieră, întrebă dacă vor să comande masa.

– Peste cîteva minute, mulţumesc, spuse Maxim, apoi se întoarse spre Anastasia şi îşi ridică paharul.

– Pentru marea aventură pe care o vom avea la New York.

Îşi atinse paharul de al ei.

Anastasia îl privi curioasă.

– Aventură?

– Vreau să petrec mai mult timp în State, eventual să deschid un birou aici, poate chiar să iau un apartament pe Fifth Avenue sau în Park sau în Sutton Place. Unde vrei. Ţi-ar plăcea să trăieşti în Manhattan o parte din an?

Ea ezită doar un moment, apoi zise:

– Dacă vrei tu, atunci da, desigur. New York-ul e un oraş excitant. Dar... ce facem cu copiii? Cu şcoala lor? Cu lucruri de felul ăsta?

– Fată dragă, ei sînt încă bebeluşi. Avem o grămadă de timp pînă să ne îngrijorăm de şcoli şi altele asemenea. Şi ai dreptate, e un loc excitant şi încă în multe privinţe. Este deosebit în domeniul afacerilor. După părerea mea – aici este viitorul. Asta-i ce am vrut să spun cînd am folosit cuvîntul „aventură".

– Toată lumea zice că ai viziune şi înţelepciune şi ştiu că aşa este. Făcu o pauză şi îi zîmbi uşor. Aşa că sînt alături de tine pînă la capăt.

El zîmbi cu o expresie de încîntare sinceră.

– Mulţumesc pentru acest minunat vot de încredere, dragostea mea. Eşti cea mai bună soţie pe care am avut-o vreodată.

– Şi singura pe care o vei avea vreodată! răspunse ea, imediat, rîzînd cu el.

– Poate ar trebui să ne uităm la listă, sugeră Maxim, oferindu-i una.

– Mulţumesc. O puse jos în faţa ei şi zise: de fapt, ştiu ce vreau să iau. Budincă de moluşte şi apoi cod Boston la grătar.

– Eu o să iau şi supă, dar cred că o să-mi facă plăcere o bucăţică de friptură de vacă, de felul aceleia pe care chelnerul o duce pe măsuţa de servit. Arată a fi delicioasă.

După ce Maxim dădu comanda, Anastasia spuse:

– Ai fost foarte secretos în legătură cu noua afacere. Nu poţi să-mi spui despre ce-i vorba nici acum, după ce ai încheiat-o?

– Desigur că pot. Am cumpărat o companie care se numeşte Grupul *Allandale*, cu baza aici la New York.

– Ce înseamnă asta? Se uită la el fără să înţeleagă.

Pentru mine nu înseamnă nimic.

– Grupul *Allandale* este o companie cu interese diferite. De exemplu, deţine *Marianna Montevecchio,* companie mică de cosmetice, proprietăţi funciare şi în Manhattan şi în Long Island, o companie de unelte şi vopsele şi o mare brutărie, una care aprovizionează jumătate din magazinele oraşului şi suburbiilor. După cum ţi-am spus, e cam diversă şi asta-i problema fundamentală. Am de gînd să ie vînd pe cele neprofitabile şi să păstrez numai sectoarele care fac bani.

– Care sînt acelea?

– Partea cu proprietăţile funciare şi compania de cosmetice. Astea sînt cele două pe care le voi reorganiza. Plănuiesc să lansez anul viitor cosmeticele *Montevecchio* în Anglia şi Europa. Ştiu că voi reuşi, produsul este superior.

Îi zîmbi uşor, plin de încredere.

– Asta-i arta tranzacţiei, să ştii ce să vinzi şi ce să păstrezi.

– Îţi plac aceste mici tranzacţii ale tale, nu-i aşa?

El o privi fix.

– Mici! Nu sînt mici, Piersică Melba.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Aş vrea să nu-mi spui aşa, îl certă ea.

– De ce, e un nume perfect pentru tine. În fond, eşti destul de bună de mîncat.

Zîmbetul lui încîntător îi apăru pe chip, se aplecă, îi sărută obrazul apoi continuă:

– Tranzacţia este cea mai minunată invenţie. E o scurtătură fabuloasă, te scuteşte de toţi aceşti ani de edificare lentă a unei companii şi îţi dă profituri

minunate. Este şi foarte excitant să găseşti compania potrivită pentru preluare, iar apoi să continui.

– Presupun că asta este partea care îţi place cel mai mult.

El dădu din cap.

– Recunosc că e palpitant, dar îmi place să mă lupt cu problemele financiare şi cu modificarea companiei, să fiu creativ, să o transform în ceva mai mare şi mai bun. Nu alerg după hîrtii, nu vreau să construiesc un imperiu de hîrtie. Nici nu sînt un acaparator de bunuri. Prefer să păstrez companiile pe care le-am cumpărat şi să le conduc, odată ce am înlăturat tot ce era de prisos. Oricum, eu...

Maxim se întrerupse cînd chelnerul puse cîte un bol de budincă de scoici în faţa fiecăruia.

– Şi crezi că această companie de cosmetice are viitor?

– Foarte mare, atît aici cît mai ales în Europa. Vezi, a fost prost condusă şi de asemenea are nevoie de ambalaje noi, un nou stil de marketing. Produsul este excelent şi...

Maxim se opri brusc, atenţia fiindu-i atrasă de o oarecare agitaţie lîngă intrarea în Salonul de Stejar. Doi chelneri vorbeau cu şeful sălii. Unul gesticula agitat, celălalt plîngea, iar Maxim observă că şeful părea ameţit şi devenise palid.

– Ce curios. Cred că s-a întîmplat ceva rău, îi spuse el Anastasiei, încruntîndu-se. Uită-te la şeful sălii. Pare că a avut un şoc grozav. Chelnerii nu par să fie de mare ajutor nici ei.

– Poate i s-a făcut rău cuiva în restaurant.

Anastasia se uită în jur. Ea atrase atenţia unui

chelner care ieşea în grabă pe uşa de serviciu din bucătărie şi îi făcu semn.

Chelnerul se opri în dreptul mesei lor.

Anastasiei nu-i scăpă expresia de pe faţa bărbatului. Era gravă şi avea în ochi o privire uluită.

– Ce se întîmplă? întrebă ea încet. E ceva rău? Am observat...

– A fost împuşcat, îi spuse chelnerul, cu voce tremurată care deveni stridentă cînd adaugă: Preşedintele a fost împuşcat.

– Preşedintele, repetă Maxim, uitîndu-se la chelner şi observîndu-i durerea profundă. Sper că nu e vorba de preşedintele Kennedy, nu-i aşa?

Chelnerul dădu afirmativ din cap, fiind incapabil să vorbească. Ochii i se umplură de lacrimi şi faţa i se schimonosi într-o teribilă grimasă de durere, se întoarse pe călcîie şi fugi înapoi în bucătărie.

Maxim şi Anastasia rămaseră uitîndu-se cu gura căscată, unul la celălalt, neînţelegînd un moment ce li se spusese mai înainte.

Dar vestea se răspîndise repede în salon. Oamenii se întorceau unii la alţii, se aplecau spre alte mese, vorbind unii cu alţii. Într-un minut, salonul deveni un vacarm de voci.

Maxim aruncă şervetul pe masă, împinse înapoi scaunul şi sări în picioare.

– Hai! strigă el şi o porni prin încăpere cu atîta viteză încît Anastasia trebui să alerge ca să se ţină după el.

Cînd ajunse la şeful sălii, Maxim întrebă cu voce liniştită, dar fermă:

– E adevărat? Preşedintele Kennedy a fost

într-adevăr împuşcat?

Faţa şefului de sală era marcată de durere.

– La Dallas. Pe la unu şi treizeci. Buletinele se transmit la radio, în bucătărie.

Maxim şi Anastasia amuţiră.

Băgînd mîna în buzunarul hainei, Maxim scoase portvizitul, extrase două hîrtii de cîte o sută de dolari şi le dădu şefului de sală.

– Cred că asta acoperă nota mea, mormăi el şi, apucînd mîna Anastasiei, părăsi Salonul de Stejar trăgînd-o după el.

Maxim şi Anastasia stăteau în mijlocul salonului, în apartamentul lor de la hotelul *Pierre,* exact peste drum de *Plaza,* uitîndu-se fix la televizor.

Confuzia, şocul şi îndoiala se citeau pe chipurile lor şi stăteau nemişcaţi pe loc, ascultîndu-l pe Walter Cronkite transmiţînd toate ştirile despre împuşcarea preşedintelui.

Un muşchi se zbătea pe faţa lui Cronkite şi vocea îi era zguduită, solemnă, cînd repetă cele spuse mai înainte, reluînd ştirile pentru telespectatorii care eventual deschideau abia acum aparatele.

John Fitzgerald Kennedy, al treizeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite, era mort. Partea din spate a capului îi fusese zdrobită de un glonte al unui asasin, în timp ce mergea în coloana de maşini pe străzile Dallasului. Trupul lui se afla la spitalul *Parkland Memorial* din Texas.

Lui Maxim încă nu-i venea să creadă. Faptele nu voiau să intre în mintea lui şi schimba mereu canalul, de la CBS la NBC şi ABC şi iar înapoi, vrînd să obţină fragmente de noi informaţii de la alţi comentatori care erau la fel de uluiţi şi îndureraţi ca şi Walter Cronkite.

La un moment dat, Anastasia se uită în jos şi fusta rochiei ei de un roşu strălucitor îi atrase privirea. Se gîndi: Ah, Doamne. E culoarea sîngelui. Şi punîndu-şi mîna la gură, fugi în dormitor şi lacrimile începură să-i curgă din nou. Aproape că plîngea cu suspine cînd îşi desfăcea rochia ei roşie, o scoase şi îşi îmbrăcă repede un pulover albastru închis de caşmir şi o fustă asortată şi se întoarse în salon.

Maxim era atît de absorbit de ştirile de la televizor, încît nici nu observase scurta ei absenţă. Îndreptîndu-se spre canapea, ea se aşeză, iar după un moment Maxim i se alătură şi urmăriră împreună transmisiunea ţinîndu-se de mînă.

Brusc, el îşi întoarse spre ea faţa îndurerată şi zise cu o voce sugrumată:

– Nu pot crede. Abia l-am văzut la Berlin în vara asta, vorbind în faţa Primăriei Schoneberg. Nu-mi vine să cred că e mort.

Atenţia Anastasiei era concentrată asupra lui Maxim, văzu că ochii lui erau plini de lacrimi şi îi strînse mîna cu mîna ei. Maxim îşi căută batista şi îşi şterse ochii, apoi se lăsă pe spătarul canapelei, simţindu-se obosit.

Ea spuse blînd:

– Arăta atît de tînăr în ziua aceea, la Berlin, şi atît de frumos, cu părul lui blond-roşcat strălucind în soare. *„Ich bin ein Berliner“,* a spus...

– Îmi amintesc, îmi amintesc foarte bine.

– De ce, Maxim? De ce? De ce a fost ucis?

Maxim clătină din cap. Nu avea nici un răspuns, oricum, nu unul raţional.

– Pentru ce ar vrea cineva să-l omoare pe John Kennedy? întrebă ea din nou, mai insistent.

– Nu ştiu, Stassy, pur şi simplu nu ştiu.

– În ce lume oribilă trăim azi! exclamă Anastasia.

– Aşa a fost întotdeauna, mormăi Maxim.

– Da. Da, ştiu, dragul meu, şopti ea, gîndindu-se imediat la felul în care au murit părinţii lui şi la Holocaust.

Maxim şi Anastasia rămaseră împreună în faţa televizorului încă multe ore. Nu-şi spuseră prea multe unul altuia în lunga lor priveghere, fiind preocupaţi de ştiri, străduindu-se să prindă fiecare amănunt al acestei crime fără sens, cel mai îngrozitor omor din istoria Statelor Unite.

Lyndon Johnson apăru pe ecranul televizorului la şase şi cincisprezece minute, în seara aceea de vineri, 22 noiembrie. Ca nou preşedinte, el făcu prima declaraţie în faţa unei naţiuni îndurerate, frămîntată de actul de violenţă de neînţeles de la Dallas.

– E mort, mormăi Maxim, mai mult pentru sine decît pentru Anastasia. John Kennedy e mort, şi oftă din greu, acceptînd în cele din urmă faptul.

„Ich bin ein Berliner. Ich bin ein Berliner. Ich bin ein Berliner".

Maxim se trezi tresărind brusc, vocea şi cuvintele lui Kennedy îi răsunau în cap. Clipi în întunericul dormitorului, obişnuindu-şi ochii cu lumină slabă, uitîndu-se la Anastasia, care dormea liniştită, pe o parte, cu răsuflarea regulată. Stătu culcat un moment, încercînd să adoarmă din nou. Cînd îşi dădu seama că era treaz de-a binelea, se strecură din pat şi ieşi în salon, închizînd uşa dormitorului în urma lui.

Salonul apartamentului lor dădea spre Fifth Avenue. Se duse la fereastră şi stătu privind spre copacii din Central Park. Îşi mişcă uşor capul spre stînga şi se concentră un moment asupra hotelului *Plaza*, de peste drum. Luminile hotelului străluceau puternic, luminînd piaţa din faţa treptelor largi. Străzile erau goale, arătau triste şi bătute de vînt în lumina pală a lămpilor.

Maxim oftă şi se depărtă de fereastră, se duse la canapea şi se trînti pe ea, o mulţime de gînduri trecîndu-i prin minte.

Asasinarea preşedintelui Kennedy nu avea nici un sens, nici pentru el şi nici pentru oricine altcineva, după cum afirmau şi comentatorii de televiziune. Să fi fost oare actul unui individ care a lucrat de unul singur? Un nebun? Sau fusese o conspiraţie? Fascistă? Comunistă? Cine putea afirma ceva cu siguranţă? Cine va şti vreodată? Dar răul se dezlănţuise azi în America, ceva mai devreme, iar ţara era revoltată de acest act nebunesc, de această violenţă teribilă şi fără sens.

Ştiuse întotdeauna că răul pîndeşte pe la colţuri, chiar din vremea cînd era un băieţel. Înţelesese cumva lucrul ăsta, cînd Teddy îi spusese că în

Germania nazistă se făceau lucruri groaznice cu evreii. Teddy era ambivalentă faţă de germani. Dar el nu avea sentimente anume faţă de ei, oricum nu simţea ură. Doar o avidă curiozitate în legătură cu ei. Mai mult, chiar ca evreu ai cărui părinţi fuseseră victime ale Celui de-al Treilea Reich, el nu considera că generaţia aceasta ar trebui să fie învinovăţită pentru crimele celei anterioare.

Adesea, cînd se întorcea în Germania s-o vadă pe Irina Trubetzkoi, se uita la oamenii de pe stradă, sau din cafenele şi magazine şi se întreba cum de un popor atît de puternic şi nobil ca poporul german s-a lăsat indus în eroare şi l-a urmat pe un om ca Hitler. Desigur, acest megalomaniac i-a orbit cu forţa personalităţii lui, cu retorica lui, cu promisiunile privind securitatea economică, o viaţă mai bună, o Germanie puternică şi stabilă, liberă de comunism. Majoritatea germanilor l-au urmat, fără să-şi pună întrebări, fără să-şi dea seama că era un şarlatan, văzînd în el un conducător carismatic, care îi va duce spre prosperitate şi glorie.

După matematică şi literatură, istoria fusese materia favorită a lui Maxim la *St. Paul.* O studiase bine, ajunsese să înţeleagă că Hitler fusese întruchiparea desăvîrşită a răului, crease cel mai odios regim din întreaga istorie a lumii, un regim al bigotismului, rasismului, brutalităţii, opresiunii şi crimei. Timp de doisprezece ani şi patru luni, al Treilea Reich călcase în picioare, intimidase şi dominase Europa cu o domnie a terorii de o magnitudine încă necunoscută omului. Fusese o maşinărie a distrugerii şi a morţii, acţionată de oameni

neîndurători şi cruzi, cu intenţii rele în suflet şi cu minţi criminale.

Cînd criminalii pun mîna pe închisoare, domneşte haosul şi crima sîngeroasă, se gîndi el. Se întreba cum de reuşise să parvină ... Nu o va şti niciodată. Nu era chiar atît de neînţeles. Oameni diabolici ca Hitler şi cohortele lui se bazau întotdeauna pe ignoranţa, slăbiciunea şi teama oamenilor. Germanii erau o rasă civilizată şi cultă şi totuşi au îmbrăţişat politica şi antisemitismul lui Hitler. Maxim oftă şi continuă să stea culcat pe canapea în întuneric, mintea lucrîndu-i intens. Oamenii răi pot da naştere şi altora, generează ură şi prejudecăţi, se gîndi el. Ştia asta din cărţile lui de istorie, pe care le studiase atît de silitor la şcoală. Atrocităţile erau prezente în paginile acelea: Inchiziţia spaniolă, pogromurile ruseşti, uciderea armenilor de către turci. Atrocităţile existau de secole, perpetuate de oameni presupuşi a fi civilizaţi, împotriva altor oameni.

Ce va urma? se întrebă el.

Maxim se ridică, se duse la o mică măsuţă unde pe o tavă erau mai multe sticle de băuturi. Îşi turnă un coniac şi se întoarse pe canapea. În timp ce îl sorbea, recunoscu, cu o groaznică tristeţe, că nimic nu se schimbase de ia începutul omenirii. Şi nimic nu se va schimba vreodată. Întotdeauna vor fi oameni ai răului gata să-i domine şi să-i supună pe alţii. Pînă ce într-o zi, unul dintre aceştia, cuprins de nebunie, va apăsa pe un buton şi va arunca în aer omenirea, făcînd-o ţăndări.

Cît îl priveşte pe John Kennedy, acest bărbat tînăr şi strălucit, fusese lovit cu cruzime în floarea vieţii şi

toată lumea îl va jeli aşa cum îl jelea America. El însuşi îl jelea acum. Maxim se ridică şi deschise televizorul. Canalul respectiv transmitea un film cu John Kennedy la Berlin, în iunie trecut, cînd preşedintele făcuse remarca, acum devenită faimoasă, *„Ich bin ein Berliner".*

Iată-l la televizor, stînd în faţa lui Maxim, aşa cum stătuse în realitate doar cu şase luni în urmă, cu părul zbîrlit de briza uşoară, zîmbind cu zîmbetul lui discret, arătînd uşor amuzat. Un bărbat capabil de căldură, ironie şi umor.

Maxim simţi că-i dau lacrimile, văzîndu-l pe preşedintele doborît, aşa cum fusese în viaţă. Să-i ia naiba pe fiii de căţea care au făcut asta, înjură el şi bătu cu pumnul în spătarul fotoliului, cu furie şi durere.

47

– Succesul fenomenal al *Grupului Allandale* a fost, fără îndoială, o realizare extraordinară pentru Maxim, nu-i aşa? spuse Margot Derevenko punînd pe masă revista *Time* şi privind spre fiica ei. Iar articolul despre el e plin de laude.

Anastasia era tăcută. Şedea şi se uita fix spre grădina pe care mama ei o crease cu atîta trudă de-a lungul anilor, gîndindu-se ce rai de frumuseţe şi linişte era, chiar în mijlocul Parisului. Paşnică, se gîndi ea. Atît de paşnică! Anastasia îşi opri un oftat, nevrînd ca mama ei s-o întrebe dacă ceva nu e în regulă. Pentru

că, de fapt, aşa era. Se simţea atît de obosită, sfîrşită, şi fără nici un pic de energie. Se simţea aşa de foarte mult timp. De cîţiva ani.

Margot zise:

– Draga mea, nu m-ai auzit?

Anastasia se ridică, îi aruncă mamei sale un mic zîmbet liniştitor şi spuse:

– Îmi pare rău, cred că pentru o clipă am visat cu ochii deschişi.

– Am spus că articolul despre Maxim spune lucruri minunate despre el şi am remarcat pur şi simplu că succesul *Grupului Allandale* este extraordinar.

– Da, el l-a transformat într-un conglomerat de proporţii, în ultimii şapte ani care au trecut. Dar asta este şi crucea pe care trebuie s-o port eu, replică Anastasia, cu voce plată, tristă.

Margot o privi, încruntîndu-se.

– Ce lucru curios îmi spui.

– Asta stă la originea problemelor noastre... începu Anastasia, şi se opri brusc, regretînd imediat remarca.

– Probleme! exclamă Margot, ridicîndu-se în scaunul de grădină. Ce vrei să spui?

– Ah, mamă, nu vreau să vorbesc despre asta, nu acum. Te rog, uită că am spus ceva.

– Nu pot, Anastasia. Nu ai arătat bine anul ăsta care a trecut, eu şi tatăl tău eram îngrijoraţi din cauza ta, dacă vrei să ştii adevărul. Am fost încîntată cînd ne-ai anunţat că vii să stai cu noi cîteva săptămîni. Strînse degetele fiicei ei şi zise: te rog, nu poţi să-mi destăinuieşti ce te frămîntă? Am fost întotdeauna bune prietene.

Cum Anastasia nu răspunse, Margot adăugă:

– Tatăl tău şi cu mine simţim că nu ai fost tu însăţi în ultimii ani, dar nu ne-am gîndit nici un moment că tu şi Maxim aţi avea probleme.

– Poate că nu avem, mamă. Poate că problemele sînt doar ceva ce ţine de fiinţa mea.

– Ce vrei să zici? întrebă Margot.

– Mă simt atît de obosită tot timpul. Debilă, de fapt, de parcă aş fi fost bolnavă. Şi mi se pare că nu mi-a mai rămas nici o scînteie de energie.

– Nici o scînteie! exclamă Margot, privind-o dintr-o parte. Dar, pentru Dumnezeu, n-ai decît douăzeci şi nouă de ani!

– Îmi dau seama că sună ridicol, dar ăsta e adevărul. Nu mai am energie şi sînt tot timpul deprimată în ultima vreme.

Margot Derevenko fu îngrozită de ultima declaraţie şi cercetă chipul palid al fiicei ei, văzînd îndată că era adevărat ce spunea.

Imediat simpatia luă locul îndoielii.

– Anastasia... draga mea... tu, dintre toţi oamenii, nu ai motive să fii deprimată. Eşti tînără şi foarte frumoasă. Ai un bărbat frumos şi încîntător care te adoră, care e milionar, care te copleşeşte cu orice lucru pe care ţi l-ai putea dori. Ai doi copii drăguţi şi deştepţi şi nişte părinţi iubitori. În afară de toate astea, ai o casă în Mayfair, o adevărată expoziţie, o vilă frumoasă la Beaulieu şi un apartament pe Fifth Avenue. Margot clătină din cap.

– Dacă tu te simţi deprimată, este clar că e ceva deosebit de grav. Trebuie să fie ceva de natură fizică. Cred că ar trebui să consulţi un doctor.

– N-am nevoie de doctor, mamă. Sinceră să fiu, nu ştiu de ce am nevoie.

Ba da, ştiu, se gîndi în sinea ei, am nevoie ca Maxim să fie aşa cum era cînd ne-am căsătorit. Nu mă pot simţi aproape de bărbatul meu, aşa cum e el acum. Nu mai este acelaşi. Nu ştiu de ce, dar nu ne mai regăsim unul pe celălalt.

– Uneori depresiunea se datorează unei deficienţe alimentare. Ce- ar fi să mergi la un medic de nutriţie? sugeră Margot.

Anastasia clătină din cap.

Expresia mamei sale deveni gînditoare şi reflectă un moment înainte de a spune încet:

– Acum, cînd amîndoi copiii sînt plecaţi la şcoală, la internat, poate că te simţi puţin singură.

– Nu cred că asta e cauza.

– Un moment mai înainte, cînd vorbeam de *Grupul Allandale,* ai spus că el stă la rădăcina problemelor tale. Explică-mi, te rog, ce voiai să spui, e singurul mod în care aş putea să te ajut.

Anastasia se răsuci cu faţa spre mama ei, iar cînd văzu dragostea şi preocuparea reflectate pe faţa încă frumoasă a lui Margot, ochii i se umplură de lacrimi.

– Sînt singură, mamă, recunoscu ea. Dar nu atît din cauza lui Alix şi a lui Michael. Îi simt lipsa lui Maxim. E atît de mult timp plecat. Mereu zboară la New York şi înapoi, aşa a fost de cînd a cumpărat *Allandale*. Şi apoi, se grăbeşte mereu la Hong Kong sau în Australia, sau la Los Angeles. Sau altundeva. Mi se pare că în ultimii şase ani nu s-a dat jos din avion şi totul din cauza *Grupului Allandale*. Ah, ăsta e baza imperiului lui şi l-a transformat într-un succes

extraordinar. Dar cu ce preţ?

Oftă şi încheie cu voce moale:

– Preţul căsătoriei noastre, după părerea mea.

– Anastasia... pur şi simplu nu mi-am dat seama.

– Munca lui stă pe primul plan. Întotdeauna. Întotdeauna a fost aşa şi aşa va fi întotdeauna. Îl consumă în întregime. Acum o ştiu. Nu e normal, vezi tu, nu e firesc cînd este vorba de lucru. Maxim e mai mult decît un drogat de muncă, mamă. Încă nu s-a inventat un nume pentru o persoană care lucrează aşa ca el. Munceşte tot timpul. Are forţa unui taur şi cea mai extraordinară putere de concentrare.

– Nu cred că cineva îi poate găsi o vină că lucrează mult. Totuşi, mă uimeşte că te poate neglija pe tine.

– Presupun că da. Chiar cînd e cu mine, e preocupat, e cu gîndul la afacerile lui. Curios, a devenit mai retras în anumite privinţe şi mai puţin comunicativ, mărturisi Anastasia.

– Dar ai spus totdeauna că e foarte închis şi un om complicat.

– E adevărat, rîse Anastasia ca un ecou şi clătină din cap. Mă crezi sau nu, după zece ani de căsătorie tot nu ştiu ce-l face pe Maximilian West să funcţioneze.

– Anastasia dragă, sper că nu te superi dacă îţi spun, dar poate ar trebui să călătoreşti cu Maxim mai mult decît ai făcut-o pînă acum. Du-te mai des la New York, mai ales acum, cînd amîndoi copiii sînt la şcoală.

– Dacă mă duc la New York, nu se schimbă mai nimic, mamă. Maxim pleacă la birou foarte devreme şi

stă acolo pînă noaptea tîrziu, aşa că viaţa noastră socială este inexistentă. Mă plictisesc cînd sînt la New York. Nu am prea mulţi prieteni acolo. Şi, oricum, Maxim poate zbura la Los Angeles, pentru o zi sau două, şi rămîn să mă lupt singură.

Margot o privi pe Anastasia cu atenţie şi o întrebă liniştit:

– Lucrurile... lucrurile stau bine între voi? Vreau să spun, în dormitor... din punct de vedere sexual?

– Dacă mă întrebi dacă mai dormim împreună, răspunsul este da. Maxim e un bărbat dotat fizic, pasionat şi facem dragoste. Totuşi, nu atît de des ca altădată, chiar cînd e acasă.

– Înţeleg, mormăi Margot, arătînd brusc îngrijorată. Nu crezi că ar putea să fi apărut vreo altă femeie? se aventură ea în cele din urmă.

Anastasia clătină din cap.

– Eşti sigură că nu are o amantă la New York?

– Mă îndoiesc. Uite ce-i, mamă, poate o fi avut una de o noapte, în fond e departe de mine multă vreme, mai mult de o jumătate de an, în ultimul timp. Dar nu cred că a deviat din punct de vedere sentimental... Se opri, îşi muşcă buza şi se uită în altă parte.

Margot exclamă:

– Ce este? Te-ai gîndit la ceva, nu-i aşa? Sau poate mai bine zis, la cineva.

– Nu chiar. Doar că, în urmă cu cîteva săptămîni, cînd Maxim era la Londra, i-am văzut intrînd la *Claridge* cu o femeie. Eu treceam cu un taxi prin faţa hotelului, în acel moment. Presupun că o ducea la masă.

– Cine era, ştii?

Anastasia ezită, apoi răbufni:

– Camilla Galland.

– Camilla! Dar abia s-a recăsătorit recent!

– Nu fi naivă, mamă. Căsătoria nu exclude adulterul.

– Deci eşti bănuitoare?

– Nu ştiu. Nu, nu cred. Ştiu, şi îi dau lui Maxim beneficiul îndoielii. Nu cred că este ceva între el şi Camilla Galland. Doar că... să fiu cinstită, ea nu mi-a plăcut niciodată şi asta poate pentru că n-am avut niciodată încredere în ea.

– Nu începe să contruieşti un caz împotriva lui Maxim, doar pentru că l-ai văzut intrînd la *Claridge* cu ea. Nimeni nu cunoaşte mai bine ca mine bărbaţii şi purtările lui curioase – nu găsesc un cuvînt mai bun. Dar, de cînd te-ai căsătorit cu Maxim, am simţit că îţi este fidel.

– Înainte de a ne căsători, credeai că e un crai.

– Aia era atunci. Acum e altceva. Margot se aplecă şi strînse braţul fiicei sale. Am să te ajut să-ţi organizezi mai bine viaţa cu Maxim şi, cînd o să vină în sudul Franţei, luna viitoare, trebuie să-i spui că ai de gînd să călătoreşti mai des cu ei.

– Ah, nu ştiu... spuse Anastasia, cu voce tărăgănată.

– Vrei să sugerezi că o să obiecteze?

– Nu, dar...

– Fără dar, Anastasia. Problema rămîne stabilită.

Era o zi fierbinte, ceţoasă, şi ceva mai devreme Maxim crezuse chiar că va sufla mistralul, dar acum vîntul scăzuse şi aerul era îmbălsămat, iar marea liniştită ca un bazin.

Stătea pe terasa vilei lor *La Serenissima*, din Beaulieu-sur-Mer, între Nisa şi Monte Carlo, ce se întindea peste o pajişte verde şi dădea în bazinul de înot de la Marea Mediterană.

Luna pe care o petrecuse aici cu familia îi făcuse bine. Se simţea reînnoit şi relaxat, plin de vigoare şi vitalitate. Îi făcuse o enormă plăcere să-şi petreacă timpul cu Anastasia şi copiii. După o săptămînă întreagă de lenevie şi fără activitate, făcuse cîteva scurte drumuri la Londra să se ocupe de afaceri, dar se întorsese aproape imediat. De atunci stătuse pe lac şi lucrase la biroul său din vilă. Acesta fusese realizat de curînd, special pentru el şi conţinea toate dotările de ultima oră, precum şi un centru de comunicaţii, care îi permitea să fie în legătură cu birourile lui din Londra, New York, Paris şi Hong Kong.

– Tati! Tati!

Întoarse capul şi o văzu pe Alix venind în sus pe trepte, de la plajă, fluturînd un prosop şi făcîndu-i semne cu mîna. Fratele ei, Michael, ducînd o găleată şi o plasă de pescuit, o urma îndeaproape.

Cît de frumoşi erau copiii lui.

La nouă ani, Alix era o mică replică a Anastasiei, blondă, cu pielea albă, cu aceeaşi structură delicată a oaselor ca şi mama ei. Dar ochii îi erau de un verde-gri ca fumul şi ea avea să fie mult mai înaltă decît Anastasia. Era înaltă şi subţire, chiar puţin

băieţoasă la vîrsta asta. Michael, care avea opt ani, era băiatul iui, îi semăna atît de mult ca aspect, cu acelaşi păr şi ochi negri, cu conformaţia lui, şi va fi probabil la fel de înalt ca şi el, cînd va creşte. Amîndoi copiii emanau sănătate, energie şi bună dispoziţie; lui Maxim i se părură mai frumoşi ca oricînd, cu membrele lor tinere colorate cafeniu-auriu de soarele de vară.

Ei alergară pe pajişte, ca să i se alăture pe terasă.

Michael spuse:

– O să facem focul de tabără, tati?

– Desigur, răspunse Maxim, amintindu-şi brusc de hîrtiile pe care trebuia să le distrugă. La micul dejun, îi spusese lui Michael că vor face un foc, dat fiind că maşina de tăiat hîrtia din birou se stricase.

–Pot să te ajut, tati? întrebă Alix, uitîndu-se la el rugător, cu capul aplecat într-o parte, strîmbîndu-şi nostim nasul.

– De ce nu? Şi cred că ar trebui să ne ocupăm de asta înainte de prînz. Nu cred că mama voastră va aprecia o atmosferă plină de fum în timpul mesei, mai cu seamă că ne vin oaspeţi. De ce nu vă duceţi să-l găsiţi pe Marcel, să aprindă focul, iar eu mă duc să iau hîrtiile. Ne întîlnim în spate, lîngă pădurice, în cîteva minute.

– Hai! îi spuse Michael surorii sale, şi amîndoi se grăbiră pe pajişte cu mare viteză, îndreptîndu-se spre spatele vilei.

Maxim intră înăuntru, traversă principalul salon, gîndindu-se cît de răcoros şi de odihnitor era, cu amestecul de culori pale – crem şi alb şi de culoarea cafelei cu lapte, cu o pată de piersică pe ici, pe colo,

şi un verde de lămîie crudă. Anastasia moştenise flerul mamei sale pentru decoraţiuni şi întreaga vilă era un rezultat al imensului ei gust şi talent.

Se întîlni cu ea în holul de marmură şi i se opri respiraţia gîndindu-se cît de drăguţă era în dimineaţa aceea. Purta o rochie de plajă verde pal, cu corsaj fără bretele, cu volănaşe, o pălărie mare crem de pai, cu maci şi albăstrele grupate pe panglică; purta un coş cu florî. Părul ei auriu, mai suav ca oricînd din cauza soarelui şi mării, îi atîrna pe spate, aproape pînă în talie. Avea braţele şi umerii bronzaţi auriu, ca şi picioarele, şi purta sandale.

Ea îi zîmbi, el zîmbi de asemenea; apoi întinse mîna spre ea, o cuprinse cu braţul de talie şi o trase spre el; o ţinu foarte strîns. Gîdilîndu-i gîtul cu obrazul lui, mormăi:

– Eşti foarte Piersică Melba în dimineaţa asta, iubito.

Ea rîse şi îl împinse blînd.

– Trebuie să aranjez florile.

– Şi eu trebuie să ard hîrtiile.

– Ne vedem la bazin să înotăm înainte de masă?

– Desigur, spuse el, făcîndu-i cu ochiul.

Se duseră în direcţii diferite. Anastasia, de-a lungul coridorului, spre bucătărie; Maxim o luă spre stînga şi se grăbi spre birou. Pusese hîrtiile zile de-a rîndul în două pungi uriaşe pentru cumpărături; acum le luă şi le duse în spatele casei.

Alix şi Michael îl aşteptau, iar Marcel, grădinarul, făcuse deja focul. Toţi patru stăteau în jur, iar Michael şi Alix puneau hîrtiile în flăcări.

– De ce le arzi, tati? întrebă brusc Alix.

– Pentru că sînt confidenţiale, răspunse Michael, înainte ca Maxim să apuce să spună ceva.

– Da, ştiu. Dar de ce să nu le încui, pur şi simplu, în seif, tati? întrebă ea.

– Mai întîi, sînt prea multe, draga mea. Şi apoi, nu mai am nevoie de ele. În loc să se învîrtă în jurul meu, e mai bine să le distrug aşa sau în maşina de tăiat hîrtie.

– Înţeleg, zise Alix, şi adăugă: pentru că nu vrei ca altcineva să le vadă sau să le ia, nu-i aşa că am dreptate?

– Deşteaptă fată, zise Maxim, strîngîndu-i umărul gol.

– Ea e cea mai deşteaptă fată pe care o cunosc eu, anunţă Michael, cu voce mîndră. De fapt, e atît de deşteaptă, tată, că am putea-o lua chiar cu noi în afaceri.

– Desigur că merită să ne gîndim la asta, zise Maxim, gura iui tremurînd de un zîmbet ascuns, dîndu-şi seama că fiul său vorbise serios. Dacă Alix vrea să vină în afaceri cu noi, desigur că poate.

– S-ar putea, spuse Alix, zîmbindu-le amîndurora, destul de flatată de complimentul neaşteptat al fratelui ei. Va trebui să mă gîndesc la asta. Încă nu m-am hotărît ce carieră să urmez.

Maxim şi Michael schimbară priviri masculine cunoscătoare şi continuară să ardă hîrtiile.

Mai tîrziu, în dimineaţa aceea, după ce termină cu

telefoanele de afaceri cu Londra, Maxim se duse să înoate cu copiii în piscină.Se bucura să fie împreună cu ei, iar ei aveau aceleaşi sentimente; exista o legătură cu totul aparte între ei trei.

Cînd Anastasia veni jos la piscină, cu o oră înainte de masa de prînz, ea stătu pe margine, uitîndu-se la ei cum se zbenguie în apă, zîmbind cu indulgenţă.

– Nu vii şi tu înăuntru, mami? strigă Alix sărind în sus şi în jos lîngă Michael, ţinînd în mîini o minge mare de cauciuc.

– Da, mamă, hai vino înăuntru, urlă Michael, făcîndu-i semne.

– Nu cred că vin, nu acum, îngeraşi, spuse Anastasia şi se duse spre unul dintre şezlongurile de lîngă piscină. Scoţîndu-şi halatul de baie, îl aruncă pe spătarul fotoliului şi se aşeză. Luă ziarul *Nice-Matin* şi începu să-l citească.

– Te simţi bine, Stassy dragă? întrebă Maxim, cîteva minute mai tîrziu, stînd în faţa ei, uitîndu-se în jos cu o încruntare îngrijorată.

– Mă simt minunat, dar nu am chef să mă zbengui în piscină, aşa, deodată.

El se trînti pe un şezlong alăturat, îşi întinse picioarele lui lungi, îşi puse mîinile sub cap şi se uită fix în sus, la cerul limpede albastru.

– Vremea asta e minunată! Nu-i aşa că vacanţa noastră a fost pur şi simplu minunată anul ăsta?

– Da, a fost, zise ea, cu un zîmbet larg, iubitor.

Ea se gîndi: mulţumită ţie. Vacanţa a fost perfectă pentru că tu ai fost cu noi mai tot timpul şi n-ai fost atît de preocupat ca în ultimii cîţiva ani.

Întreaga lună iulie fusese excepţională în toate

privinţele, în ceea ce o privea pe Anastasia. Nu mai fusese atît de fericită ca acum de mult timp, de cînd Maxim achiziţionase *Grupul Allandale.*

Ridicînd ziarul, începu să citească din nou, cu inima uşoară, cu mintea liniştită.

Maxim închise ochii, se bucură de căldura soarelui pe trupul lui. Soarele era pentru el ca un tonic, nu se sătura niciodată. Singurul lucru regretabil în privinţa Angliei era vremea proastă.

Gîndurile lui se întoarseră la noua companie pe care era gata să o formeze. Avea să o numească *West International*. Urma să fie o companie de holding pentru viitoare preluări şi achiziţii şi erau destul de multe asemenea perspective la orizont. O companie specială. Una pe care o voia cu adevărat, după cum plănuia să acţioneze.

Era gata să facă marele salt într-o epocă cu adevărat strălucită.

Doar gîndul la asta îl excita mai mult ca orice din cîte realizase. Într-un sens, afacerile erau afrodisiacul lui. O ştia prea bine şi era ceva ce ţinea de firea lui şi care nu putea fi schimbat. Dacă Anastasia l-ar putea înţelege.

O clipă se gîndi să-i spună despre noua companie, dar imediat îşi schimbă părerea. Pe ea nu o interesa şi, oricum, afacerile o plictiseau. Asta dintotdeauna. Dar lui nu-i păsa de asta. Ea avea atîtea alte atribute remarcabile, iar el o iubea atît de mult.

– Stassy...

– Da, dragul meu, ce este?

Ea se uită la el şi puse jos ziarul.

– În ultima mea călătorie la Londra, acum două săptămâni, m-am oprit la *Camper şi Nicholson*, în strada Berkeley.

– Zău, ce vorbeşti, dragul meu! Se îndreptă în scaun, apoi îşi aruncă picioarele peste marginea şezlongului şi îl privi fix. Vrei să iei un iaht de la ei, vara viitoare? Aşa cum ai promis?

Maxim nu-i răspunse. Îşi dădu şi el picioarele jos şi se aşeză cu faţa spre ea. Un zîmbet larg se răspîndi pe faţa lui.

– Spune-mi! exclamă ea, excitată, apucîndu-l de braţ. Spune-mi!

– I-am angajat să construiască un iaht. Un iaht frumos pentru frumoasa mea soţie.

– Oh, Maxim!

– Ei au cei mai buni arhitecţi navalişti din lume, cei mai buni desenatori de iahturi şi de instalaţii electrice, după opinia mea. Lucrează în domeniu din 1782, aşa că probabil vor face un lucru bun. În orice caz, se va face mai întîi schiţa, ca să o aprobăm noi, apoi vor începe construcţia, imediat ce le dau eu cale liberă.

– Cînd va fi gata?

– Nu înainte de cîţiva ani. Doi şi jumătate, poate trei. Iar după ce va fi gata, vreau ca tu să desenezi interiorul, cu ajutorul mamei tale, dacă doreşti.

– Vai, va fi atît de emoţionată, Maxim.

– Mai importantă eşti tu, Piersicuţă.

– Foarte.

Se aplecă, îi luă obrazul între mîini, o sărută pe buze. Apoi se ridică în picioare, o ridică şi pe ea şi o conduse la barul exterior, în capătul îndepărtat al piscinei.

– Am să deschid o sticlă din cel mai bun *Roederer Cristal,* ca să toastez în cinstea iahtului.

– Voi toasta şi eu cu tine.

Se aşeză pe un scaun, iar el aduse sticla de şampanie din frigiderul de sub bar şi începu să desfacă grijuliu sîrma.

– Ştii cumva, cine vine la masă azi?

– Doar un grup de localnici, rîse ea.

– Pun pariu că vin Teddy şi Mark, şi părinţii tăi.

– Corect. Şi Yvette şi Philippe Arnaud. Şi Căpăţînosul, desigur, cu ultima lui dragoste. Tocmai mi-a telefonat să-mi spună.

– Aş dori ca bătrînul ăsta desfrînat să se stabilească odată şi să se căsătorească.

Anastasia rîse din nou.

– La fel ar vrea şi mama lui.

Maxim turnă şampania *Cristal* în două cupe, împinse una spre Anastasia şi îşi ridică paharul.

– Pentru iahtul tău, Piersicuţă.

– Pentru iahtul nostru, dragul meu, spuse ea, adresîndu-i zîmbetul cel mai ameţitor.

48

Îi dădu numele *„Frumoasa visătoare"* şi era unul dintre cele mai minunate iahturi de ocean, create vreodată de arhitecţii navalişti, construit la cererea lui Maxim, cu indicaţii precise, de către *Camper şi Nicholson*, marea întreprindere britanică constructoare de iahturi.

Cu o linie fină, elegant şi echipat să navigheze oriunde în lume, avea o lungime de 213,9 picioare şi o viteză de croazieră de cincisprezece noduri pe oră. Iniţial, Maxim dorise să i se deseneze un iaht mai mic, mai scurt, optînd la început pentru o viteză maximă şi o manevrabilitate sporită, în defavoarea mărimii şi a

spaţiului. Dar a înţeles repede că marea plăcere de a avea un iaht era să inviţi oaspeţi la bord ca să te plimbi cu ei o parte din timp.

Cu familia mare pe care o aveau, el şi Anastasia, un număr mare de camere şi cabine erau o necesitate absolută. În afară de Anastasia, el şi copiii lor, avea nevoie de locuri confortabile pentru cei dragi şi de care se îngrijea. Era vorba de părinţii Anastasiei, de Teddy şi Mark şi copiii lor, de care se simţea apropiat şi care, într-un fel, erau înrudiţi cu el. Kay, acum în vîrstă de douăzeci şi patru de ani, lucra pentru el la *West International* din Londra, iar fratele ei, David, care avea douăzeci şi doi de ani şi care se întorsese recent de la Oxford, era gata să intre în afacerile cu diamante şi bijuterii ale familiei, alături de Mark. David şi Kay îl priveau totdeauna cu admiraţie şi era ca un frate mai mare pentru ambii copii ai lui Teddy. Apoi, mai erau două persoane foarte importante în viaţa sa care trebuiau avute în vedere: iubita lui Irina Trubetzkoi şi cel mai drag prieten, credinciosul şi veşnic devotatul Căpăţînos.

Cînd fu gata, după o cheltuială de mai multe milioane de lire, *„Frumoasa visătoare"* putea primi douăzeci de persoane, plus douăzeci de membri ai echipajului.

Era tot ce putea fi mai luxos. În afară de trei saloane mari, erau şapte alte dormitoare, fiecare cu baie proprie, ca nişte apartamente, un salon principal elegant şi o sufragerie mare – ambele pentru recepţii mai oficiale – o bibliotecă, biroul lui Maxim plus un centru complet de comunicaţii alături de un birou de secretariat. O piscină şi punţile din faţă şi din spate

dădeau posibilitatea de înot, activităţi de exterior şi plajă, în timp ce holul de pe punte servea ca loc pentru jocuri de societate şi pentru mesele obişnuite. Pentru Maxim, un loc pentru helicopter era un imperativ; acesta fusese inclus în schiţa generală a vasului, ca el să poată veni şi pleca oricînd dorea, cu helicopterul.

Construcţia *„Frumoasei visătoare"* a durat aproape trei ani. Iar Anastasiei şi mamei ei le-au trebuit încă un an ca să-l mobileze şi să-l decoreze cum trebuie. Cînd şi-au terminat munca, iahtul era perfect – elegant şi bine dotat, fără să fie totuşi pretenţios sau copleşitor. Culori pale, antichităţi franţuzeşti şi englezeşti, obiectele de artă impresionante şi tablourile frumoase erau din abundenţă. Spre imensa satisfacţie a lui Maxim, interioarele iahtului erau confortabile, aveau farmec şi distincţie şi erau de un gust perfect.

I-a fost livrat în 1974 şi, cînd îl văzu ancorat într-unul dintre cele mai bune locuri ale portului Monte Carlo, fu copleşit de frumuseţea lui. Stătu să-l admire din docuri, împreună cu Anastasia, Alix şi Michael, minunîndu-se de liniile lui frumoase, cu prova înaltă, de graţia lui în ansamblu. Lucea, de un alb strălucitor, pe marea sclipitoare de un albastru adînc în lumina intensă a soarelui de dimineaţă şi, în ce-l priveşte, îl considera fără îndoială cel mai frumos iaht din portul Monte Carlo – chiar faţă de *„Atlantis"*, proprietatea magnatului grec, armatorul Stavros Niarchos.

– Merita să aşteptăm, ce zici, Stassy? întrebă el cînd urcară estacada.

– Într-adevăr. S-a cheltuit timp, talent şi dragoste

pentru crearea lui, replică liniştit Anastasia. Îmi pare rău doar că n-a fost gata pentru aniversarea ta de patruzeci de ani.

– Cred că ar trebui să uităm asta, rîse Maxim, păşind pe punte şi ajutînd-o pe Anastasia să urce. Merseră împreună înainte să-l salute pe căpitan, care îi aştepta alături de ceilalţi membri ai echipajului.

În acel sfîrşit de săptămînă, *„Frumoasa visătoare"* naviga pe lîngă coasta mediteraneană, îndreptîndu-se spre Saint Tropez. Maxim îi invitase pe Margot şi Alexander Derevenko şi pe Teddy şi Mark să li se alăture Anastasiei, copiilor şi lui însuşi în această scurtă croazieră. După patru minunate zile pe mare, iahtul se întoarse înapoi la Monte Carlo, pregătit pentru prima petrecere pe care aveau să o dea la bord. Avea să fie un supeu dansant pentru şaptezeci de oaspeţi, sîmbătă seara.

Anastasia umplu iahtul cu flori, îl decoră cu lumini strălucitoare, angajă cel mai bun trio de pe Coasta de Azur, comandă lăzi şi lăzi de şampanie *Roederer Cristal* şi plănui un menu de mîncăruri delicioase, împreună cu cei doi bucătari francezi ai ei. Apoi începu să lanseze recepţia sezonului 1974.

La jumătatea serii, toată lumea o felicitase deja, pentru cele două mari reuşite: frumosul iaht şi spectaculosul supeu dansant.

Anastasia le mulţumea cu graţie, zîmbea şi a continuat să zîmbească toată seara, deşi inima ei

suferea, plină de durere. Lucrurile nu mergeau deloc bine între ea şi Maxim. Şi în seara asta, mai mult decît în toate serile, simţea că era pe punctul de a face o criză nervoasă sau, în cel mai bun caz, să aibă o cădere fizică.

Acum, stătea în capătul îndepărtat al ringului de dans şi îl urmărea de-aproape. Dansa cu Chedlya El Bahi, tînăra marocană pe care o adusese David Maines, un prieten al Căpăţînosului, care intrase în grupul lor. Maxim arăta nespus de frumos în seara asta, cu faţa bronzată de soare, cu părul negru şi ochii strălucitori subliniaţi de haina de seară, crem, de mătase. Se uita fix în jos la Chedlya, vorbind şi rîzînd, ascultînd atent fiecare cuvînt al ei.

Are timp pentru toată lumea, în afară de mine, se gîndi amar Anastasia. Încîntă şi ameţeşte pe toată lumea cu atracţia, puterea şi uriaşa lui avere. Îi acorda mai multă atenţie pînă şi tatălui meu, cînd navigam în sus spre Saint Tropez. Mie nu prea avea ce-mi spune, ci doar dădea ordine în stilul lui imperial. Era Ducele Maximilian, într-adevăr.

Îşi muşcă buza, văzîndu-l cum se apleacă spre Chedlya, şoptindu-i ceva la ureche. Tînăra femeie rîse, se uită în sus la el, zîmbindu-i în faţă. Avea întotdeauna ceva hipnotic în el, o putere de seducţie, se gîndi Anastasia, amărîtă. Mulţi oameni sînt vrăjiţi de el. Spre surprinderea ei, văzu că Maxim şi Chedlya păreau să danseze acum mult mai aproape şi, într-un val de gelozie orbitoare, simţi parcă un cuţit răsucindu-i-se în stomac. Era o emoţie care îi devenise prea familiară.

Anastasia nu avea linişte în ultima vreme. Durerea

din ea era mereu prezentă şi se simţea singură şi deprimată. Aceste sentimente erau provocate de stilul de viaţă şi de comportarea lui Maxim, era pe deplin conştientă de asta. El era absent aproape tot timpul, mai mult ca oricînd înainte, de fapt era tot timpul pe goană, în zbor, plecînd şi venind din Londra şi Paris, alergînd la New York sau Los Angeles, sau Dumnezeu ştie unde. Din cauza acestor lungi separări, îi venea tot mai greu să creadă că nu avea atracţiile lui, că nu se încurcase cu vreo femeie pe undeva. Întîlnirile sexuale întîmplătoare formau probabil o parte din viaţa lui acum, bănuia că devenise ceva obişnuit, în timp ce ea stătea şi aştepta. Îl aştepta să vină acasă cînd în convenea lui.

Îşi dădu seama că ultimii cîţiva ani fuseseră plini de zile de aşteptare. Îl aştepta pe Maxim. Aşteptase să se construiască iahtul. Aşteptase să fie livrate mobilele – antichităţile, obiectele de artă, materialele, covoarele, toate podoabele necesare creării palatului plutitor pe care îl dorea. Aşteptare, aşteptare, aşteptare. Şi îngrijorare. Îngrijorare de moarte.

Îşi aminti de vara anului 1970, cînd avusese acea discuţie de la inimă la inimă cu mama ei, la Paris, şi cînd petrecuse o vacanţă minunată cu Maxim şi copiii în vila de la Beaulieu. Fusese idilic. La sfîrşitul verii, urmînd sfatul mamei ei, începuse să călătorească cu el. La început a mers, dar pînă la urmă devenise prea greu pentru ea ca să continue. Programul lui, prin natura călătoriilor şi întîlnirilor lui în lumea marilor afaceri, era oarecum imprevizibil. Uneori ajungeau la New York să stea acolo doar cîteva zile, deşi fusese plănuit să stea mai mult. Pe neaşteptate, trebuiau să

zboare îndărăt la Londra din motive de afaceri. Sau plecau în alt oraş din Statele Unite. Sau la Hong Kong. Sau în Australia. Sau în vreun alt colţ îndepărtat al globului, unde avea o afacere. Ea nu avea înclinaţia lui Maxim pentru zbor, nici rezistenţa lui neclintită. Programul încărcat o slăbi curînd şi o făcu debilă, ceea ce avu urmări pentru sănătatea ei.

Apoi, mai erau alte cerinţe care necesitau prezenţa ei în Anglia şi Franţa. O casă mare în Mayfair şi vila din Beaulieu trebuiau conduse; existau o mulţime de probleme cu personalul de serviciu din aceste case, care trebuiau mereu clarificate; apoi, copiii trebuiau îngrijiţi în vacanţele şcolare.

După un an, a trebuit să renunţe să mai fie tovarăşa lui de călătorie; devenise prea obositor pentru ea. Apoi, înainte de a se putea odihni, apăruse iahtul de care trebuise să se ocupe. Trebuise să se ocupe ea însăşi de numeroase amănunte, deoarece Maxim era mereu plecat, la întîlniri de afaceri, undeva în lume.

În mod inevitabil, despărţirile lor deveniră mai lungi, treceau săptămîni fără să se vadă. Adesea, săptămînile se transformau în luni.Acum, dacă îl vedea jumătate din an, era norocoasă.

Se depărtează de mine, se gîndi Anastasia, şi dintr-odată se sperie teribil.

Îndreptîndu-şi privirea spre soţul ei, bărbatul pe care-l iubea mai mult decît orice, văzu că o ţinea în continuare pe marocană în braţele lui. I se strînse stomacul în timp ce continua să-l observe intens. Simţi că începe să tremure de furie şi gelozie şi trebui să se stăpînească din toate puterile, ca să-şi

controleze emoţiile. În gelozie există mai multă dragoste egoistă decît dragoste adevărată, îşi aminti ea, gîndindu-se la vorbele lui La Rochefouchauld.

Cu o rază de claritate şi obiectivism, se gîndi: Maxim are un farmec care te ameţeşte şi o frumuseţe uluitoare, calităţi pe care femeile le găsesc irezistibile. Fără ca el să facă ceva ca să le încurajeze, ele se aruncă asupra lui. Şi care bărbat poate rezista unei asemenea tentaţii?

Şi pun pariu că el nu rezistă, adaugă ea în gînd, fiind incapabilă să-şi ia ochii de la el şi de la marocană, pe care acum începu să o deteste.

Maxim o zări şi zîmbi, dar Anastasia îşi feri repede faţa ca şi cum nu observase că o văzuse.

Se întoarse şi începu să se îndepărteze de ringul de dans, fierbînd pe dinăuntru de o gelozie crescîndă, supărarea urcînd în spirală spre o uriaşă furie.

David Maines venea direct spre ea şi nu mai putea să-l evite, cel puţin nu fără să-l ofenseze pe acest om foarte drăguţ. Scenarist şi acum romancier de succes, fusese o veche cunoştinţă a tatălui ei, fiind în grupul cineaştilor la Paris şi Londra. Căpăţînosul se împrietenise cu el de cîtva timp şi David intra şi ieşea din viaţa lor de circa cinci ani. Părea să se afle totdeauna în sudul Franţei, cînd erau şi ei acolo, şi luau frecvent masa împreună, venea la petreceri sau juca tenis cu ei. În urmă cu doi ani, îi fuseseră oaspeţi la frumoasa lui vilă de pe vîrful unui munte, în Tanger, unde petrecuseră un lung sfîrşit de săptămînă cu el. Fusese înainte de povestea cu Chedlya.

David se opri în faţa ei, se aplecă galant şi zise:

– Prietena mea, Chediya, pare că a pus stăpînire

pe soţul dumitale, aşa că gîndesc că ar fi corect şi drept ca şi eu să fac acelaşi lucru cu dumneata. Te rog vino să dansezi cu mine, Anastasia.

– A, dar eu nu... începu ea, apoi dîndu-şi seama că în calitate de gazdă nu putea fi nepoliticoasă cu unul dintre oaspeţii ei, zise:

– Mi-ar face plăcere, David.

El o conduse la ringul de dans, făcîndu-i complimente cu privire la recepţia fabuloasă, în timp ce intrau în ritm.

– Cît priveşte iahtul, e întruchiparea frumuseţii şi e de un gust fără cusur, remarcă David.

– Mulţumesc. Recepţia a fost ceva mai uşor de realizat decît iahtul, totuşi. Se forţă să zîmbească, apoi adăugă: mamei mele îi revin o parte din laude, ştii, ea e foarte talentată ca desenator de interioare.

– Ca şi dumneata, zise David, zîmbindu-i, cu ochii plini de admiraţie. În afara talentului artistic, ea radia frumuseţe şi el nu se putea abţine să gîndească ce norocos era Maximilian West să o aibă ca nevastă pe această femeie superbă.

– Şi nu ştiam că eşti şi pictoriţă, remarcă David, în timp ce alunecau pe parchet. Mi-au plăcut mult acuarelele din salonul principal şi adineauri Căpăţînosul mi-a spus că dumneata le-ai pictat.

– Cu ani în urmă. Doar mărunţişuri, mormăi ea ca să încheie, uitîndu-se peste umărul lui, căutîndu-l cu privirea pe Maxim. Părea că dispăruse.

– Dacă astea înseamnă mărunţişuri, poţi face din astea şi pentru mine, zise scriitorul. Uite, Anastasia, dacă ai să ai vreodată o expoziţie sau vreuna din picturile dumitale vor fi de vînzare vreodată,

anunţă-mă. Mi-ar plăcea să cumpăr cîteva pentru casa mea din Tanger.

– Ce drăguţ din partea dumitale, David, spuse ea distrată, întrebîndu-se unde s-o fi dus Maxim cu prietena lui David. Dar nu pictez prea des, nici măcar nu e un hobby.

Dorea să scape. Inima începuse să-i bată repede şi era nervoasă, intrase în panică, trasă la faţă. Oare Maxim luase fata undeva ca să fie singur cu ea? Să facă dragoste cu ea?

Spuse puţin cam brusc:

– David, te-ai supăra rău dacă ne-am opri din dans acum? Mi-am amintit că trebuie să-i spun imediat ceva bucătarului.

– Desigur că nu, şi-ţi mulţumesc, spuse el, conducînd-o imediat de pe ringul de dans.

– A, uite-o pe Chedlya. Probabil mă caută. Fără îndoială. Ne vedem mai tîrziu, dragă.

Anastasia îi zîmbi slab, se scuză şi plecă în grabă, dorind ca bătăile din pieptul ei să se calmeze. Cu coada ochiului îl văzu pe Maxim la bar cu tatăl ei şi cu Căpăţînosul, rîzînd de vreo glumă şi simţi un val de uşurare. Totuşi, fiindcă îi spusese lui David Maines că trebuie să vorbească cu bucătarul, nu putea să mai rămînă acolo.

Evitînd barul, pe mama ei şi pe Irina, care amîndouă îi făceau semne cu mîna, încercînd să-i atragă atenţia, fugi pe puntea principală spre camera lui Maxim şi a ei şi se duse direct la baie. Tremura atît de tare, încît abia putu încuia uşa. După ce reuşi, se năpusti la oglindă şi se privi.

Era tristă că nu-şi mai văzu marea ei frumuseţe ci

doar panica din ochi, gura tristă, expresia obosită, picăturile de transpiraţie de pe faţă şi gît. Dar, ca să spunem adevărul, la treizeci şi trei de ani, Anastasia era mai frumoasă ca oricînd. În seara asta purta o rochie drapată, fără bretele, din şifon alb, creată de madame Gres, şi un minunat colier de diamante pe care Maxim tocmai i-l dăruise. Atît rochia cît şi colierul erau puse în valoare de pielea ei maroniu-aurie, părul blond era ridicat în sus deasupra capului într-un coc de bucle şi în seara asta radia în jurul ei ceva eteric, care îţi tăia răsuflarea.

Dar cum era orbită de o gelozie nesănătoasă, de furie şi jignire, nu vedea nimic la dimensiunile reale. Nu se putea gîndi decît la faptul că Maxim o neglija, la absenţele lui prelungite, la preocuparea lui pentru afaceri şi la atitudinea lui nepăsătoare faţă de starea ei.

O trecu o nouă transpiraţie rece şi întinse mîna după un prosop ca să se şteargă. Îl iubesc atît de mult, se gîndi ea. El reprezintă întreaga mea existenţă, pe cînd eu nu sînt decît o parte a existenţei lui, o fracţiune, asta-i problema fundamentală. Ochii ei albaştri cenuşii se umplură de lacrimi şi se strădui din greu să le reţină, uitîndu-se din nou în oglindă. Poate e ceva în neregulă cu mine. Nu poate, ci chiar este. Sînt bolnavă. Sînt bolnavă de dragoste. Pentru el. Îşi aminti iar vorbele din *Biblie: „Iubitul meu este al meu şi eu sînt a lui"*. Cu deosebire că el nu este al meu, nu mai este, se gîndi ea. Cu toate că sînt a lui şi voi fi totdeauna a lui.

Ah, de ce n-a putut fi el doar un bărbat obişnuit. De ce a trebuit să fie un geniu al afacerilor, acest

magnat strălucit ca viziune şi îndrăzneală? Oftă şi lacrimile îi alunecară încet pe obraji. Dorea ca această căsătorie a lor să fie aşa cum fusese la început. Îl voia în întregime. Dar asta nu era posibil, pentru că Maxim nu i se putea dărui în întregime.

Se gîndi: nu pot continua aşa. Trebuie să fac ceva. Nu pot suporta durerea de a-l iubi.

Amintindu-şi de oaspeţii ei, se reculese cum putu mai bine. Luă un şerveţel şi-şi şterse ochii, înainte de a se grăbi în cameră.

Aşezîndu-se la măsuţa de toaletă, îşi fardă din nou ochii şi se rujă, se parfumă, îşi aranjă o buclă. Ridicîndu-se, respiră adînc, reuşi să se stăpînească şi se întoarse la dans şi la oaspeţi.

– Felicitări, Piersicuţă, spuse Maxim cîteva ore mai tîrziu. Îşi scoase haina de mătase crem şi o aşeză pe spătarul unui scaun.

Anastasia stătea în capătul opus al camerei lor. Încet, se răsuci şi rămase uitîndu-se fix la el. Îl iubea atît de mult, îl dorea atît de mult. Dar nu avea să se întîmple cum dorea ea. Îl pierdea. Aşa cum ştiuse, în urmă cu cincisprezece ani, cînd s-au întîlnit prima oară, că destinul lor era să fie împreună, tot aşa ştia acum că destinul lor era să se despartă. *Que sera, sera...* Ce va fi va fi.

Nu putuse suporta toate aceste femei care îl atinseseră întreaga seară, aruncîndu-se asupra lui, lipindu-se de el, sărutîndu-l flagrant la plecare. Le ura,

pe fiecare în parte şi pe toate la un loc.

I se făcuse greaţă. Credea că se va prăbuşi din picioare.

Maxim îşi desfăcu papionul şi îşi descheie cămaşa, în timp ce se uita în continuare la ea. Zîmbea cu zîmbetul lui din colţul gurii.

– Recepţia a fost un succes spectaculos, iahtul este superb şi colierul de diamante arată minunat, zise el şi zîmbi din nou.

Ea simţi că se rupe ceva şi se sfărîmă în interiorul ei şi întinse mîna să se ţină de spătarul unui scaun.

– Asta-i tot ce sînt eu pentru tine în ultima vreme, nu-i aşa? Cea care dă recepţiile tale, decoratoarea caselor tale, purtătoarea diamantelor tale, spuse ea cu răceală.

Maxim rămase uluit şi nu putu decît s-o privească fix, fără să înţeleagă, uimit de vorbele ei stranii, de vocea ei curioasă, de gheaţă. Revenindu-şi repede, spuse:

– Tu eşti şi cea pe care o iubesc, Stassy.

– Cea pe care o iubeşti! Asta-i o glumă. Pe mine şi pe cîte altele?

– Ce naiba vrei să spui? întrebă el schimbîndu-şi tonul pe moment. Îi aruncă o privire tăioasă, indignarea luînd locul uimirii.

– Hai, nu mai juca cu mine rolul nevinovatului jignit. Ştiu că ai legături cu alte femei.

– Ba nu am, nicidecum! explodă el, înfuriat de acuzaţiile ei nejustificate.

– Doar nu te aştepţi să cred că un bărbat pasionat, foarte bine făcut fizic ca tine, nu se implică în mici legături cînd e departe de casă, nu-i aşa? Te

cunosc foarte bine, Maxim, şi viaţa sexuală a fost totdeauna foarte importantă pentru tine. Foarte necesară, aş spune.

– Dacă mă poţi acuza că te înşel, atunci nu mă cunoşti deloc! ţipă el cu voce ridicată. Nu există alte femei în viaţa mea şi nu au existat. Ţi-am fost totdeauna credincios.

– Şi cum e cu Camilla Galland, cel mai mare dar al lui Dumnezeu, pentru scena engleză? răspunse ea cu voce acerbă.

– Camilla Galland, repetă el şi rîse nevenindu-i să creadă. Ce sugestie îngrozitoare. Nu poţi vorbi serios, Anastasia.

– Ba da, cu siguranţă. În afară de faptul că te-am văzut cu ea în decursul anilor, alţii v-au văzut pe voi doi împreună.

– Tu m-ai văzut cu ea? gîfîi el. Cînd?

– În primăvara asta chiar, intrînd la *Ritz*. Şi în urmă cu cîţiva ani, intrînd la *Claridge*. Se pare că iei destule mese cu doamna respectivă. Ca să nu mai menţionăm cinele de la New York. Ai fost văzut, ştii asta, aşa că nu mai nega.

– Nu aveam de gînd să neg, Anastasia. De ce aş face-o? Camilla şi cu mine sîntem prieteni, am fost de ani de zile. Nu e nici un secret. Am luat masa cu ea la Londra şi uneori vorbesc cu ea la telefon, după cum bine ştii. Şi am luat cina cu ea la New York, da, cînd a jucat într-o piesă pe Broadway. I-am dat consultaţii în legătură cu investiţiile ei de ani de zile. Şi, întîmplător, în privinţa cinelor la New York, soţul ei era totdeauna împreună cu noi. În caz că ai uitat, Camilla s-a căsătorit cu Peter Jarvis, în urmă cu cinci ani. E în

continuare căsătorită cu el.

– Soţii sînt întotdeauna ultimii care află despre relaţiile extraconjugale! Ca şi soţiile. Să nu crezi că poţi să-mi închizi ochii aruncîndu-mi în faţă căsătoria ei, pentru că nu poţi.

Maxim, mai furios ca oricînd, făcu un pas spre ea şi ţipă:

– Întreabă-l pe Căpăţînos. Du-te pe coridor la cabina lui, acum, şi întreabă-l, la naiba! El o să-ţi spună că i-am dat sfaturi în privinţa investiţiilor. El a fost cel care a sugerat asta de la început.

– Întreabă-l pe Căpăţînos! exclamă ea, vocea ei de gheaţă emanînd sarcasm. Ha, ha, ha, asta-i gluma secolului. Să-l întreb pe Căpăţînos. Cît de absurd eşti, Maxim. Căpăţînosul ar spune orice, ca să te apere. Păi Căpăţînosul te crede Dumnezeu.

– Ce se întîmplă? întrebă Maxim, înnebunit, neînţelegînd de ce îl acuză şi se înfurie. Faţa lui deveni cenuşie. Ce a generat toate astea, Anastasia, după cele cîteva zile frumoase petrecute împreună? Şi după minunata petrecere de azi?

– Petrecerea o fi fost minunată pentru tine, dar nu pentru mine. Am fost lăsată să mă lupt singură, în timp ce tu îi făceai curte Cheldyei şi tuturor femeilor prezente.

– Eşti complet stupidă. Am dansat cu Cheldya o dată. Şi am fost gazdă, reţine. Trebuia să dansez cu invitatele noastre.

Chipul Anastasiei se schimonosi într-o grimasă urîtă, ascunzîndu- i pe moment marea frumuseţe.

El îşi reţinu răsuflarea, neputînd s-o mai recunoască. Parcă şi- ar fi pus o mască.

Ea strigă:

– Lucrurile nu mai stau bine între noi, Maxim. Tot timpul eşti plecat. Nu-ţi mai împarţi viaţa cu mine. M-ai scos din viaţa ta de cîţiva ani.

În timp ce furia o cuprindea, începu să tremure necontrolat şi se agăţă de spătarul scaunului ca să se susţină.

– Nu te-am scos niciodată! protestă el, cu faţa lividă. Pe tine nu te interesează afacerile mele, de asta nu le discut cu tine. Te plictisesc. Întotdeauna a fost aşa. Fac tot ce pot ca să fiu cu tine atît cît se poate. Nu vrei să călătoreşti cu mine pentru că spui că nu poţi suporta ritmul, că te oboseşte. Ce vrei de la mine, pentru Dumnezeu?

Ea nu răspunse.

– Ştii că te iubesc, Stassy, zise, îmblînzindu-şi vocea şi atitudinea, apropiindu-se de ea. Te-am iubit totdeauna. Tu eşti unica pe care am dorit-o vreodată. Încerc să-ţi arăt ce simt în toate felurile. Am dorit ani de zile un iaht şi am construit unul pentru tine. I-am spus *„Frumoasa visătoare"*, pentru că asta ai fost tu pentru mine, totdeauna... frumoasa mea visătoare, şopti el împăciuitor, cu un zîmbet iubitor.

– Nu vreau iahtul tău, ţipă ea. Nu vreau diamantele tale! Pierzîndu-şi controlul, trase de închizătoare, smulse colierul şi îl aruncă pe pat. Nu le vreau, mă auzi?

Maxim se cutremură şi se retrase. Se simţea de parcă l-ar fi lovit în stomac şi o răceală teribilă îl cuprinse. Într-adevăr, nu ştia ce se întîmplă, ce declanşase totul. Tot ce ştia, în acel moment, era că trebuie să iasă la aer. Simţi un gust amar

ridicîndu-i-se în gît şi se gîndi că îi vine să vomite.

Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse şi ieşi afară, trîntind uşa după el.

– Te vreau doar pe tine, Maxim! Asta am vrut să spun! Te vreau doar pe tine! Lucrurile materiale nu au importanţă pentru mine! strigă ea după el, uitîndu-se fix la uşă. Dar el nu se întoarse. Ea se aruncă pe pat şi începu să plîngă cu suspine, repetînd mereu şi mereu:

– Te vreau numai pe tine, dragul meu, te vreau numai pe tine.

Dar Maxim nu o auzea.

49

Maxim se plimbă pe puntea principală. Era pustie; toată lumea se dusese la culcare. Aplecîndu-se peste balustradă, rămase privind marea neagră, orizontul întunecat, trăgînd mult aer şi încercînd să-şi liniştească membrele care îi tremurau. Se simţi bolnav de cuvintele ei.

Anastasia îl rănise atît de rău, încît de-abia putea suporta. Acuzaţiile pe care i le aruncase erau atît de ridicole, erau de rîs! Dar cu asta se putea lupta. Ceea ce îl lovise mai mult, ca un bici, şi îi produsese o mare durere, era modul în care aruncase pe pat colierul,

ţipînd că nu-l voia.

Colierul de diamante era extraordinar şi costase o mică avere. Asta nu avea importanţă pentru el. Ce conta enorm era dragostea pe care o investise în crearea lui. Se dusese la Mark şi îi ceruse să facă ceva cu adevărat unic pentru ea şi cel mai bun desenator al lui Mark de la *Tannen şi Graf* crease un desen perfect. Apoi Mark a pierdut peste un an căutînd în lumea întreagă pietre albastre-albe fără defect. Maxim dorise ca acest colier să fie perfect pentru Anastasia, pentru că o iubea atît de mult, iar Mark înţelesese şi se apucase să creeze o capodoperă.

Tot timpul cît se lucrase la colier, Maxim se dusese la prestigiosul magazin de bijuterii al lui Mark, din Regent Street, de cîte ori putuse, vrînd să-i vadă lucrînd pe maiştri, montînd pietrele într-o ţesătură dantelată de aur alb. Cu greu putuse să se abţină pînă fusese gata, pînă cînd, în sfîrşit, putuse să i-l prezinte Anastasiei şi să vadă sporindu-i frumuseţea.

I-l dăduse după ce se urcaseră prima oară pe iaht, ieri şi după ce navigaseră pe lîngă coastă pînă la Saint Tropez. Arătase uluitor pe ea şi fusese emoţionată, cel puţin aşa i se păruse. Dar acum cîteva minute, i-l aruncase în faţă. El realiza acum că acţiunea în sine nu însemna mare lucru. Fusese o expresie a furiei faţă de el. Ce nu înţelegea era motivul pentru care era atît de furioasă pe el, ce stătea la baza supărării ei.

Oftînd în sinea lui, Maxim se duse la bar şi îşi

turnă un pahar cu apă. Se întoarse la balustradă unde îl bău, încercînd să-şi ordoneze gîndurile tulburate. În afara furiei ei, i se aduseseră acuzaţii ofensatoare şi nefondate, contra cărora trebuia să se lupte. Nu-şi putea închipui ce anume determinase strania ei izbucnire împingînd-o să facă afirmaţiile pe care le făcuse.

Ca toate perechile de căsătoriţi, avuseseră în trecut certurile lor, dar nici una nu fusese ca aceasta. Nu o văzuse niciodată atît de isterică, atît de... iraţională. Comportarea ei fusese complet în afara caracterului ei. În mod normal, era stăpînită şi senină.

E prea obosită, se gîndi el, e sfîrşită după atîta muncă pe care a depus-o cu iahtul în ultimul an. Fusese o sarcină grea, deşi o ajutase şi mama ei. Anastasia are nevoie acum de odihnă absolută, de relaxare, de mine şi compania mea şi de dragoste. Da, are nevoie de mine, să fiu cu ea, să am grijă de ea. E cu adevărat fragilă frumoasa mea visătoare.

Maxim deveni deodată bucuros că plănuise o croazieră în insulele greceşti ca o surpriză pentru ea. Vor plèca peste cîteva zile şi vor naviga în Marea Egee vreo trei săptămîni. Le va face bine la amîndoi şi, cu puţin noroc, va fi o vacanţă idilică, la fel ca aceea din urmă cu patru ani. Vara aceea la vilă fusese atît de sublimă, îi rămăsese vie în minte de atunci.

După terminarea croazierei, va încerca să-şi organizeze altfel viaţa, încît să petreacă mai mult timp

împreună. Oricum, plănuise să facă asta, voia cu adevărat s-o ştie fericită.

Era o noapte caldă şi Maxim stătu afară pe puntea principală mai multe ore, gîndindu-se şi făcînd planuri pentru viitorul lor.

Cînd se întoarse în cele din urmă în camera lor, Anastasia dormea dusă.

Era uşurat că dormea, căci nu avea chef de o eventuală nouă ceartă cu ea. Se strecură în camera de îmbrăcat, îşi scoase hainele şi se pregăti de culcare, dîndu-şi asigurări că mîine, după o noapte bună de somn, soţia lui va reveni la felul ei normal de a fi.

Iar la micul dejun îi va spune despre croaziera în insulele greceşti. Ştia cît de mult îi va plăcea asta şi el însuşi abia aştepta să-i spună.

– Tată! Tată! Trezeşte-te! Trezeşte-te! strigă Alix, împungîndu-l în braţ cu pumnul.

Maxim se ridică în pat tresărind şi se uită fix la fiica sa, care stătea cu fratele ei la marginea patului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, observîndu-le imediat agitaţia. Ce este?

– Mama a plecat. Se duce la aeroportul din Nisa, anunţă Michael, arătînd spre hublou. Pleacă acum cu helicopterul, tată.

În timp ce Michael vorbea, Maxim auzi zgomotul helicopterului care pluti un moment deasupra iahtului.

Aruncînd aşternutul, el sări din pat şi alergă prin cameră să se uite prin hublou. Spre uimirea lui, văzu helicopterul ridicîndu-se şi îndepărtîndu-se înspre cerul albastru însorit de dimineaţă.

– Se întoarce la Londra, tată, îl informă Alix, alergînd spre Maxim şi apucîndu-l de braţ. Plîngea azi-dimineaţă, continuă nesigură Alix, înghiţind în sec, cu ochii umezi. N-o să divorţaţi, nu-i aşa, tată? Michael şi cu mine nu vrem ca tu şi mama să divorţaţi.

Maxim era uluit şi exclamă:

– Desigur că nu divorţăm! Nu fi prostuţă, draga mea.

Se aplecă, o îmbrăţişă, apoi îi făcu semn lui Michael. Fiul său, în vîrstă de doisprezece ani, veni în fugă în braţele lui şi toţi trei stăteau ţinîndu-se unul pe celălalt. El îşi adora copiii şi îl sfîşia faptul că erau necăjiţi şi tulburaţi de acţiunile Anastasiei, de dramatica ei plecare neaşteptată.

În cele din urmă se îndreptă, eliberă copiii din strînsoarea lui şi zise:

– Totul va fi bine. Nu vreau ca vreunul dintre voi să fie îngrijorat. Aţi înţeles?

– Da, spuse Alix. Dar de ce a plecat mama?

– Sincer să fiu, nu ştiu, răspunse Maxim. Acum, fugiţi, voi doi, lăsaţi-mă să fac un duş, să mă bărbieresc şi să mă îmbrac.

Michael zise:

– Ce ai de gînd să faci, tată?

– Mă duc s-o aduc pe mami înapoi. O iubesc foarte mult. Deci asta e ceea ce trebuie să fac.

– Pentru Dumnezeu, lasă-mă pe mine să conduc, Duce, exclamă Căpăţînosul. O să bagi maşina lui Margot şi pe noi în mare dacă nu eşti atent. Micşorează viteza!

Maxim slăbi piciorul de pe acceleratorul Rolls-Royce-ului nou al soacrei iui, pe care îl împrumutase, şi micşoră viteza.

– Ai dreptate, Căpăţînosule, şi nu ştiu de ce mă grăbesc aşa. Pînă ajungem la aeroportul din Nisa, avionul pe care l-a luat Anastasia va fi plecat oricum. Dacă Margot n-a reuşit să reţină unul pentru mine, va trebui să aştept următorul zbor normal.

– Sînt sigur că Margot va reuşi să găsească un avion particular pentru tine, pînă în momentul cînd vom ajunte la aeroport, deşi este duminică, zise liniştitor Căpăţînosul. Dar oricum, pînă ajungem la Londra, Anastasia se va fi calmat, ascultă-mă pe mine. Ştii cum sînt femeile. Nervoase, precum caii de rasă.

– Sper să fie mai mult ca ea însăşi, mormăi Maxim. Numai Dumnezeu ştie ce a iscat asta. Încă nu am nici cea mai mică idee despre ce a generat cearta asta. Sînt cu adevărat uimit.

– A făcut eforturi mari ca să termine iahtul pentru aniversarea ta din iunie şi, deşi n-a reuşit şi a întîrziat, a lucrat teribil de greu. Poate tensiunea şi stresul au afectat-o, sugeră Căpăţînosul. Probabil este sfîrşită de oboseală.

– La asta m-am gîndit şi eu.

Maxim strînse mai tare volanul, apoi mărturisi:

– Pe deasupra, Stassy m-a acuzat că am o legătură cu Camilla Galland.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Căpăţînosul spuse:

– Şi ai ori nu?

– Hai, Căpăţînosule, nu fi chiar aşa de prost! Sigur că n-am. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

– Ceea ce ştiu este că ea are ceva cu tine, de ani de zile. Ca să mă exprim succint, e încinsă după tine, indiferent de cei doi soţi ai ei.

Maxim îi aruncă o privire rapidă, cu coada ochiului, şi chicoti neîncrezător.

– E ridicol.

– Crede-mă pe cuvînt, fă-i un semn şi e a ta.

– Greşeşti şi, oricum, eu nu sînt interesat de Camilla şi n-am fost niciodată.

Căpăţînosul rămase tăcut. După un moment, îi spuse:

– Crezi că Anastasia o fi auzit bîrfe despre tine sau nu?

– Bîrfe? Ce naiba vrei să spui?

– Ştii tu, bîrfe despre tine şi alte femei.

– Care alte femei?

– Alea cu care ai avut aventuri.

– În toată vremea de cînd sînt însurat am avut doar nişte femei de o noapte, sări Maxim. Asta nu înseamnă să ai aventuri, cum te exprimi tu!

– Sally Batterson a durat mai mult de o singură noapte, Duce. Îmi amintesc de ea foarte bine, deoarece am fost cu tine la New York pe-atunci.

– A ţinut trei săptămîni mari şi late. A fost o noapte prelungită, asta-i tot. Toată treaba n-a avut nici o însemnătate. Iar tu, Căpăţînosule, prietenul meu, eşti singura persoană care ştie despre asta.

– În afară de doamna în cauză.

Maxim îi aruncă o privire arzătoare, dar nu spuse nimic.

– Sally ştia, sublinie Căpăţînosul.

– Ea nu cred că va spune cuiva.

– De unde ştii? Anumitor femei le place să se laude şi dacă privim lucrurile în faţă, tu meriţi să se laude cu tine.

– Te rog, crede-mă. Sally n-a pomenit o vorbă nici unui suflet despre scurta noastră legătură, atît cît a fost! Era logodită, urma să se căsătorească pe atunci, deşi n-am ştiut asta decît cîteva luni mai tîrziu. Cînd am primit o invitaţie la nuntă.

Căpăţînosul rîse cinic.

– Ce creaturi cu sînge rece sînt femeile uneori, nu crezi?

Maxim se concentră la circulaţie, frînînd cînd ajunseră la o cotitură pe Cornişă, şoseaua care mergea paralel cu marea. De îndată ce avură drum drept înainte, el acceleră Rolls-ul lui Margot, dornic să ajungă la aeroport.

– Nu, Anastasia nu putea să audă bîrfe despre mine, pentru simplul motiv că nu există o bază pentru aşa ceva.

Maxim remarcă după un moment:

– Am dus o viaţă fără pată un timp foarte îndelungat. De fapt, întotdeauna am dus o viaţă

nepătată, dacă te gîndeşti bine. Rîse amar. Îmi dau seama că există unii care ar dori să mă facă să par un playboy, o încrucişare între Porfirio Rubirosa şi Aly Khan, dar nimic n-ar fi mai departe de adevăr.

– Dumnezeu să le odihnească sufletele, şopti Căpăţînosul. Amîndoi au murit de tineri, dar ah, ce viaţă au dus! Oftă şi, după o pauză, continuă: ştiu că nu eşti un fustangiu, nu trebuie să mă convingi pe mine de fidelitatea ta faţă de Anastasia. Eu am fost martor că ai fost un soţ şi un tată devotat. La dracu, îmi pare rău că ţi-am cerut să o ajuţi pe Camilla să-şi aranjeze Investiţiile. Dar soţul ăla al ei nu făcea decît să încurce şi mai rău lucrurile decît le încurcase ea. Căpăţînosul se încruntă. Dar, apropo, ce a făcut-o pe Anastasia să se lege de sărmana, inocenta Camilla?

– Se pare că m-a văzut intrînd la *Ritz* cu Camilla, în primăvara asta. Ne întîlneam acolo cu contabilul ei, la masă. De asemenea, cred că vreo prietenă drăguţă i-a spus lui Stassy că m-a văzut luînd masa cu Camilla la New York. Maxim clătină din cap şi se strîmbă. Oricine a fost şi a băgat zîzanie, a uitat să menţioneze că era de faţă şi soţul Camillei.

Căpăţînosul zise:

– Asta arată cît de grijuliu trebuie să fii cînd eşti bărbat căsătorit. Mulţumesc lui Dumnezeu că sînt holtei. Şi aşa am de gînd să rămîn. De fapt, îmi place să fiu eternul logodnic.

Maxim rîse.

– Dacă cineva este playboy, atunci tu eşti ăla. Niciodată n-am să înţeleg de ce au vrut totdeauna

să-mi pună mie eticheta asta.

– Tu eşti mai potrivit pentru rolul ăsta, decît mine, sublinie Căpăţînosul, atrăgător etc. Cei mai mulţi mă consideră pe mine căţeluşul tău.

– Doamne, Dumnezeule, dac-ar şti ei! Femei iuţi, maşini rapide, bărci rapide, roţi rapide de ruletă. Dar fii atent unde pui piciorul, fiule, în ce priveşte maşinile şi bărcile rapide. Nu vreau să te pierd.

– Auzi cine vorbeşte! Tu eşti ăla cu piciorul tot mereu pe pedală, pînă jos. Dar nu te teme, plănuiesc să fiu prin jur încă multă vreme.

Căpăţînosul se lăsă comod pe banchetă, cu o expresie gînditoare în ochii lui de un albastru pal.

Maxim conduse o vreme în tăcere.

Brusc, Căpăţînosul zise:

– A fost întotdeauna posesivă cu tine.

– Presupun că da.

– Şi puţin geloasă. Am o mare afecţiune pentru Anastasia, e fata cea mai minunată, dar se supără doar dacă priveşti vreo altă femeie.

Maxim se uită la Căpăţînos, apoi sprîncenele lui se uniră într-o încruntare uimită.

– Chiar crezi asta?

– Da, desigur.

– Dar sînt sigur că ştie cît de mult o iubesc. Întotdeauna am adorat-o.

– Ştiu, dar femeile pot fi caraghioase.

Căpăţînosul ezită, apoi zise:

– Mai e ceva. Nu-i place că eşti departe de ea... Poate să ţi se pară curios ţie, dar cred că are resentimente faţă de afacerile tale, faţă de timpul pe

care-l dedici lor.

Maxim fu uimit şi exclamă înfierbîntat:

– Dar nu pot să mă opresc pur şi simplu! Am edificat un imperiu uriaş în ultimii cîţiva ani. Am o răspundere faţă de mii de oameni, funcţionari, acţionari importanţi şi public, ca să nu mă menţionez pe mine însumi. Din întîmplare, mă bucur de munca mea.

– Sînt sigur că-şi dă seama de asta, spuse repede Căpăţînosul. Şi nu spun că ea vrea să te lepezi de imperiul tău, de afaceri. E o persoană mult prea inteligentă ca să se aştepte să faci aşa ceva. Ce încerc să-ţi spun este... ei bine, că îţi petreci o grămadă de timp departe de ea. Care femeie n-ar deveni nerăbdătoare?

Maxim dădu din cap.

– Punct cîştigat, Căpăţînosule. Trebuie să fiu de acord. Va trebui să-mi organizez programul de lucru ceva mai bine.

Oftă atît de adînc şi arăta atît de îngrijorat, încît Căpăţînosul exclamă:

– Heî, lasă, Duçe, totul o să fie bine la Londra, Anastasia va fi mai calmă. Sînt sigur că am să conduc Rolls-ul înapoi la Nisa, mîine sau poimîine, să viu să vă iau pe amîndoi.

– Sper că da, nu pot suporta cînd lucrurile nu sînt în regulă între noi.

S-au împăcat şi au navigat prin Marea Egee şi, un timp, căsătoria a mers. Dar peste un an s-au ivit din nou probleme. Şi tot din aceleaşi motive. În mod inevitabil, Anastasia deveni nervoasă şi prăbuşită, psihicul ei fragil era sfărîmat de nenumăratele probleme, unele reale, altele imaginare. Fără intenţie, ea creă o ruptură între ei şi, fără să se gîndească, nu-i dădu lui Maxim ocazia să o repare. În 1976, nemaiputînd să suporte stresul şi tensiunea vieţii lui, ea insistă asupra unei separări de încercare. La început, el se opuse, dar în cele din urmă fu nevoit să accepte. Iubind-o aşa cum o iubea, se temea să nu-i pericliteze sănătatea.

Cînd Anastasia divorţă de el în 1977, Maxim fu buimăcit şi cu inima frîntă, copiii lor fură îndureraţi şi uimiţi, iar familiile şi prietenii lor, şocaţi şi întristaţi.

PARTEA A CINCEA

Camilla

Tanger
1981

Împăratul mi-a zis:
„Pentru ce ai faţa tristă?
Totuşi nu eşti bolnav;
nu poate fi decît o întristare a inimii“.

NEEMIA

50

Camilla Galland şedea aşteptîndu-l pe David Maines în barul răcoros cu pereţi îmbrăcaţi în marmură din hotelul *El Minzah*, din Tanger, unde locuia.

Era în acel moment liniştit al zilei cînd mişcarea de pe străzile de afară pare că se opreşte. Soarele scăpăta stropind albastrul închis al mării cu pete aurii şi mov şi ea ştia că peste un moment va coborî repede noaptea, aşa cum se întîmpla de obicei aici.

Camillei îi plăcea întotdeauna această oră specială în Africa de Nord, cînd nu era nici zi, nici noapte. În Scoţia, de unde era ea de felul ei, acest

moment se numea înserare. Era un moment blînd.

Liniştea din bar era întreruptă doar de învîrtirea înăbuşită a ventilatoarelor din tavan, de vocea plîngătoare a muezinului care, din minaretul moscheii, îi chema pe credincioşi la rugăciune şi care se auzea ca un ecou.

În semiîntunericul barului, îl văzu pe David venind spre ea – înalt, subţire, foarte bronzat de cînd locuia aici. Oprindu-se la masa ei, îi luă ambele mîini într-ale lui şi o ridică în picioare, îmbrăţişînd-o.

– Camilla! E o minune să te am aici în curtea mea! Bun venit!

– Îmi pare bine că te văd, David, spuse ea, cu sinceritate.

Se aşezară la masă, se priviră admirativ unul pe celălalt, apoi izbucniră în rîs. Erau întotdeauna bucuroşi cînd lucrau împreună la filme, unele dintre acestea scrise anume pentru ea; într-un anumit sens, fuseseră parteneri, erau ca nişte vechi camarazi de arme.

– Am divorţat de Peter Jarvis, ştii, încă de acum doi ani.

– Am citit în coloanele de scandal. Vreau să spun că ultimele veşti despre tine le-am avut de la Alan Trenton. El mi-a spus că te-ai încurcat tare cu Maxim West. Aşa că spune-mi unde este marele Maxim? E pe undeva să facă vreo mare afacere uluitoare, nu mă îndoiesc.

Luată prin surprindere, ea se bîlbîi.

– Probabil că a trecut un timp de cînd n-ai mai avut veşti de la Căpăţînosul. Maxim şi cu mine nu

ne-am mai văzut în ultimele şase luni.

Întinse mîna după paharul ei de vin, ca să-şi ascundă încurcătura şi îl dădu pe gît.

Ochiul lui atent de scriitor înţelese totul.

– Vai, draga mea, am călcat în străchini, nu-i aşa? Sînt un prost neîndemînatic. Iartă-mă.

Îi zîmbi cald şi continuă grăbit:

– Mă duc să aduc ceva de băut pentru amîndoi, apoi putem să ne punem la punct cu toate bîrfele. Tot vin alb?

– Da, te rog.

El se duse la bar şi îl auzi şoptind ceva în arabă barmanului. Cît timp lipsi, ea se controlă şi încercă să-şi revină. Dorea să-i fi scris un bileţel de la Paris, înainte de plecare. Cel puţin ar fi fost scutită de gafa în privinţa lui Maxim şi, mai mult chiar, de gîndurile dureroase cu privire la el. În ultimul timp, nu putea separa gîndul la el de durerea ce o cuprindea. O rănise teribil.

– Vrei să vorbim despre asta acum? Sau o lăsăm pentru mai tîrziu? întrebă David, cînd se întoarse la masă şi se aşeză pe scaun.

– Nu mă deranjează.

Ea ridică din umeri uşor şi făcu o mică mutră care avea în ea o urmă de regret.

– Nu sînt prea multe de spus. M-am întîlnit cu Maxim la New York, în septembrie trecut, şi am avut o legătură. Trei luni! Apoi, brusc, m-a lăsat baltă. Se forţă să rîdă, clătinînd din cap. Oricum, ştii cum e ei – în fond, ai fost prietenul Căpăţînosului şi al lui cîţiva ani buni. El aleargă tot timpul să facă o afacere mare

pe undeva, asta este una dintre probleme.

– Nu e nici o îndoială că omul e dedat muncii ca un alcoolic vinului, remarcă David.

– Chiar aşa-i, fu de acord Camilla. Aici Anastasia a avut dreptate în ce-l priveşte.

David o privi tăios.

– Ăsta-i motivul pentru care au divorţat?

– Nu ştiu. Maxim nu se destăinuie prea mult. El e tipul puternic, tăcut. Şi foarte discret. De fapt, l-am găsit cam enigmatic, greu să-l cunoşti, să-l cunoşti cu adevărat. În ciuda prieteniei noastre de odinioară, de ani de zile, şi apoi a apropierii noastre, a intimităţii din cele trei luni, pot să-ţi spun cu sinceritate că nu am nici o idee despre ce se petrece cu bărbatul acesta.

David părea uimit stînd şi ascultînd-o, dar nu puse alte întrebări, ci spuse pur şi simplu:

– Îmi pare rău că voi doi aţi rupt legăturile. Maxim părea să fie atît de singur după divorţ... cel mai singur om din lume, după părerea mea.

Camilla nu făcu nici un comentariu, deşi tindea să fie de acord.

David spuse:

– A, iată-l pe Mohamed cu băuturile noastre.

Chelnerul zîmbitor puse paharele cu vin alb, rece, în faţa lor, se înclină şi plecă.

David ciocni paharul cu al ei.

– Pînă la fund, zise el, rîzînd şi îi făcu semn cu ochiul.

– Pînă la fund! Ea luă o înghiţitură de vin, apoi spuse:

– Maxim e singur, David. Mă îngrijorează şi încă

îmi pasă ce se întîmplă cu el... are calitatea asta.

– Înţeleg.

David se lăsă pe spătarul scaunului, îşi aţinti privirea interesată, inteligentă, asupra ei şi, schimbînd subiectul, o întrebă:

– Spune-mi, ce faci la Tanger?

– Mă gîndesc serios să cumpăr o casă aici, spuse Camilla. Îmi place clima, nu e prea departe de Paris şi Londra, în cazul că am de jucat într-un film sau într-o piesă, totuşi este şi... departe de drumurile umblate. Rîse de faţa uimită a lui David şi adăugă: sînt ca şi tine, dragul meu, mor după un pic de singurătate din cînd în cînd.

– Camilla, asta-i o veste minunată şi o să fie grozav să te am aici. Avem aici o comunitate simpatică, anglo-americană, şi vei fi primită cu braţele deschise. Dar te vor lăsa singură cînd vei vrea să ai pace şi linişte. Asta-i frumuseţea Tangerului. Îmi place locul ăsta.

– Am sperat că tu vei putea să mă îndrumi în direcţia bună, David, să mă ajuţi să găsesc o persoană care se ocupă de proprietăţi funciare.

Zîmbi şi exclamă:

– O persoană potrivită care se ocupă de proprietăţi. Asta-i foarte important aici. Da, cunosc o franţuzoaică grozavă care mi-a găsit şi mie vila. Am să o sun mîine şi am s-o invit să ia masa la prînz cu noi. Presupun că eşti liberă.

– Ca o pasăre. Dar acum e rîndul tău. Spune-mi totul despre tine. Mai ai prietena aceea drăguţă? Marocana...

– Chadlya El Bahi. Nu, nu. S-a măritat în urmă cu cîţiva ani. Cu un tînăr pictor marocan. Locuiesc aici, o parte din timp, şi la Casablanca. Sînt liber să mă distrez, cum se spune. Sorbi din băutură şi continuă: de fapt, mă bucur că nu sînt încurcat, măcar o dată în viaţă.

Nici unul dintre ei nu vorbi un moment,. apoi el spuse:

– Apropo! Te felicit din nou pentru *Oscarul* pentru cea mai bună actriţă. Ţi-am trimis o scrisoare în aprilie, sper că ai primit-o.

– Da, mulţumesc, răspunse Camilla, zîmbind, apoi începu să-i vorbească despre cum se făcuse filmul pentru care primise *Oscarul.* David mai comandă băutură şi discutară probleme de muncă şi amintiri, încă aproximativ vreo oră, pînă ce, în cele din urmă, David spuse:

– Hai să ieşim de aici şi să mergem să cinăm.

Traversară holul hotelului, slab luminat, placat cu mozaic, şi ieşiră pe o stradă principală a Tangerului. Era întuneric. Cerul înalt, negru, părea aproape luminos, împodobit cu mii de stele minuscule şi pe care atîrna o lună palidă.

David îşi înălţă capul şi îi atinse braţul, arătînd spre cer.

– Mare scenograf avem, ce zici, Camilla?

Ea rîse ca de obicei, înveselindu-l şi coborîră împreună spre faleza mării, îndreptîndu-se spre

restaurantul lui favorit pe tareasa celei mai înalte clădiri a oraşului.

– Nu e chiar atît de înalt, explică el. Nu e un zgîrie-nori din Manhattan. Dar restaurantul are un geam uriaş de sticlă, de la podea la tavan, şi poţi vedea tot oraşul, ba chiar mai departe, dacă e o noapte limpede. E ca şi cînd ai fi suspendat în cer deasupra Tangerului.

Trecură de Socco Chico şi de Marele Socco, cele două pieţe. Cîţiva marocani şedeau la una dintre cafenele, avînd capetele apropiate în timp ce vorbeau, cu djelabana strînsă în jurul lor şi cu paharele cu ceai de mentă uitate pe masă.

Străduţele întunecate care duceau spre Casbah păreau misterioase şi neprietenoase. Camilla se înfioră şi se trase mai aproape de David.

– Străzile astea arată sinistru, spuse ea, luîndu-l de braţ.

El rîse şi o bătu uşor pe mîna cu care se ţinea de braţul lui.

– Eşti cu mine, Camilla, şi sîntem în siguranţă, te asigur.

Cînd ajunseră pe faleza mării, ea se relaxă. Cafenelele cu faţa spre ocean erau pline de veselie, înţesate cu marocani şi europeni. Prin geamurile lor, răzbăteau raze colorate pe şosea, luminîndu-le drumul. Un grup de femei berbere trecu pe lîngă ei cu haikurile lor înfăşurate ca nişte coconi de material cafeniu, cu picioarele goale plescăind pe drumul nisipos cînd păşeau înapoi, spre dealuri. Un măgar încărcat cu un maldăr imens de boccele.

– Azi a fost zi de tîrg, explică David, cînd ea urmări cu privirea micul grup straniu de femei. Probabil că au adus jos legume şi flori. Acum se întorc cu ceai şi pînzeturi şi, dacă au avut o zi norocoasă, cu zahăr şi făină.

– Ce ciudat e că nu poartă văluri, observă Camilla, cînd ea şi David ajunseră în dreptul măgarului.

– Femeile de la ţară nu poartă niciodată. Dar uneori îşi trag haikurile – robele – în jurul lor ca să-şi acopere faţa. De fapt, destule marocane care locuiesc în oraş sînt emancipate acum, nu mai poartă nici ele văl. Iată, am ajuns.

O conduse spre clădirea unde se afla restaurantul.

Camilla se uită înapoi la femeile berbere. Păreau nişte creaturi din altă epocă, cu ochi negri ca mărgelele, care împungeau încolo şi încoace. Chipurile lor maronii ridate arătau ca nişte nuci lustruite, după părerea ei. Sau ar putea fi nişte pui de vrăbii, adăugă în sinea ei.

David o conduse prin hol. Era foarte modern, cu podele strălucitoare de marmură, pereţi de oglinzi şi candelabre de cristal. Luară ascensorul pînă la ultimul etaj şi trecură prin uşi de sticlă în restaurantul plin de flori.

Chelnerul şef îl salută cordial pe David şi îi conduse la o masă din colţ. În timp ce David comanda o sticlă de vin alb, Camilla absorbea minunata privelişte prin peretele de sticlă. Întorcîndu-se puţin, putea vedea întreg Tangerul: portul, compoziţia stranie a caselor ca nişte cuburi ale Casbahului, dealurile întunecate din depărtare. Şi, drept înainte,în faţa ei, marea şi cerul

unindu-se în infinit.

I se opri răsuflarea şi exclamă:

– David, e fantastic!

– Nu-i aşa? Te face să te simţi ca un Dumnezeu care priveşte în jos. Îi zîmbi cu afecţiune. Iată Tangerul, ţi se oferă, Camilla, e la picioarele tale.

– Sînt atît de bucuroasă că am venit. Cred că am să mă simt bine aici. Sper să pot găsi o casă. O casă potrivită.

– Sînt sigur că o să găseşti. Între timp, am o idee. De ce să nu te muţi în vila mea, cît timp eşti aici? Locul e mare şi destul de frumos, chiar dacă o spun eu însumi.

– Ce generos din partea ta... vocea i se tărăgănă şi ezită.

El spuse:

– Hai, spune da. Ai să fii o companie minunată pentru mine.

– Bine, atunci m-ai convins! acceptă brusc, zîmbindu-i.

– Bună fată! Acum, să comandăm cina. Nu ştiu cum stai tu, dar eu mor de foame.

– Şi eu, să fiu sinceră.

David comandă pentru amîndoi. Alese pateu ţărănesc franţuzesc pentru început, peşte local la cuptor „în pungă", cu ierburi, condimente şi legume fierte în aburi.

Sorbiră vinul *Pouilly-Fuisse* ţinut la rece, aşteptînd mîncarea, iar David o informă cu amănunte despre Tanger şi viaţa pe care o ducea el acolo. Apoi, în timpul mesei, îi vorbi despre un scenariu pe care îl

scria şi, pe neaşteptate, îi sugeră că ar putea să-i placă să joace în el.

– E un rol mare pentru tine, Camilla, spuse David, între înghiţituri de peşte. Să fiu cinstit, nu te aveam pe tine în minte cînd l-am început. Nu mă gîndeam la nici o actriţă. Dar acum, de vreme ce eşti aici şi mă uit cît eşti de frumoasă, ştiu cît de minunată ai fi în rol.

– Frumoasă, cu toţi cei patruzeci şi şapte de ani ai mei!

– Dar povestea este despre o femeie ceva mai în vîrstă, dacă o să-mi ierţi expresia, explică el, zîmbindu-i şi gîndindu-se cît de frumoasă era în seara asta. Purta o rochie de mătase verde pal şi cercei de smarald, cu părul ei blond-roşcat, ochii verzi şi pielea roz şi albă, era ca un trandafir englezesc. Ce prost fusese Maxim că a abandonat-o. În afară de faptul că arăta atît de bine, era o femeie simpatică şi extrem de inteligentă. Unii bărbaţi nu ştiu cînd dau de noroc, gîndi el.

Camilla zise:

– Te uiţi aşa fix la mine.

Ei dădu din cap.

– Da, mă uit, şi tocmai mă gîndeam că ai putea trece cu uşurinţă ca avînd treizeci şi şase de ani. Se aplecă peste masă şi îşi fixă asupra ei ochii lui reci, cenuşii. Ştii ce, s-ar putea să arăţi prea tînără pentru rol.

Ea izbucni în rîs.

– Vorbesc serios. Zău că vorbesc serios.

– Taci şi spune-mi povestea, răspunse ea. Un rol bun ar putea fi exact ce am nevoie ca să-mi vindec

durerea.

Mai tîrziu, cînd stătea culcată în aşternutul răcoros din patul ei de hotel, Camilla se gîndi la film. David Maines povestea bine şi o făcu să devină interesată. Poate n-ar fi rău să-l lase să-i sugereze producătorului s-o distribuie pe ea. Şi fusese sinceră cînd îi spusese că un rol bun i-ar vindeca durerea.

Camilla Galland îşi iubea profesia, iar cariera ei de actriţă fusese întotdeauna lucrul cel mai important pentru ea. Desigur, îi dăduse cele mai mari satisfacţii, mai presus de orice altceva în viaţa ei. Cei doi soţi ai ei n-au fost în stare să înţeleagă acest lucru şi de aici s-au născut cele două divorţuri. Ei se simţeau ameninţaţi de cariera ei, de faima, de uriaşul ei succes. Doar Charles Mallingham a înţeles jocul ei, nevoia interioară de a juca pe o scenă sau în faţa camerelor de filmat şi, făcînd asta, să aducă lumină şi să distreze. Îl întîlnise pe Charles la începutul carierei şi fusese logodită cu el, cînd acesta a murit subit de un atac de cord, la vîrsta de patruzeci şi nouă de ani. Ea avea atunci douăzeci şi trei. Dar nu observase niciodată diferenţa de vîrstă dintre ei, fusese distrusă de durere la moartea lui. Bancher de investiţii cunoscut, văduv fără copii, Charles îi lăsase cea mai mare parte a averii sale şi o făcuse o tînără femeie foarte bogată.

Charles fusese singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, în afară de Maximilian West. Cînd îl întîlnise prima oară pe Maxim la Paris, în 1959, fusese foarte atrasă de el şi căzuse rău. Dar el nici măcar n-o observase, avusese ochi doar pentru Anastasia. Şi astfel, fiind pragmatică, îşi continuă viaţa ei, îşi îngropă sentimentele faţă de Maxim şi se mărită de două ori. Primul ei bărbat fusese Roland Vickers, un actor englez; al doilea, Peter Jarvis, un regizor de teatru nu prea talentat. Ea şi Maxim deveniseră prieteni de-a lungul anilor şi el o ajutase din cînd în cînd, dîndu-i sfaturi cu privire la investiţii. Dar niciodată nu fusese nimic între ei, spre dezamăgirea ei. Pînă în septembrie 1980, cînd s-au întîlnit întîmplător, la New York.

Maxim o invitase la cină de cîteva ori şi, brusc, spre marea ei surpriză şi bucurie, se implicară într-o legătură sentimentală. Ea fusese în extaz. Fusese atît de cald şi atent, seducător şi încîntător, mereu un iubit înflăcărat, trimiţîndu-i flori şi cărţi, îi dăruise chiar şi o bijuterie scumpă. În decembrie, îi trimisese o broşă cu diamant de la *Cartier*, exact înainte de a zbura spre Londra, unde se dusese să petreacă Crăciunul cu Anastasia şi copiii.

Cînd se întoarse la New York, în ianuarie, fusese rece, nu mai reacţiona faţă de ea, nu-i mai arăta interes. Pe neaşteptate şi cu o brutalitate care te uluia, îi explicase că totul se terminase între ei. Cînd ea îi ceruse o explicaţie, el fusese evaziv, devenise rece ca gheaţa şi necomunicativ. Ea văzuse o duritate la el, chiar o cruzime înspăimîntătoare. Cu toate

astea, recunoaşterea acestor trăsături nu schimbase simţăminteie ei faţă de el. Dar nu avusese altă alternativă decît să arate lumii o faţă curajoasă şi să-şi continue viaţa.

Piesa în care juca pe Broadway se încheiase la începutul lui martie şi ea zburase în California ca să participe la Premiile Academiei. Două luni mai tîrziu, purtîndu-şi mîndră *Oscarul,* zburase de la Los Angeles la Paris, unde avea un apartament, care fusese căminul ei un număr de ani.

Camilla se răsuci neliniştită în pat. Somnul continua să o ocolească. Din nou gîndurile ei se îndreptară spre scenariul pe care îl scria David şi se gîndi: da, am să-l joc şi la naiba cu Maxim West. Cu gîndul la Maxim, ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plîngă în pernă, durerea apărînd la suprafaţă. Adînc, în sinea ei, ştia de ce rupsese el legătura lor. O mai iubea încă pe Anastasia. Ştia asta chiar şi atunci cînd erau legaţi romantic. El o va iubi totdeauna pe Anastasia şi numai pe ea.

Nerăbdătoare, aruncînd aşternutul, se duse la baie, unde găsi o cutie cu şerveţele. Îşi şterse ochii, îşi suflă nasul, îşi dădu cu apă rece pe faţă.

Să iubească un bărbat care n-o iubea era o pierdere de timp. Şi încă nu-i trecuse impresia indiferenţei pe care i-o arătase în ianuarie trecut, cînd se întorsese de la Londra. La naiba cu el, mormăi ea din nou în gînd şi se hotărî ferm să facă filmul. Îi va spune lui David mîine, cînd va veni să o ia, să o mute la el la vilă.

Munca mă va ajuta să-mi alin durerea, îşi spuse singură, cînd stinse lumina în baie şi se duse înapoi în pat.

51

Îi venise greu să-i explice şoferului de taxi unde voia să meargă. Vila aceea albă de pe deal nu avea încă un nume, era doar casa lui David, plină de cărţile lui, de picturi şi de toate celelalte trofee preţioase pe care le adunase de-a lungul anilor din peregrinările lui prin lume, ca scriitor.

Plăti şoferului şi împinse să deschidă uriaşele porţi de fier. Clopoţelul sună şi îi făcu semn din cap portarului care venise la uşa căsuţei lui de la poartă cînd auzise sunetul. Bătrînul se aplecă adînc, atingîndu-şi fesul roşu închis. Camilla îi zîmbi, salută

din cap şi o porni pe alee, pietrişul scîrţîindu-i sub picioare în timp ce ea păşea grăbit.

Vila era aşezată pe o ridicătură, coloanele ei de marmură, de un alb pur, luceau în soarele după-amiezei, pajiştile străluceau de apă de la numeroasele arteziene pe care le instalase David, tufele şi pomii erau înfrumuseţaţi de flori în culori vii. Stătea la vilă de trei săptămîni, de cînd se mutase de la El Minzah şi încă nu se obişnuise cu frumuseţea casei lui David, aşa cum se vedea de la poarta principală şi de pe alee.

Cînd ajunse la treptele care duceau la portic şi la uşa din faţă, se întoarse şi, ca de obicei, un zîmbet de plăcere îi apăru pe faţă cînd privi înapoi.

Mai jos de vilă se întindeau, coborînd în vale, pajişti verzi bogate, mărginite de eucalipţi şi portocali, iar dincolo de zidul de piatră care înconjura proprietatea, acoperişurile Tangerului erau abia vizibile. Mai departe, erau plajele de nisip pal ale coastei şi Mediterana.

Vila era tăcută cînd intră ea.

Îşi lăsă pachetele pe un vechi fotoliu de îndrăgostiţi, cu entarsii de perle, din holul de marmură, şi deschise uşa camerei de zi. Transperantele erau închise ca să nu lase să pătrundă soarele luminos, iar ea clipi pentru ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul răcoros.

Camilla dăduse un nume acestei camere cînd sosise prima oară. O poreclise camera ceaiului de mentă, din cauza amestecului plăcut de nuanţe de verde pe fundalul pereţilor albi cu draperii de mătase de un verde lămîios. Covoare groase verzi erau întinse pe podeaua albă de marmură; perne de

mătase în nuanţe de verde erau aranjate pe canapelele albe şi pe fotoliile stil Ludovic al XV-lea, capitonate tot cu bumbac gros alb. Plante uriaşe de ficus şi alte specii tropicale, cu frunze verde închis, creşteau în vase de aramă aşezate lîngă numeroasele ferestre. Singurele pete de culoare vie în această cameră răcoroasă erau picturile moderne de pe pereţi, rafturile de cărţi, buchetele de flori în vaze albe de ceramică, cultivate în mica plantaţie din spatele casei.

Rîse în sinea ei cînd îi căzură ochii pe masa joasă marocană de alamă, aşezată cu un vechi samovar de argint şi pahare de ceai în suporturi de filigran.

– Tu ai numit asta camera ceaiului de mentă şi aşa va fi de acum încolo, îi spusese David în urmă cu cîteva săptămîni şi, de atunci, Fatma sau Menoubah aşezau acolo masa în fiecare după-amiază. Era un nou ritual, menit bineînţeles să fie ţinut, deşi nici ea şi nici David nu-l păstrau totdeauna.

Închizînd uşa camerei de zi, Camilla trecu prin hol în direcţia bibliotecii lui David. Ea auzi zgomotul maşinii de scris în timp ce el dactilografia texte noi pentru scenariul lui. El continua să scrie pe o veche maşină electrică – acest făuritor de vorbe nu agrea noile procesoare de cuvinte.

Scria repede şi ea se întrebă dacă să-l deranjeze, ezitînd înainte de a bate. Brusc, vocea lui se auzi prin uşile încărcate cu entarsii de alamă, exact cînd ridicase mîna să bată la uşă.

– Camilla, intră. Ştiu că tu eşti. Am auzit tocurile tale înalte. Fatma şi Menoubah fac flap-flap cu picioarele lor goale. Numai că – şi uşa se deschise

brusc în faţa ei – eşti o vizitatoare neaşteptată.

– Te deranjez? întrebă ea uitîndu-se în sus la el.

El o conduse în bibliotecă.

– Nu, deloc. Şi am urechi foarte bune, Camilla, de fapt îmi lipseşte sunetul picioruşelor tale bocănind prin casa asta mare. Stau pur şi simplu şi aştept să te întorci, cînd nu lucrez.

– David, ai fost atît de minunat cu mine şi locul ăsta e atît de fabulos... n-aş vrea să mai plec niciodată.

– Nu trebuie să pleci, Camilla. Poţi sta aici cît timp vrei.

– E atît de drăguţ din partea ta, dragul meu, dar trebuie să-mi găsesc casa mea proprie.

– Ştiu... ai avut noroc?

Ea clătină din cap.

– Janine încă mai scotoceşte prin Tanger. Pînă acum nu mi-a plăcut nimic din ce am văzut. Dar pe mine m-a încîntat locul ăsta, e atît de paradisiac.

– Problema este să ai răbdare, pînă la urmă ai să dai peste vila perfectă tocmai cînd ai să te aştepţi mai puţin. Ce-ai zice să bem ceva? E aproape şase şi eram gata să-mi torn nişte şampanie – *Pommery* şi *Greno*, versiunea *rosé*. O merit, după ziua mea de lucru în minele de sare...

– Mai curînd în minele de aur, nu crezi că e mai potrivit? interveni ea.

– *Touché*, rîse el şi se îndreptă spre bar, în capătul îndepărtat al bibliotecii.

– Vrei un pahar? întrebă el şi aplecîndu-se în spatele barului, deschise frigiderul şi scoase sticla de şampanie *rosé*.

– De ce nu? Pare o idee grozavă, mulţumesc.

Un moment mai tîrziu, veni înapoi ducînd cele două pahare şi un pachet de ţigări negre subţiri din care fuma ocazional.

– Ce misiune secretă te-a dus în oraş după masa de prînz? întrebă el şi-i făcu semn cu ochiul cînd se aşeză.Ştiu că azi nu te-ai mai dus să vezi vile. Janine mi-a spus că pleacă la Fez cu un client american bogat.

Ea rîse.

– Nu fi prost! M-am dus să-mi cumpăr o pereche de papuci ca să pot umbla prin casă fără zgomot, ca şi Fatma şi Menoubah. Şi nişte cărţi.

– Sper că ai cumpărat cel puţin una de David Maines. Am nevoie de bani, o necăji el.

– Nu. Dar am cumpărat o carte pentru David Maines, cel mai generos şi iubitor prieten al meu.

Ea se ridică şi plecă din bibliotecă, înainte ca el să poată răspunde şi, în timp ce se grăbea prin hol, spera ca lui să-i placă darul. Îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei căutînd în magazine şi în pieţe, vrînd să-i ofere ceva special ca să-i arate aprecierea pentru numeroasele lui amabilităţi faţă de ea.

Cînd se întoarse şi îi dădu cartea, el deschise pachetul, emoţionat ca un băieţel la primul cadou important.

– Camilla, n-ar fi trebuit, dar nu pot să spun că nu sînt nerăbdător. Singura fată care îmi dă cadouri este fiica mea de douăzeci de ani, Polly.

Scoase ultima parte a hîrtiei de împachetat şi exclamă încîntat:

– Un vechi Coran marocan! Unde l-ai găsit? Am căutat aşa ceva ani de zile. Vai, dragă, e teribil de frumos.

El se uită prin cartea veche, întorcînd cu grijă filele, pipăind legătura din piele marocană desenată cu auriu, apreciindu-i raritatea.

– E veche, nu-i aşa? întrebă ea, îngrijorată. Doream să găsesc una veritabilă.

– Este, într-adevăr, şi după părerea mea, e o capodoperă. E din Fez, vechi oraş universitar. Mulţumesc, Camilla, îţi mulţumesc mult de tot.

El puse jos Coranul pe o masă în apropiere, o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

– Ţi-o ofer cu multă dragoste, David.

El zîmbi, se duse şi se aşeză pe canapea din nou şi aprinse una dintre ţigările lui subţiri, negre.

– Hai, draga mea, bea-ţi şampania înainte de a se încălzi.

Aşezîndu-se pe fotoliul din faţa lui, Camilla ridică paharul de pe masa grea de mahon cu entarsii de alamă şi luă o înghiţitură de şampanie *rosé*.

– Mmm, e bună, a fost foarte cald în oraş în după-amiaza asta. Munceai din greu, bătînd la maşină cînd am venit eu. Cum merge scenariul?

– Foarte bine. Sînt mulţumit de el, Camilla. Am să am prima formă gata în cîteva zile, apoi vreau ca tu să-l citeşti. I-am vorbit lui Dick Tomlinson şi el arde de nerăbdare ca tu să joci în el.

– Abia aştept să-l citesc, David.

Stătură şi discutară un timp despre scenariu şi băură fiecare încă un pahar de şampanie, apoi David spuse:

– Am uitat să-ţi zic. Aştept oaspeţi la cină.

– Cunosc pe cineva? întrebă ea privindu-l, ridicînd o sprînceană blondă, frumoasă.

– Nu, nu i-ai cunoscut – familia Marron din Casablanca. Sînt la Tanger pentru cîteva zile cu fiul lor Michel şi soţia lui marocană Leyla. M-au sunat azi-dimineaţă şi i-am invitat la supeu. Or să-ţi placă, sînt încîntători. Şi nu sînt artificiali, sînt emoţionaţi că te vor întîlni. Sînt admiratorii tăi.

Camilla zîmbi, apoi se uită la ceas.

– Presupun că vor veni curînd, şi eu arăt oribil şi sînt lipicioasă în rochia asta veche de bumbac.

– Nu vor fi aici înainte de o oră şi jumătate. Ai timp destul să te îmbraci. Dar eu mai bine mă duc la bucătărie s-o mai înghiontesc pe bătrîna Fatma. E mai înceată ca oricînd în ultima vreme.

În timp ce vorbea, se ridică, la fel făcu şi Camilla.

Amîndoi porniră spre hol. Camilla îşi luă geanta şi restul pachetelor şi se îndreptă spre scara largă în spirală.

Cînd trecu pe lîngă bucătărie, o auzi pe Fatma, bucătăreasa-fată- n-casă, chicotind veselă la instrucţiunile lui în arabă şi spaniolă.

David îi dăduse dormitorul pe care Camilla îl considera a fi cel mai bun din vilă. Mare şi luminos, cu trei ferestre franţuzeşti ce dădeau spre o terasă, avea privelişte spre grădină şi spre mare.

Mai întîi protestase, simţind sigur că îl scotea din propria lui cameră. Dar el se jurase că nu o folosise niciodată pentru el şi ea îl crezuse. Era mult prea feminină pentru un bărbat. Mai tîrziu, el îi arătase

propriul lui apartament, o serie de camere alăturate, mai masculine şi mobilate destul de puţin. Fuseseră create, ca şi biblioteca de jos, pentru scris şi pentru o existenţă de celibatar.

Cumpărase vila şi o mare parte dintre mobilele de sus, de la un bancher francez care părăsise Tangerul.

– Am luat-o pe un cîntec, îi spusese David, în prima zi cînd venise acolo. Sărmanul nenorocit. Avea prea multe amintiri pentru el. Aproape m-am simţit vinovat, am luat-o atît de ieftin.

După părerea lui David, bancherul construise vila pentru amanta lui, o tînără algeriană, care a fost omorîtă într-un accident de barcă cu motor în golful Tanger. Camera pe care o ocupa Camilla fusese a ei, şi foarte adesea, în săptămînile de cînd se afla aici, Camilla se surprinsese gîndindu-se la fată, încercînd să-i vizualizeze chipul.

Camera avea un aspect cast, aproape virginal. Vastă şi înaltă, cu pereţi albi şi podea albă de marmură, era mobilată cu un pat mare cu patru stîlpi, un dulap uriaş şi o masă de toaletă. Toate erau în gen spaniol din lemn negru cu auriu. Covoarele şi draperiile erau tot albe, dar David dăduse viaţă acestui budoar virginal cu cîteva picturi colorate, iar Menoubah umplea vase marocane uriaşe, de ceramică, cu flori proaspete în fiecare zi.

Camilla se îmbăie în marea baie cu mozaic de lîngă dormitorul ei şi se gîndi cu ce să se îmbrace pentru cina din seara aceea. Fiind luna iulie, la Tanger era foarte cald, aşa că se decise la o rochie scurtă de şifon gri-pal, fără bretele, avea un corsaj

drapat şi o fustă amplă. Era foarte subţire, uşoară şi răcoroasă.

După baie se înfăşură într-un prosop, se aşeză la masa de toaletă şi îşi perie părul blond roşcat. Îl ridică în sus într-un coc în vîrful capului şi îl prinse bine cu doi piepteni vechi de argint pe care îi găsise în una din pieţe.

Săptămînile petrecute în soarele Tangerului îi dăduseră un uşor bronz şi nu avea nevoie de farduri, doar puţin maroniu, argintiu pe pleoape şi ruj de buze roşu luminos. După ce se parfumă cu *Joy*, îşi puse lenjerie de dantelă gri-pal, ciorapi gri-pal cu argintiu şi apoi rochia. Se încălţă cu pantofi cu tocuri înalte gri de mătase, îşi legă în jurul gîtului un şal lung asortat şi-i lăsă capetele să atîrne pe spatele goi.

Camillei îi plăcu imaginea ei gri-pal şi se uită fix la ea cum arăta în oglindă. Era catifelată şi blîndă, iar şifonul gri mergea perfect cu bronzul ei, era mult mai subtil şi îi venea mai bine decît albul sau bleul pal. Îşi dădu seama că nu avea nevoie de multe bijuterii.

– Să nu aurim crinul, mormăi cu glas tare. Cercei mari de perle în urechi şi ceasul ei de seară cu diamante fură singurele piese alese din mica ei casetă de bijuterii de călătorie.

Un minut mai tîrziu, se grăbi să iasă. Uitîndu-se la ceas, văzu că era opt fără douăzeci, ceea ce însemna că întîrziase doar cîteva minute. Nu-i plăcea să sosească după toată lumea, făcîndu-şi intrarea, pentru că, fiind o actriţă cu faimă, ştia că toată lumea – cel puţin străinii – aşteptau de la ea aşa ceva.

Coborî pe scara lată şi se îndreptă spre camera

de zi, care se deschidea spre terasa lungă unde David servea de obicei cocteiluri. Intrînd, ea îl văzu vorbind cu cineva prin geamurile franţuzeşti larg deschise.

Cînd ieşi afară, exclamă:

– Aici erai, David, sper că nu v-am ţinut...

Dar se întrerupse şi rămase cu gura căscată la el şi la însoţitorul lui.

Era Maximilian West.

Maxim stătea acolo zîmbindu-i. Faţa lui netedă şi frumoasă era tare arsă de soare şi purta un costum impecabil croit, de mătase crem, o cămaşă crem de voal, elveţiană, şi o cravată albastru închis. Totul în jurul lui părea să lucească, de la vîrful pantofilor maron foarte lustruiţi, la ochii lui negri strălucitori. Avea patruzeci şi şapte de ani şi era superb, cu toţi cei doi metri ai lui. Şi, aşa cum era în ultima vreme, arăta mai curînd ca un star de cinema decît ca un magnat al afacerilor.

Rareori lipsită de replică, acum Camilla rămăsese fără glas. Stătea înţepenită pe loc, atît de uluită că-l vedea, încît nici nu-i răspunse zîmbetului. Începu să tremure pe dinăuntru şi simţi pe neaşteptate că i se înmoaie picioarele.

David spuse:

– Petreceţi o seară plăcută, voi doi. Ne vedem mai tîrziu.

Regăsindu-şi în sfîrşit glasul, Camilla exclamă:

– Dar, David, unde pleci? şi se înfurie pe ea însăşi, auzindu-şi vocea ţipătoare.

– Am o întîlnire, replică David, făcîndu-i cu ochiul.

Simţiţi-vă bine.

Cu un semn cu mîna, nonşalant, plecă dispărînd prin uşile franţuzeşti.

– Se pare că sîntem singuri, Camilla, spuse Maxim, depărtîndu-se de balustradă şi venind încet spre ea.

52

– Am fost vîndută! spuse Camilla, mînioasă. Tu şi cu David m-aţi vîndut. Nu e corect. De fapt, mă simt frustrată.

– Nu, nu ai de ce să simţi vreun resentiment, zise Maxim cu zîmbetul lui plin de căldură, privind-o peste mica masă de pe terasă. Şi nu e chiar aşa cum pare, zău că nu e, Camilla.

– Atunci cum este? întrebă ea sec.

El tăcu, se ridică în picioare şi îi oferi mîna. Ea o luă automat, apoi se strînse pe dinăuntru la atingerea lui, dîndu-şi seama că el avea asupra ei acelaşi efect

devastator ca totdeauna.Reţinîndu- şi sentimentele faţă de el, se ridică şi îi permise să o conducă la balustradă, la marginea terasei.

– Ce vezi acolo afară? întrebă Maxim, uitîndu-se în jos la ea înainte de a se întoarce să privească terenul.

– Nimic neobişnuit, răspunse ea, cercetînd cu ochii grădina. Pajişti, copaci, flori.

– Dincolo de grădină... priveşte spre mare.

Ea urmă direcţia privirii lui şi exclamă:

– O! e barca ta, nu-i aşa?

– Vasul meu, o corectă el cu un zîmbet slab. Mai exact, iahtul. Şi într-adevăr e *„Frumoasa visătoare"*. Eram în croazieră cu nişte prieteni, iar Căpăţînosul a avut strălucita idee să navigăm încoace să-l vedem pe vechiul nostru prieten, David. Ca o surpriză, ca să zic aşa. Am ajuns, în sfîrşit, aici aseară tîrziu şi am aruncat ancora acolo.

Maxim făcu un gest cu mîna în direcţia iahtului şi continuă:

– Căpăţînosul i-a telefonat aseară lui David să-l anunţe de sosirea noastră. Şi, în stilul tipic al Căpăţînosului, ne-a invitat pe toţi la masa de prînz azi, aici. Doar că David ne-a spus că nu putem veni la masă pentru că tu eşti aici ca oaspete în casa lui şi nu vrea să te supere.

Urmă o mică pauză. Privirea lui Maxim era foarte directă cînd încheie:

– Supărată de prezenţa mea, mai precis.

Îi scăpă un mic surîs trist şi adăugă ca un gînd venit mai tîrziu:

– David l-a sunat din nou pe Căpăţînos să-i spună să nu mă simt jignit.

– Te-ai simţit?

– Nu chiar. Dar m-a şocat şi m-a făcut să mă gîndesc. Mi-am dat seama că-ţi sînt dator scuze, Camilla.

– Pentru asta ai venit aici?

– Într-un fel.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Camilla, privindu-l, cu toate simţurile alertate. Repede se închise în apărare. Acesta era bărbatul cel mai mortal de atrăgător din cîţi cunoscuse. În plus, fusese îndrăgostită de el ani de zile. El ar putea foarte uşor să-i aducă pierzania. Trebuia să fie în gardă.

Maxim nu răspunse la început întrebării ei, apoi spuse rar, cu vocea blîndă, pocăită:

– Îmi pare rău, Camilla, foarte rău. M-am purtat urît cu tine şi, desigur, tu nu ai meritat să fii tratată într-o manieră atît de arogantă. A fost foarte urît din partea mea.

Cînd ea rămase tăcută, el întrebă:

– Accepţi scuzele mele?

– Da.

Maxim îi aruncă zîmbetul lui din colţul gurii.

– Atunci, hai să ne sărutăm şi să ne împăcăm.

– A, nu! exclamă ea. Fără sărutări. Se retrase şi întinse mîna. Să ne strîngem mîna şi să ne împăcăm.

Amuzat, el rîse, îi strînse mîna cam oficial, apoi, pe neaşteptate, îşi lăsă capul în jos şi îi sărută degetele.

Atingerea gurii lui pe pielea ei o făcu să se piardă. Îşi trase mîna, se duse la masă şi apucă paharul de şampanie pe care îl turnase mai devreme pentru ea. Încercă să-şi ascundă panica şi spuse cu o voce prea înaltă, nenaturală pentru ea:

– Dacă David era atît de hotărît să nu mă superi, atunci cum naiba de l-a convins Căpăţînosul să te lase să vii aici în seara asta?

– Căpăţînosul n-are nimic de-a face cu asta, spuse el apropiindu-se. Eu i-am telefonat lui David de pe iaht, azi-dimineaţă, devreme, şi i-am spus că doresc să te văd. I-am explicat că îţi datorez scuze şi că vreau să fim iar prieteni. Aşa că a sugerat să mă opresc aici la şapte şi jumătate. Pentru un pahar.

– A fost de acord chiar aşa de uşor? întrebă ea, neîncrezătoare, gîndindu-se că David era în mod vizibil o pradă uşoară.

– Deloc. A fost foarte dur cu mine. De fapt a trebuit să discut mult ca să-l conving. Dar în cele din urmă a cedat.

A, da, gîndi Camilla, poţi să fii foarte convingător cînd vrei. După cum o ştiu şi eu, foarte bine. Dar ea spuse:

– Tot simt că am fost vîndută de voi doi.

– Te rog, nu te simţi aşa, Camilla. Şi să nu fii supărată pe David. Omul ăsta drăguţ ţine cu adevărat la tine şi el a crezut că face ceea ce trebuie. El a vrut cu adevărat să fie bine, şi eu la fel.

Privirea Camillei era acum rece, gînditoare.

– Cînd te-am întrebat mai înainte dacă ai venit aici să-ţi ceri scuze, ai spus „într-un fel". Aş vrea să ştiu ce ai înţeles de fapt cu asta.

– Ascultă, Camilla, n-am venit aici doar să-mi cer scuze. Voiam să te văd din nou, să stau de vorbă cu tine, să te invit la cină.

– Mi-e teamă că nu pot! exclamă ea, sentimentul de panică cuprinzînd-o din nou. În afară de motivele

evidente, mai ştiu că mi-s- a pregătit cina. Cinez aici. Singură.

Abia de-i zîmbi.

Înnebunită, spuse cu voce rece:

– Oricum, nu ţi-a trecut prin gînd că nu vreau să cinez cu tine?

Ignorîndu-i întrebarea, el remarcă plat:

– David a aranjat ca bucătăreasa să prepare cuşcuş. E un fel al meu favorit şi asta de ani de zile. Obişnuiam să-l mănînc la *El Djazier*, în strada Huchette din Paris. Îi zîmbi din nou. De fapt, vom cina amîndoi aici.

Ea se dădu un pas înapoi, vrînd să lase o oarecare distanţă între ei. Uitîndu-se fix la el, spuse sec:

– Am avut dreptate! M-aţi vîndut.

Camiliei îi era clar că David fusese un conspirator binevoitor. Ca şi cînd vila şi grădinile n-ar fi fost destul de frumoase, David şi-a ieşit din felul lui de a fi, ca să facă decorul şi mai fabulos.

Aranjase ca ei să cineze în grădină, la lumina lumînărilor, unde îi serveau Aly şi Menoubah, valetul şi fata din casă. De îndată ce se întunecă, chiar înainte de cină, Aly aprinse luminile ascunse, aşa încît fîntînile, portocalii şi straturile de flori fură iluminate, scoase în evidenţă în modul cel mai spectaculos. Grădina deveni un loc magic. Aly deschise de asemenea sistemul de sunet şi se auzi muzică

romantică, aleasă de David, răsunînd blînd, în timp ce luau masa.

Masa rotundă fusese aşezată lîngă un grup de eucalipţi, la marginea pajiştii, care cobora spre marea neagră, argintată acum de lumina lunii. Era o seară care îţi tăia respiraţia, cerul albastru închis era limpede, fără nori, plini de stele, iar aerul cald era plin de mirosul de iasomie.

Aly umplea mereu paharul ei de cristal cu vin alb rece, iar Camilla simţi că începe să se relaxeze. Descoperi că nu era deosebit de flămîndă, mîncă doar cîteva înghiţituri de cuşcuş şi ciuguli din salata verde.

Împotriva voinţei ei şi a unei judecăţi bune, cădea din nou sub vraja lui Maxim, ameţită de charisma lui, sedusă de farmecul lui, de vocea lui hipnotică, de frumuseţea şi uriaşa lui căldură. Fiind îndrăgostită de el jumătate din viaţa ei – de fapt de la douăzeci şi cinci de ani – ştia că era extrem de vulnerabilă faţă de el. Se trezi că rîde la poveştile lui, că îl ascultă atentă, că se bucură că e cu el, cuprinsă de forţa magnetismului lui.

Era atît de deschis şi onest cu ea încît la un moment dat, în timpul cinei, Camilla era pe punctul de a-l întreba de ce dispăruse din viaţa ei atît de brusc în ianuarie. Dar se abţinu. Se temea de răspunsul lui – de fapt nu voia să-l audă. Căci nu era sigură că-l va putea suporta, dacă i-ar fi spus că o mai iubeşte încă pe Anastasia. Gîndul ăsta o trezi repede şi îşi aminti că-şi jurase mai devreme să nu cedeze farmecelor lui. Dar nu se putea nega că în seara asta el era în cea mai mare formă. O ameţea. Aşa încît, cînd o sărută

uşor pe obraz după ce o făcuse să rîdă în hohote şi apoi, cînd îi ridică mîna de pe masă şi îi sărută vîrful degetelor, nu şi-o retrase şi nu protestă.

Dar, mult mai tîrziu, la ceşcuţele mici de cafea tare şi dulce, Camilla îl privi cu atenţie la lumina lumînărilor, analizîndu-l atentă atît pe el cît şi motivele lui. Se afla aici cu un scop anumit şi nu doar să-şi ceară scuze, să-i vorbească şi să cineze.

După un foarte lung moment, cînd el îi întorcea privirea fixă fără să clipească, ea spuse:

– Ce vrei?

– Te vreau pe tine, Camilla.

– Pentru cît timp?

– Pentru seara asta. Pentru următoarele două săptămîni – cît stau prin locurile astea.

– Şi apoi?

– Nu ştiu.

– Bine, cel puţin eşti onest, Maxim.

– Vreau să fiu onest cu tine, Camilla. Altceva nu merge cu tine. Nu acum. Ei? Dă-mi un răspuns.

– Şi eu te vreau, nu neg asta. Dar... mi-e teamă.

– Să nu-ţi fie. Îţi promit să nu te mai rănesc din nou.

– O să mă răneşti; dacă faci dragoste cu mine, îmi stîrneşti sentimentele, apoi pleci şi mă laşi.

El era absolut tăcut. Nici un muşchi nu se mişca pe faţa lui frumoasă, negricioasă.

Ea rămase nemişcată.

Se uitară fix unul la celălalt, dorindu-se unul pe celălalt. Recunoscură lucrul acesta unul în ochii celuilalt.

– N-am să fiu amanta ta, spuse ea.

– Ştiu asta, răspunse cu o voce la fel de blîndă ca şi a ei. Împingîndu-şi scaunul se ridică.

– Hai să facem o plimbare prin grădină, zise el, în timp ce o ajuta să se ridice din scaun.

El îi luă mîna, iar ea îşi permise să se lase condusă de el. Se simţea de parcă nu mai avea voinţă în ceea ce îl privea pe Maxim West. Brusc, el se opri din mers şi punînd o mînă pe umărul ei gol, o răsuci cu faţa spre el, se uită fix la chipul ei şi o atinse uşor cu degetele.

– Eşti atît de drăguţă, Camilla, şi te doresc mult, atît de mult. Dar nu vreau să mă impun. Decizia este a ta.

– Şi eu te doresc, Maxim, şopti ea.

Se aplecă asupra ei şi o sărută foarte uşor pe buze, dar se retrase imediat.

– Intrăm în casă?

Camilla nu putu decît să aprobe din cap.

Maxim încuie uşa dormitorului, se întoarse şi se sprijini de ea, uitîndu-se la Camilla, rămînînd în expectativă.

Ea intrase înaintea lui şi stătea în mijlocul camerei, nemişcată ca o statuie, prinsă într-un spot strălucitor de raze de lună care pătrundeau prin geamul deschis.

I se strînse inima, continuînd să o privească. Era o femeie foarte frumoasă, un tipic trandafir englezesc

datorită coloritului ei de blondă, senină şi demnă în comportare. Dar sub această faţadă de blîndeţe, era pămînteană, senzuală, foarte sexuală. Tocmai aceste contraste ale ei îl excitau, făcînd ca focul să alerge prin venele lui. Prima dată cînd făcuse dragoste cu ea, înţelesese imediat că ea avea o înclinaţie sexuală puternică, deci forţa de a-l excita din nou şi din nou, să-l aducă la apogeu în repetate rînduri, într-o singură noapte.

În cele trei luni în care fuseseră împreună anul trecut, ea îl satisfăcuse total de fiecare dată cînd făcuseră amor, într-un mod cum nu reuşise nici o altă femeie, în afară de Anastasia, care era pierdută pentru el. Alungă gîndul la soţia sa. De fapt, fosta soţie. Să se oprească asupra ei acum ar fi fost un dezastru. Dacă şi- o imagina pe Stassy prin cameră, ar fi devenit impotent. Doar nu venise atîta drum căutînd-o pe Camilla, vrînd să se culce cu ea din nou, să reia legătura lor, doar ca să eşueze din cauza unor gînduri despre trecut. Frustrarea era ultimul lucru de care avea nevoie. Trăise cu asta în ultimele şase luni. Şi dacă era corect în aprecierea sa, la fel trăise şi ea. Camilla nu era o femeie ce putea trăi în promiscuitate şi el era sigur că, după el, nu mai fusese alt bărbat în viaţa ei.

– Ah, Maxim... făcu ea blînd, ţintindu-l cu privirea, făcînd un pas înainte.

El îşi aruncă haina pe un scaun, îşi scoase cravata, începu repede să-şi descheie cămaşa, în timp ce se îndrepta prin cameră spre ea.

Cînd ajunse în faţa Camillei, zîmbi slab, apoi, încet, îi desfăcu şalul lung de şifon, înfăşurat în jurul

gîtului, îl lăsă să cadă jos, îi scoase pieptenii de argint din păr, încît acesta căzu în cascade în jurul feţei ei.

Atingîndu-i corsajul rochiei fără bretele, spuse blînd:

– Scoate asta.

Trăgînd fermoarul, ea o lăsă să-i cadă la picioare, ieşi din ea şi se aruncă în braţele lui, cu sînii goi apăsaţi pe pieptul lui gol.

Maxim o sărută uşor pe buze, cum făcuse cu un moment mai devreme, în grădină, înainte de a se apleca să-i sărute sînii. Erau mici, rotunzi, tari şi înalţi, sîni de fată tînără, iar el îi sărută uşor, în timp ce o ducea spre pat. Aşezînd-o pe pat, se aplecă peste ea, îi scoase pantofii, îi aruncă într-o parte şi îi scoase slipul de dantelă gri. Îi desfăcu portjartierul, unul cîte unul, îi coborî cu grijă fiecare ciorap de-a lungul piciorului.

Ea nu-şi luă ochii de pe faţa lui.

El spuse:

– M-am gîndit la tine mereu, te-am dorit tot timpul, de luni de zile. Nu vreau să ne grăbim acum.

– Da, şopti ea. Inima îi bătea într-un ritm excesiv şi tremura interior. Căldura o cuprindea cum nu i se întîmpla cu nici un alt bărbat. Doar cu Maxim West. Felul cum îi scotea lenjeria, atît de delicat, de încet, o înnebunea, îi mărea dorinţa. Închise ochii, apoi îşi stăpîni geamătul ce i se ridica în gît, nevrînd să rupă tensiunea ce sporea în el, în ei amîndoi, nici cu cel mai mic zgomot. Te doresc acum, se gîndi ea. Îndată. Imediat. Acum. Ia-mă. Te iubesc. Te iubesc. Maxim. Maxim. Te-am iubit doar pe tine. Toată viaţa. Doar pe tine te-am iubit. Ia-mă. Ia-mă.

Vorbele se repetau mereu şi mereu în mintea ei, ca o fugă de Bach, la nesfîrşit, la nesfîrşit, repetîndu-se.

Îi mîngîiase trupul; se opri, se depărtă de ea. Îl auzi umblînd pe podeaua cu dale; ea deschise ochii şi îl văzu descheindu-şi pantalonii. Stătea lîngă scaun şi se dezbrăca repede. Ea îl urmări, savurînd senzual fiecare contur şi linie a trupului lui: umerii laţi, şoldurile înguste, picioarele lungi. Gol, se întoarse la pat şi la ea. Iar inima ei tresări cînd văzu cît de excitat era.

Camilla stătea întinsă pe aşternutul răcoros, bucurîndu-se de plăcerea de a-i avea. Îşi jurase că nu-l va mai lăsa niciodată lîngă ea. Acum se întreba de ce oare făcuse un asemenea jurămînt. De fapt, asta era cel mai important lucru. Să facă dragoste unul cu celălalt ca acum, gura lui pe a ei, mîinile lui pe trupul ei. Mîinile lui frumoase. Erau sensibile, blînde, fluturînd deasupra ei, atingîndu-i sînii, mişcîndu-se peste pulpele ei, căutînd şi iubind partea ei cea mai intimă.

Deschise ochii urmărindu-l, sărutîndu-i abdomenul, pulpele, buzele lui ce o devorau blînd, mişcîndu-se ca să se oprească în sfîrşit acolo unde se opreau totdeauna. Mîinile i se plimbau iar, unindu-se cu buzele lui ca să-i mîngîie sîmburele feminităţii, aducînd-o la apogeu, şi încă repede, căci ştia cum. Dar odată ce începu tremurul, ea încercă să se reţină.

– Nu te lupta cu mine, îi şopti el, ridicîndu-şi o clipă capul, uitîndu-se la ea intens. Aşa că îl lăsă să facă ce voia cu ea, se lăsă în voie, simţi cum se scurge spre el. Nemaiputînd să se reţină, ea strigă în pasiunea, plăcerea şi excitarea ei:

– Maxim! O! Maxim!

O luă repede, mîndru, mişcîndu-se dur în ea. Cînd se împingea înainte, trupul ei se arcuia spre al lui, iar braţele ei îi înconjurau spatele lat. Îşi strecură mîinile sub trupul ei ridicînd-o mai aproape, mai sus... mai sus şi mai sus, ea îşi aruncă picioarele în jurul taliei lui, se lipi de el. Se mişcau amîndoi la unison perfect.

După luni de dorinţă de a o ţine astfel, fiecare din simţurile lui Maxim tînjea după ea. Amorul cu ea era o adevărată plăcere. Brusc, simţi nevoia să o posede total; trebuia să o ducă pînă la acel punct de extaz fizic spre care urca el rapid. Îşi împinse trupul în al ei, mişcîndu-se tot mai repede, în ritm mai accelerat, iar ea îl urmă, grăbindu-şi viteza în a se ridica şi a cădea odată cu el.

Brusc, pasiunea explodă în jurul lor. Ea îi strigă din nou numele, dar el nu scoase nici un sunet, abandonîndu-se ei şi uitării de sine.

Mai tîrziu, cînd stăteau culcaţi în pat, alături, Maxim se ridică într-un cot, se uită în jos la ea, îi dădu la o parte o şuviţă de păr auriu.

– Te-ai fi supărat dacă eu şi Căpăţînosul şi prietenii noştri am fi venit la tine, la masa de prînz, azi?

– Da, m-aş fi supărat. Dar aş fi putut face faţă. Şi nici unul dintre noi n-ar fi ştiut cum mă simt. Ştii că sînt o actriţă bună.

– Nu doar bună, ci mare. O sărută pe nas. Dar în ultima oră n-ai jucat teatru. Asta a fost realitate.

– A fost.

– Nici eu nu jucam teatru.

– Ştiu.

Maxim ezită, apoi zise:

– Nu trebuie să mă crezi, dar n-am mai făcut dragoste cu nici o femeie după tine. De cînd am rupt legătura în ianuarie.

Uşor uimită de recunoaşterea lui, ea spuse:

– Te cred. De ce m-ai minţi acum? Dar de ce n-ai făcut-o?

– N-am avut timp.

– Afurisitule!

Avu o strălucire şmecheră în ochi.

– Asta-i doar pe jumătate adevărat. Deşi am fost înecat în treburi, n-am vrut de fapt să mă culc cu altcineva în afară de tine.

Îşi băgă faţa în părul ei, îi murmură la ureche:

– Eşti minunată, Camilla.

Ea zîmbi şi coborî din pat. Intrînd în baie, reapăru cu un prosop mare, se opri să pornească ventilatorul din plafon şi se strecură din nou în pat. Îi uscă trupul cu prosopul, apoi se şterse şi ea.

– E atît de cald aici, sîntem amîndoi acoperiţi de transpiraţie, zise ea. Nu te deranjează ventilatorul, nu-i aşa? M-am gîndit că o să ne răcorească.

– Pe mine n-o să mă răcorească, nu atunci cînd eşti tu prin preajmă, replică el cu un zîmbet de băieţandru.

Un zîmbet secret, cunoscător, apăru pe faţa Camillei. Se ghemui lîngă el, începu să-şi plimbe uşor mîinile peste trupul lui, aşa cum făcuse el mai înainte. Apoi, încet, cu bucurie, începu să facă dragoste cu el

cu mîinile şi cu gura, pînă cînd respiraţia lui deveni gîfîită, aspră. Iar cînd el nu mai putu suporta serviciile ei, gîndind că va exploda, se mişcă repede spre ea, se instală pe trupul ei şi o luă din nou.

– Sînt prea greu? întrebă Maxim.

– Nu. Îmi place să te simt peste mine.

Totuşi, după ce o sărută pe obraz, se rostogoli de pe trupul ei şi se lăsă pe pernă.

– E vreo sticlă de apă pe aici, Cam?

– Da. Mă duc eu s-o iau. Şi mie mi-e sete.

Camilla se duse la bufetul de lîngă fereastră, umplu două pahare înalte şi le aduse la pat.

El spuse după un moment.

– Am de făcut o mărturisire.

– Ce anume?

– N-a fost ideea Căpăţînosului să venim aici să-l vizităm pe David. A fost a mea. Am fost la Paris, la sfîrşitul lui iunie. Am tot telefonat la apartamentul tău, înainte de a zbura la Monte Carlo să iau iahtul. Am încercat cîteva zile. În cele din urmă, a răspuns femeia de serviciu. Ea mi-a spus că ai plecat la Tanger, că stai la *El Minzah*. Aşa că am telefonat la hotel, ca să mi se spună de acolo că ai plecat. I-am presat să-mi spună o adresă şi mi-au zis că stai la David Maines.

– De ce mă căutai?

– Desigur că ştii.

Ea nu-i răspunse.

El îi zise:

– Nu poţi nega că între noi exista o puternică atracţie sexuală.

– Atunci, pentru asta ai venit?

– Da.

– Erai grozav de sigur în privinţa mea, nu-i aşa? remarcă ea, uitîndu-se fix la el.

– Nu chiar. Dar eu am patruzeci şi şapte de ani şi tu la fel şi nu mai sîntem copii. Este o teribilă legătură sexuală între noi. De fapt, dacă sîntem lăsaţi singuri împreună cîteva minute, ajuntem inevitabil în pat.

Ea continuă să-l privească fix, fără să rostească nici un cuvînt.

– Recunoaşte, Camilla. Ştii foarte bine cît de tare ne excităm unul pe celălalt şi cum ne satisfacem în pat.

– Da, răspunse ea în cele din urmă. Dar ea era îndrăgostită de el. Asta era diferenţa între ei. Totuşi, ea nu avea intenţia să-i spună ce simţea pentru el. Era clar că el n-o iubea. Ţinea la ea, ştia asta. Dar asta era tot.

– Mai era un motiv pentru care încercam să te găsesc. Voiam să te invit să vii cu noi în croazieră.

Întinse mîna, o mîngîie cu un deget pe obraz şi îi zîmbi afectuos.

– Vrei să vii cu noi următoarele cîteva săptămîni?

– De ce?

– Am nevoie de tine, Cam.

– Dar cît timp o să ai nevoie de mine?

– Ţi-am spus adineaori, o să navigăm încă două săptămîni.

– Nu asta am vrut să spun, şi tu ştii, Maxim, că nu despre asta era vorba. Ţi-am spus mai devreme, în grădină, că nu vreau să devin amanta ta.

– Înţeleg că vrei să ne căsătorim, dar asta nu ţi-o pot promite. Să o luăm încet, să vedem ce se întîmplă, cum ne simţim cînd sîntem foarte aproape

timp de două săptămîni, pe iaht. Vrei să vii?

– Am să mă mai gîndesc.

El dădu din cap.

– Eşti înnebunitoare, mormăi el, aplecîndu-se peste ea, aducîndu-şi gura peste a ei. Şi încet, expert, începu să facă din nou dragoste cu ea.

53

– Sînt foarte bucuros că ai venit cu noi în croazieră, fată dragă, îi spuse Căpăţînosul Camillei, într-o dimineaţă, pe cînd şedeau şi îşi beau cafeaua în holul de pe puntea vasului. Asta devenise un obicei al celor doi, deoarece amîndoi doreau să evite soarele strălucitor al dimineţii şi preferau umbra răcoroasă a holului.

– Şi eu sînt, răspunse Camilla, zîmbindu-i. Ultimele două săptămîni au fost minunate pentru mine.

– Cu siguranţă, i-ai făcut bine lui Maxim. Am observat că e mult mai relaxat cînd tu eşti în preajmă.

A fost singur de la divorţ încoace, Camilla. Tu eşti foarte atentă cu el, cu nevoile lui, îl faci să se simtă bine, pot să spun asta.

– Îl iubesc, izbucni ea înainte de a se putea opri, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, clătină din cap. Vai dragă, am o gură spartă, nu-i aşa? N-am avut intenţia să-ţi spun asta, Căpăţînosule.

– A, dar eu o ştiam. Ştiam de ani de zile. Ai fost îndrăgostită de Duce din 1959. Adevărat?

Camilla fu uluită de remarcile lui şi întrebă repede:

– A fost chiar atît de vizibil?

– Deloc. Dar nu aveai nici un interes faţă de mine în vremea aceea, oricum, nu sexual... cînd... ă... cînd ieşeam, să spunem aşa. Îmi puneai mereu întrebări despre el. Într-o zi ţi-a scăpat porumbelul din gură. Dar secretul tău e în siguranţă la mine. Căpăţînosul zîmbi şi îi strînse braţul. Eşti un copil bun, Camilla.

– Ce mai copil, rîse ea.

– Oricum, sper că ai să-i stai prin preajmă.

– Nu sînt sigură ce vrei să zici cu asta.

– După croazieră. După asta reîncepe viaţa, o ştii, sublinie el chicotind.

– David vrea să joc în filmul pe care-l scrie.

– Ştiu, o întrerupse Căpăţînosul. Îmi spune asta în fiecare zi la prînz. Pot spune despre el că e foarte dedicat muncii lui, chiar şi în timpul croazierei. Închis în cabina lui toată dimineaţa, lucrează. Totuşi, eu mă refeream la Maxim... voiam să spun că sper să rămîi cu el.

– N-am idee... nu ştiu ce o să se întîmple.

Căpăţînosul o privi cu atenţie.

– Stai cu el, Camilla. Are nevoie de tine.

Camilla îl privi dur pe vechiul ei prieten, o expresie gînditoare instalîndu-i-se pe faţă. În cele din urmă, ea spuse:

– Aş dori să ştiu ce simte cu adevărat pentru mine.

– Are o mare afecţiune pentru tine, oricine poate vedea asta, o asigură Căpăţînosul. Amîndoi păreţi foarte potriviţi şi vă bucuraţi vizibil să fiţi împreună. Uite ce-i, – Căpăţînosul se aplecă şi îşi fixă ochii albaştri-pal asupra ei – dacă doi oameni mai vorbesc încă unul cu celălalt, după ce au fost închişi pe un iaht mai multe săptămîni, atunci înseamnă că se înţeleg, după opinia mea.

– Observ că n-ai folosit cuvîntul iubire, Căpăţînosule.

– Nu despica firul în patru, nu aveţi şaptesprezece ani, nici tu, nici Ducele. Aveţi amîndoi patruzeci şi şapte.Şi, de fapt, cred că sînteţi al naibii de norocoşi avînd ce aveţi împreună în lumea asta împuţită în care trăim. Voi doi aveţi multe împreună, ceea ce este mai mult decît pot spune despre majoritatea cuplurilor pe care le cunosc.

– Nu ţi-a spus Maxim nimic niciodată despre mine? Ce simte?

– Nu, minţi Căpăţînosul. După un moment îşi drese glasul şi spuse, cu sinceritate:

– Maxim e un om foarte închis, el nu i-ar încredinţa nimănui aşa ceva, n-ar discuta niciodată în amănunt viaţa lui intimă. E un domn, ştii asta.

Camilla dădu din cap, se trase mai aproape de Căpăţînos şi şopti:

– Doar... Sincer, Căpăţînosule, nu vreau să ajung pînă la urmă să fiu amanta lui. Oricît aş ţine la el, rolul

ăsta nu e pentru mine.

– Înţeleg. Totuşi, cred că ar trebui să stai prin preajma lui. Dacă nu de dragul lui Maxim, atunci pentru alt motiv excelent.

– Care anume?

– De dragul tău, Camilla. El e foarte bun şi pentru tine. Arăţi minunt, mai bine decît te-am văzut ani de zile, şi nu mai ai un gram de tensiune în tine. De fapt, eşti înfloritoare. Întreabă-l pe David. E de acord cu mine.

– A, deci m-aţi vorbit pe la spate, nu-i aşa? exclamă ea, dar cu o nuanţă de veselie în glas.

– Şi am făcut-o cu multă dragoste.

Camilla îi zîmbi, dar nu-i răspunse. Şedea nemişcată, uitîndu-se prin uşă la Mediterana de un albastru adînc, recunoscînd că el spusese adevărul. Maxim West îi era necesar. Nu se simţise atît de fericită niciodată în viaţa ei. Din momentul în care pusese piciorul la bordul *„Frumoasei visătoare“*, Maxim o tratase cu afecţiune şi cu respect, îi arătase toată consideraţia. În afară de faptul că o trata galant, rîdeau mult, discutau la nesfîrşit despre o mulţime de chestiuni, se bucurau mult unul de compania celuilalt. Şi apoi, erau nopţile lor de dragoste pasionată. Dorinţa lui pentru ea nu slăbise – de fapt, se părea că nu se satură de ea. Şi ea simţea acelaşi lucru în privinţa lui.

Curînd, înţelesese că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Maximilian West. Prietenia lor de-a lungul anilor fusese superficială. Fusese un bărbat căsătorit, deloc interesat de ea, aşa încît ea îşi îngropase cu grijă sentimentele faţă de el. Apoi, din nou, în cele trei

luni cît a durat legătura lor la New York, anul trecut, timpul petrecut împreună fusese limitat. Momente furate, o seară sau două, o săptămînă, duminicile. Motivul principal al rarelor lor întîlniri erau programele lor ce nu coincideau. Ea juca într-o piesă de succes pe Broadway; el conducea un imperiu de un miliard de dolari. Cînd el se ducea la culcare, ea cobora de pe scenă ca să se ducă să cineze şi să se relaxeze. Întotdeauna au fost cumva în contratimp, în privinţa orarului.

Dar în cele două săptămîni de croazieră în jurul insulelor Baleare şi Sardiniei, fuseseră împreună tot timpul, doar rareori nevăzîndu-se, în dimineţile cînd Maxim lucra şi seara, înainte de cină. În consecinţă, începuse să-l înţeleagă mai bine. Întotdeauna fusese îndrăgostită de el; acum îi plăcea cu adevărat, îi vedea numeroase calităţi ca om – bunătatea, integritatea, compasiunea pentru oameni. Era un bărbat bun. Îşi dădea seama că el putea fi dur şi cu nasul pe sus în afaceri, poate chiar puţin nemilos. Cu toate astea, era un om de caracter şi onoare şi ea îl admira.

Poate Căpăţînosul are dreptate, se gîndi acum Camilla. Poate ar trebui să stau cu Maxim. El vrea asta, a spus-o de mai multe ori. Şi ce-ar fi rău dacă aş fi amanta lui? Bîrfa, se gîndi ea. Nu vreau să fac faţă bîrfei, publicităţii. Ah, la naiba cu toate astea – cui îi pasă ce gîndeşte restul lumii. Nu pot să-mi trăiesc viaţa cum ar vrea lumea. Trebuie să fiu sinceră cu mine însămi – vreau să fiu împreună cu Maxim.

– Dau un ban să ştiu ce gîndeşti, spuse Căpăţînosul.

– Poţi s-o afli pe gratis, şi Camilla îi zîmbi frumos. Mă gîndeam că poate... S-ar putea să-ţi primesc sfatul şi să rămîn prin preajmă. În fond, cui îi pasă ce gîndeşte lumea.

La început, Căpăţînosul fu uimit de acest comentariu. Sprîncenele i se apropiară.

– Eşti prea matură ca să te îngrijoreze asemenea prostii, draga mea. Eşti prea mare. Şi cu mult deasupra. În plus, Maxim nu te-a compromis în nici un fel, pe iaht. Tu ai apartamentul tău şi el are cabina lui...

– Discutînd despre asta, e ceva ce aveam de gînd să te întreb, îl întrerupse Camilla. Maxim s-a mutat din apartamentul principal şi mi l-a oferit mie, cînd am venit pe iaht. Ceea ce a fost foarte drăguţ din partea lui, un gest plin de consideraţie. Dar nu înţeleg de ce nu are un apartament principal al lui. Credeam că sînt trei apartamente pe iaht.

– Sînt trei. Tu ai unul. Marcia şi cu mine celălalt. Al treilea este în permanenţă închis.

– De ce?

– Îi aparţine Anastasiei. Doar ea îl foloseşte.

– Tot nu înţeleg. Camilla îl privea perplexă.

– Cînd au divorţat, Maxim i-a spus că poate avea tot ce doreşte. Casa din Mayfair, vila din Beaulieu, apartamentul din Fifth Avenue, iahtul acesta. Literalmente, orice. Totul, dacă doreşte. Dar singurul lucru pe care ea l-a cerut, a fost apartamentul ei de pe iaht. Ca să-l folosească atunci cînd vine la bord să facă o croazieră cu Maxim şi cu copiii. Ea i-a spus că ar prefera ca nimeni altcineva să nu-l folosească. El îi respectă dorinţele. E încuiat. Desigur, cînd nu e ea

aici.

– De ce doar apartamentul? De ce nu a cerut iahtul?

Căpăţînosul se aplecă în faţă şi spuse cu o voce secretoasă:

– Anastasia n-a vrut nimic de la Maxim, decît suficienţi bani ca să trăiască confortabil. Nici una dintre casele măreţe, nici iahtul. Ea nu a divorţat pentru că îl ura, ştii asta. A divorţat pentru că îl iubea mult prea mult, aşa că nu voia să-l spolieze. De fapt, dragostea ei era cam obsesivă şi posesivă. Anastasia şi-a construit viaţa în jurul lui, l-a considerat începutul şi sfîrşitul, centrul existenţei ei.

Căpăţînosul îşi strînse buzele şi clătină din cap cu tristeţe.

– Nu e sănătos. Pentru nimeni în cauză. Pînă la urmă, a înţeles asta şi l-a părăsit, ca să se salveze, într-un anumit sens.

– Dar Maxim trebuie s-o fi iubit. Sigur că ştia asta, încercă să se aventureze Camilla.

– Da, ştia. Totuşi, nu putea face faţă stilului lui de viaţă, afacerilor lui, programului lui de lucru. Nu e un bărbat cu program de la nouă la cinci şi n-a fost niciodată. Aleargă, e ambiţios şi strălucitor în ceea ce face...

– De ce face asta? De ce continuă să achiziţioneze tot mai multe companii, să-şi lărgească afacerile?

– E prin natura lui un făuritor de imperii, creatorul unei dinastii. Şi nu poate face nimic împotriva naturii sale, Camilla. Şi e strălucitor în ceea ce face, după cum am mai spus.

– Dar, desigur, are destui bani. E multimilionar.

Căpăţînosul zîmbi pe jumătate.

– N-are nici o legătură cu banii. Are legătură cu nevoia lui de a crea, cu pasiunea de a face afaceri, de a face faţă unor uriaşe probleme, plus satisfacţia pe care o are din ceea ce face. Ascultă, te-aş întreba ce îl îndeamnă pe un căţărător să urce pe muntele Everest?

– Într-adevăr, ce?

– Pentru că Everestul se află acolo ca să fie urcat. Să fie cucerit. Maxim trebuie şi el să cucerească.

– Dar Anastasia n-a înţeles? întrebă Camilla, blînd, ridicînd o sprînceană.

– Cred că a înţeles. Dar înţelegerea nu a făcut-o să accepte mai uşor. Cel puţin, nu în ce o priveşte pe ea. Am simţit totdeauna că are un psihic foarte fragil... Cred că o femeie trebuie să aibă o oarecare tărie în ea ca să poată face faţă modului de viaţă al lui Maxim. Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Tu ai putea. Tu ai face faţă.

– Vrei să spui că eu sînt tare, exclamă ea, aruncîndu-i o privire provocatoare.

– Sper, pe bunul Dumnezeu, că eşti! Da, tu ai o oarecare tărie în tine, Camilla, eşti o supravieţuitoare. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Cînd spun tărie, înţeleg rezistenţă, forţă, dorinţă şi capacitatea de a şti să te retragi. Nu confunda vorba tărie cu vorba duritate. E o mare diferenţă. O femeie care are un pic de tărie în ea poate fi şi emoţională, feminină, sensibilă, blîndă şi iubitoare. Tot ceea ce eşti tu...

– Mulţumesc pentru cuvintele tale frumoase, Căpăţînosule.

El zîmbi.

– Pe de altă parte, o femeie tare este total lipsită de emoţii.

– Vrei să spui deci că Anastasia nu a fost destul de rezistentă ca să facă faţă presiunilor şi stresurilor vieţii lui Maxim, cerinţelor pe care afacerile lui le impuneau vieţii sale?

– Exact. Plus dăruirii lui totale în afaceri. Dar uite, asta-i apa de sub pod. După cum probabil ştii, Anastasia a avut o criză nervoasă, chiar înainte de divorţ, dar acum e mult mai bine, face paşi uriaşi.

– Au rămas prieteni, mi-a spus el...

– Da. Ea îl iubeşte încă, de fapt, adoră pămîntul pe care calcă el. Dar e o prietenie de la distanţă. Cred că e singurul mod în care se poate descurca, să-l iubească aşa ca acum. Sînt sigur că nu vrea să se mai expună din nou modului lui de viaţă.

Camilla dădu din cap şi rămase tăcută. Dorea să-l întrebe pe Căpăţînos dacă Maxim o mai iubea pe Anastasia, dar îşi ţinu gura. Prefera să nu ştie care erau sentimentele lui pentru fosta soţie.

Brusc, David Maines intră în holul de pe punte, exclamînd:

– Bună dimineaţa! Bună dimineaţa! şi astfel opri orice conversaţie despre Anastasia.

David spuse:

– În dimineaţa asta e al naibii de cald afară. Arde. Vă deranjez dacă vin şi eu la o cafea? Sau e un taifas particular?

– Bineînţeles că nu, răspunse Camilla. Se ridică imediat şi se duse la bufet să toarne o ceaşcă de cafea pentru David. O puse pe masă lîngă el, iar el spuse:

– Mulţumesc, dragă.

– Cum merge scenariul? întrebă Căpăţînosul.

David ridică degetele mari.

– Straşnic. Am descoperit că-mi place să scriu pe un iaht. E o splendidă izolare.

În acel moment, apăru Maxim în uşă, ţinînd în mînă nişte documente. Se sprijini nonşalant de canatul uşii.

– Bună dimineaţa tuturor. Mă duc să lucrez cîteva ore, dar înainte de a dispărea, voiam să vă spun că am de gînd să prelungesc croaziera cu încă zece zile. Cine vrea să mă urmeze?

Deşi se adresase tuturor, ochii lui negri strălucitori se îndreptau spre Camilla, în timp ce vorbea.

– Eu, dragul meu, spuse ea imediat, cu un zîmbet iubitor.

David zise:

– Contează şi pe mine, căpitane.

– Ce idee minunată, Duce! exclamă Căpăţînosul. Mie şi Marciei o să ne placă.

Maxim le zîmbi larg.

– Familiile Lane şi Turner debarcă mîine, întrucît au plănuit să se întoarcă cu avionul la Londra şi în Statele Unite. Aşa că o să fim doar noi cinci.

54

Cele zece zile deveniră două săptămîni. *„Frumoasa visătoare"* navigă în jos spre Sicilia, continuă spre Maita şi se aventură în Marea Ionică, unde îşi lăsă ancora în mai multe insule greceşti. În cele din urmă, se întoarse şi navigă pe acelaşi drum pe care venise, îndreptîndu-se spre Tanger.

Acum, întrucît ceilalţi oaspeţi plecaseră, Camillei i se părea că Maxim era şi mai relaxat şi în largul lui. În plus, spre marea ei încîntare, îşi petrecea mai mult timp cu ea, părea că nu se mai sătura de compania ei. Deşi lucra cîteva ore zilnic în cursul săptămînii, era

atent, grijuliu cu nevoile ei, plin de căldură. Noaptea, în apartamentul ei, era la fel de pasional cum fusese cu o lună în urmă, cînd sosise la Tanger, căutînd-o.

Într-o seară, după cină, cînd ceilalţi plecaseră să se culce, Maxim rămase mai tîrziu ca de obicei la barul de pe puntea principală. După ce se retrase şi echipajul şi erau în sfîrşit singuri, spuse cu voce joasă:

– Vreau să vorbesc cu tine despre ceva, Camilla.

– Sigur, despre ce-i vorba? Sună serios şi pari tulburat, Maxim.

– Nu, nu sînt tulburat. Dar sînt serios. Se uită în ochii ei, mult timp înainte de a-i spune:

– Te-ai gîndit să te căsătoreşti cu mine?

Camilla rămase ca trăsnită. Era ultimul lucru la care se aştepta şi nu putea decît să stea cu gura căscată la el, prosteşte.

El chicoti.

– Arăţi uluită, scumpa mea. De fapt, ai rămas fără glas. Dar înainte de a spune da sau nu, dă-mi voie să-ţi explic că vor trebui să existe cîteva reguli de bază, dacă ne căsătorim. Pot să-ţi spun care sînt?

Camilla dădu din cap. Nu-i păsa care erau regulile lui de bază; ar fi fost de acord cu orice, dacă era vorba de căsătorie. Era atît de îndrăgostită de el, încît era înnebunită, era gata să-l accepte în orice condiţii, să devină şi amanta lui la nevoie, numai să nu-l piardă.

– Dacă te vei căsători cu mine, n-aş vrea să-ţi abandonezi cariera, spuse el. A fost totdeauna o parte vitală a vieţii tale, Cam, e foarte necesar pentru mine să continui să joci. În filme şi pe scenă. De

asemenea, aş dori să faci filmul lui David, în ianuarie.

– Vrei să spui că preferi ca eu să fiu ocupată în timp ce tu îţi conduci imperiul.

– Da. Dar e mai bine şi pentru tine. Eşti o mare actriţă, eşti în culmea talentului, cariera ta e înfloritoare. Eşti un nume mare. Un nume foarte mare. N-aş vrea să-l abandonezi, să sacrifici ceva pentru care ai muncit, te-ai luptat, toţi aceşti ani... ca să te căsătoreşti cu mine. Vreau să ai succesul ăsta, un sentiment de împlinire.

– Eu trebuie să muncesc, Maxim, la fel ca şi tine... m-aş simţi în cămaşă de forţă dacă n-aş face-o. Oricum, n-aş şti ce să fac altceva dacă n-aş juca.

– Ştiu ce vrei să spui. Dar să continuăm, Cam, am nevoie de mult spaţiu. De fapt, am nevoie de asta ca să-mi fac munca cum trebuie. Nu vreau să te agăţi de mine, să mă faci centrul existenţei tale. Eu trebuie să călătoresc mult şi sper că tu înţelegi asta. Desigur că poţi veni cu mine în călătoriile mai lungi. Mi-ar plăcea să te am lîngă mine. Dar nu în călătoriile scurte, rapide. Sînt prea obositoare, iar eu sînt mereu prins în întîlniri. N-am nevoie să fiu distras. Sau să fiu deturnat de la ce am de făcut, pentru că sînt îngrijorat de soţia mea. Am avut totdeauna ţeluri mari, viziune, concentrare, nu mă pot schimba. Afacerile sînt o parte uriaşă şi vitală din viaţa mea.

– Ştiu asta.

– De asemenea, sînt perioade cînd trebuie să o văd pe Anastasia şi pe copiii noştri, Alix şi Michael, să fiu cu ei. Aniversări de naştere, unele sărbători. N-o să te superi, nu-i aşa?

– Desigur că nu. Aş considera nefiresc dacă nu

i-ai vedea în aceste condiţii. Dar Alix şi Michael? Cum vor primi asta, să te căsătoreşti cu mine? A doua nevastă nu e totdeauna prea apreciată.

– Nu vor fi probleme. Sînt amîndoi maturi. Alix are acum douăzeci de ani, Michael nouăsprezece, ţine minte. Sînt mari.

Ea acceptă din cap.

– Bine, continuă. Care sînt restul regulilor tale de bază?

– Nu mai sînt altele... astea-s toate.

Camilla era tăcută, arăta gînditoare.

– Dar tu? Poate ai şi tu nişte cerinţe de bază?

Ridică o sprînceană neagră întrebătoare.

– Nu, n-am, Maxim.

– Vrei să te măriţi cu mine?

– Desigur că am să mă căsătoresc cu tine.

Nu-i spuse că ăsta era lucrul pe care-l dorise cu adevărat vreodată, şi cît de mult se gîndise la el.

Faţa lui se lumină şi, aşezîndu-se lîngă ea pe canapea, îşi puse braţele în jurul ei.

– Nu sînt făcut să fiu holtei, ştii asta. Sînt mult prea monogam prin natură, spuse el atingîndu-i uşor pieptul. Şi am să fiu totdeauna bun pentru tine, Camilla.

– Ştiu că vei fi, spuse ea cu faţa radiind.

El se aplecă înainte, o sărută adînc şi şopti în părul ei:

– Să deschid o sticlă de şampanie ca să sărbătorim căsătoria noastră plănuită? Sau facem asta în pat?

Ea nu vorbi. Desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui, se ridică şi îi întinse mîna, zîmbindu-i cu înţeles.

Maxim îi luă mîna şi împreună se îndreptară spre apartamentul ei.

Nu mai avea răbdare s-o dezbrace şi s-o ducă în pat. Pasiunea pentru ea îl ardea, explodă imediat ce o posedă şi, pentru prima dată, în toate săptămînile cît făcuseră dragoste, îi strigă numele cînd ajunse la apogeu şi se scurse în ea.

Mult mai tîrziu, în noaptea aceea, după ce mai făcuse o dată dragoste cu ea, mai încet şi mai în voie şi o satisfăcuse, el se aşeză în pat într-un cot şi privi spre ea.

– Hai să nu mai aşteptăm, Cam. Hai să ne căsătorim imediat.

– Oricînd vrei tu, zise ea, întinzînd mîna, netezindu-i părul. Chipul îi strălucea de dragoste pentru el.

– O să o facem mîine, anunţă el, autoritar, cu un zîmbet larg. Sau poimîine. O să ajungem la Tanger peste cîteva ore. Consulul britanic o să ne căsătorească. Am să fac toate aranjamentele imediat. E bine?

– Totul e întotdeauna bine pentru mine cînd sînt cu tine, Maxim.

Era o zi aurie de noiembrie, o zi de vară indiană.

Soarele lumina strălucitor pe un cer perfect de un albastru viu, curat, fără nici un nor. Camilla se opri pe treptele casei lui Maxim din Mayfair, unde locuia acum cu el după căsătoria lor, mirosi aerul, respiră adînc, gîndindu-se ce zi minunată era, într-adevăr. O

zi ideală de mers la ţară.

Cînd păşi înainte, şoferul lui Maxim, Humphrey, ieşi din Jaguar şi veni împrejur să-i deschidă portiera.

– Bună dimineaţa, doamnă West, spuse el cu un zîmbet politicos, în timp ce o ajuta să intre.

– Bună dimineaţa, Humphrey. Nu-i aşa că e o zi frumoasă? Nu prea seamănă a iarnă.

– E frumos, doamnă. Humphrey închise uşa maşinii, se întoarse pe locul conducătorului. Mergem din nou la East Hendred, doamnă West? întrebă el uitîndu-se peste umăr. Domnul West mi-a spus azi-dimineaţă că o să vă conduc azi la ţară.

– Da, zise Camilla aşezîndu-se comod pe banchetă. Şi avem timp suficient. Am o întîlnire la casa cea nouă cu desenatorul de interioare, dar nu mă aşteaptă înainte de douăsprezece.

– Foarte bine, doamnă West, spuse el.

Gîndurile Camillei o luară razna în timpul călătoriei spre East Hendred, un sătuc din Oxfordshire, unde recent cumpărase o casă veche, stil regina Anne. Ea şi Maxim o găsiseră la începutul lui septembrie, înainte de a pleca împreună la New York, într-una din călătoriile lui de afaceri. Le plăcuse la amîndoi din momentul în care o văzuseră şi se hotărîseră pe loc s-o cumpere. Cînd ea voise să o plătească, Maxim protestase şi fusese foarte amuzat cînd ea insistase. Dar ea cîştigase şi, după ce cumpărase casa, i-o dăruise lui, drept cadou de nuntă. El fusese foarte adînc emoţionat de acest gest şi îi acceptase darul cu graţie.

Deşi casa stătuse nelocuită doi ani pentru că fostul proprietar locuia în Barbados, Lacey Court se

afla în condiţii destul de bune. Desenatorii de interioare pe care-i angajase se apucaseră serios de lucru, creînd atmosfera confortabilă, nepretenţioasă, de ţară, pe care o preferau ea şi Maxim. Avea să fie un minunat refugiu de sfîrşit de săptămînă pentru ei doi, mai cu seamă pentru Maxim. În felul în care lucra el, avea nevoie de un loc unde să se relaxeze din cînd în cînd, în împrejurimi liniştite.

Îşi sprijini capul de spătar, închise ochii pentru moment, gîndindu-se brusc la soţul ei, bărbatul pe care-l iubise de cînd era fată, pe care îl crezuse întotdeauna inaccesibil pentru ea. Nici în visurile ei cele mai nebuneşti nu se gîndise că va fi vreodată căsătorită cu el. Sau că va fi atît de incredibil de fericită cu el. Era bărbatul cel mai grozav. În adîncul ei ştia că el n-o iubeşte aşa cum îl iubea ea pe el, dar asta nu mai avea importanţă pentru ea. Maxim era pasional în pat, grijuliu şi iubitor tot timpul, generos peste poate. De la căsătoria lor, din august, o copleşise cu daruri – bijuterii extraordinare, picturi frumoase, antichităţi de valoare şi argintărie pentru casa cea nouă.

Dacă erau momente cînd dorea să-l audă spunînd „Te iubesc", acestea deveniseră puţine şi rare. Îşi amintea mereu de cuvintele Căpăţînosului cînd îi amintise despre dragoste, pe iaht. „Nu despica firul în patru", îi spusese. „Sînteţi al naibii de norocoşi avînd ce aveţi împreună..." Era adevărat, erau norocoşi. Maxim începuse să-şi exprime sentimentele faţă de ea în ultima vreme, şoptindu-i lucruri ca „te ador" sau „eşti doamna mea deosebită" şi cînd spunea asta vocea lui era iubitoare şi ochii lui negri erau plini de

căldură.

Gîndurile îi zburară la ziua căsătoriei, la Consulatul britanic din Tanger. Dacă ceilalţi erau surprinşi că Maxim nu-i ceruse căpitanului de pe iaht să-i căsătorească, ea nu era. El construise *„Frumoasa visătoare"* pentru Anastasia. Să se căsătorească cu ea pe vas, i s-ar fi părut nepotrivit. El era sensibil în atîtea privinţe. Şi mai ştia că Anastasia mai deţinea încă o mare parte din fiinţa lui Maximilian West, din inima lui. Adevăratul motiv al locului căsătoriei îi venise în gînd la un moment dat şi Căpăţînosului, căci îi aruncase o privire rapidă şi îi zîmbise, privirea lui transmiţîndu-i că o sprijină, că o înţelege. Ei nu-i păsa unde se căsătoresc.

Şi Căpăţînosul se fixase în cele din urmă, punînd capăt timpului cît fusese playboy. Căsătoria avusese loc în septembrie, după ce ea şi Maxim se întorseseră din Statele Unite. O luase de soţie pe drăguţa Marcia Bell, iar nunta avusese loc la Caxton Hall. Maxim fusese cavalerul de onoare, iar ea, doamna de onoare; după aceea, Maxim şi cu ea au dat micul dejun de nuntă la ei, în Mayfair.

Teddy şi Mark Lewis fuseseră prezenţi la nunta Căpăţînosului şi, spre marea ei încîntare, o plăcuseră, păreau bucuroşi că ea se căsătorise cu Maxim. Mai mult, chiar copiii lui priveau lucrurile la fel, spre marea ei mulţumire. Se părea că nici Alix şi nici Michael nu erau supăraţi aflînd despre căsătoria tatălui lor cu ea – ba dimpotrivă. Iar ea începea să dezvolte o legătură plăcută cu Alix, care era o tînără atît de frumoasă şi inteligentă.

Sînt atît de norocoasă, se gîndi Camilla, sînt cea

mai norocoasă femeie din lume. Am într-adevăr tot ce am dorit vreodată. Pe Maximilian West. Am cariera mea minunată. Chiar şi copii, acum, dat fiind că ai lui s-au apropiat de mine. Ca unic copil, ai cărui părinţi muriseră, ea neavînd copii, simţea că acum are o familie a ei, în cele din urmă.

Un zîmbet radios îi apăru pe faţă, fără ca ea să-şi dea seama, iar fericirea şi mulţumirea i se citeau în ochii ei verzi.

Deschizînd poşeta, Camilla îşi scoase carneţelul şi îşi controlă programul pentru restul săptămînii. Aştepta cu nerăbdare cina lor cu David Maines, în seara aceea. Sosise ieri la Londra, aduncînd cu el scenariul noului film. Căzuse de acord să joace în el şi era curioasă să citească ultima versiune.

Peste ceva mai mult de două ore de cînd Humphrey plecase din Chesterfiled Hill în Mayfair, cotea în aleea întortocheată care ducea la Lacey Court.

Vila de tip Regina Anne era aşezată într-o mică vîlcea înconjurată de o pădurice tînără care creştea pe o uşoară ridicătură şi părea să nu aibă vîrstă. În dimineaţa aceasta, numeroasele ei ferestre făceau cu ochiul în soare, iar vechile ei pietre cenuşii păreai moi şi blînde pe fundalul negru al peisajului de iarnă, al copacilor desfrunziţi.

Humphrey opri în faţa uşii principale, vopsită de curînd cu un alb strălucitor şi, imediat, cei doi tineri desenatori veniră în fugă afară pe treptele largi ale

intrării.

Nefiind adeptă a ceremoniei, Camilia deschise uşa, ieşi din Jaguar înainte ca Humphrey să aibă ocazia să o ajute şi se grăbi să-l întîlnească.

Alison Dixon şi Tony Campbell, desenatorii pe care îi folosise totdeauna în trecut, erau plini de zîmbete cînd o salutară şi o conduseră în casă.

– Totul merge minunat de bine, îi spuse Tony, dîndu-se de-o parte s-o lase să se plimbe prin holul mare de la intrare. Iar materialele pe care le-aţi ales vor arăta fabulos. E mai uşor de spus cum se vor îmbina acum cînd pereţii sînt vopsiţi în toate camerele. Casa începe să capete unitate, Camilla, şi toate se leagă bine în ea.

– Ard de nerăbdare să văd totul, răspunse Camilla, zîmbind spre talentata şi tînăra echipă, uitîndu-se prin hol, plăcîndu-i culoarea somon pe care o folosiseră pentru pereţi, litografiile botanice în rame de lemn închise, oglinda argintată georgiană şi candelabrele antice de cristal şi bronz.

– Ai să ai o adevărată surpriză cînd ai să vezi restul casei, îi spuse Alison. Am făcut paşi uriaşi în săptămîna care a trecut.

Conducînd-o în bibliotecă, Alison continuă:

– Majoritatea camerelor au fost vopsite, cum ţi-a spus Teny, podelele de lemn au fost curăţate şi refăcute... a, şi paturile au sosit ieri de la Harrod. Iar camera asta, după cum se poate vedea, e practic gata. Singurele lucruri care lipsesc sînt canapeaua Chesterfield, cărţile şi accesoriile.

Camilla stătea în mijlocul bibliotecii, privirea ei cercetînd exigent, fără să-i scape nimic. Dădea mereu

din cap, aprobator. Pereţii panelaţi ai frumoasei camere vechi fuseseră curăţaţi şi restauraţi, ca şi rafturile de cărţi, o masă de lucru georgiană şi un fotoliu; fotolii confortabile, un covor şi lămpi de alamă cu abajururi de mătase crem erau toate la locul lor. Exista chiar şi o pictură favorită a ei, cu cai, atîrnată deasupra căminului.

– Felicitări! exclamă Camilla încîntată, privind cînd la unul cînd la celălalt. După cum ştiţi, camera asta este pentru Maxim şi sînt atît de bucuroasă că aţi făcut-o prima. Măcar ştiu că are unde să lucreze, chiar dacă alte părţi ale casei vor trebui terminate după ce ne mutăm în ea.

Porniră să facă un tur de ansamblu, apoi se întoarseră jos la bucătărie. Tony spuse:

– Dat fiind că avansăm atît de bine, credem că vom termina casa pe la mijlocul lui decembrie, Camilla.

El îi deschise uşa de la bucătărie şi, cînd intră, adăugă:

– A, şi apropo, în loc să mergem la masă într-un local din apropiere, am adus cu noi un picnic. Ne-am gîndit că ar fi mult mai plăcut... de asemenea putem să-ţi arătăm în timp ce mîncăm cîteva din materialele pe care le-am ales pentru mobila antică împletită şi ceramica pentru camera de toaletă a musafirilor.

– Ce idee bună, spuse Camilla. Dar mai bine ies afară să-i spun lui Humphrey să se ducă să găsească un local unde să mănînce. Poate să vină peste cîteva ore să mă ia, avem mai multe lucruri de discutat. Vă rog să mă scuzaţi.

– Bei un pahar de vin, Camilla? întrebă Alison,

scoţînd sticla din coşul de picnic.

– De ce nu? Mulţumesc, spuse Camilla şi ieşi în grabă.

După ce îl trimise pe şofer la masă, Camilla se opri un moment afară, uitîndu-se în jur, gîndindu-se că trebuia să angajeze un grădinar cît mai curînd posibil. Deşi era sfîrşit de noiembrie, cînd nu se putea planta nimic, grădina era oarecum sălbăticită, şi trebuia curăţată înainte de primăvară. Aş pune aici narcise galbene, se gîndi ea, plantate la întîmplare, sub copacii aceia. Şi şofran şi ghiocei. Şi am să pun să se planteze tufe de liliac. Lui Maxim îi place liliacul.

Ar fi minunat dacă ne-am putea petrece vacanţa de Crăciun aici, se gîndi Camilla, intrînd din nou în casă. Maxim îi spusese că Alix va fi cu ei, în timp ce Michael urma să se ducă în Jamaica cu Anastasia. Merse de-a lungul coridorului spre bucătărie şi se opri cînd ajunse la uşa pivniţei, gîndindu-se deodată la principalul cadou de Crăciun pentru Maxim. Decisese ca o parte să o transforme într-o pivniţă de vinuri complet echipată pentru el, avînd intenţia s-o aprovizioneze cu cele mai bune vinuri. Căpăţînosul o ajutase să aleagă vinurile favorite ale lui Maxim, la fel şi şampania pe care o prefera, şi care îi plăcea mai curînd ca aperitiv, în locul băuturilor tari. Deşi nu era un mare băutor, insista să-şi servească oaspeţii numai cu soiurile cele mai alese. Căpăţînosul participase deja, în numele ei, la o licitaţie de vinuri şi făceau progrese excelente. Rastelurile pentru vinuri fuseseră comandate şi trebuiau să sosească de pe o zi pe alta.

Hotărîndu-se să se mai uite o dată la subsol, în

timp ce Tony şi Alison aranjau masa de picnic în bucătărie, Camilla deschise uşa subsolului. Aprinse lumina şi începu să coboare scara lungă de lemn, care era îngustă şi foarte abruptă.

Coborîse doar cîteva trepte cînd tocul unuia dintre pantofii ei se prinse într-o crăpătură a unei trepte de lemn. Nedîndu-şi seama ce se întîmplă, ea încercă să continue să coboare şi fu aruncată înapoi întrucît tocul rămăsese prins în treaptă. Îşi pierdu echilibrul şi se răsuci, iar cînd căzu înainte, scoase un ţipăt îngrozit şi se apucă cu disperare de balustrada de lîngă zid. Aceasta era putredă, ieşi din cărămizi şi îi rămase în mînă. Ţipă din nou cînd se rostogoli în jos pe scara abruptă şi, cu o bufnitură grea, ajunse pe podeaua de ciment. Rămase absolut nemişcată.

Alison şi Tony îi auziră ţipetele şi veniră în fugă din bucătărie. Alergară pe coridor şi văzînd imediat uşa de la subsol deschisă, se duseră la ea. Tony stătu pe prima treaptă, uitîndu-se în jos şi scoase un strigăt de groază.

– O, Doamne! Camilla a căzut jos pe scară! exclamă el, îngheţînd. Coborî scara cu precauţie, cu sufletul la gură.

Îi găsi pantoful cu vîrful tocului încă prins în crăpătura treptei şi îşi dete imediat seama cum se întîmplase accidentul.

Alison care tremura fără să se poată controla, era albă ca varul. Ea îl urmă în jos pe scară pe partenerul ei, atît de înspăimîntată şi disperată că abia putea umbla. Cînd ajunse la capătul scării, care, după cum

îşi dădea seama, era periculoasă, Tony era îngenuncheat lîngă Camilla. Trupul ei zăcea nefiresc şi arăta curios de strîmb pe podeaua subsolului. Faţa ei frumoasă era albă, cu ochii închişi. De sub părul ei auriu se prelingea sînge.

– E grav rănită, şopti Alison, cu vocea abia auzindu-i-se. Se ghemui jos lîngă Tony, încercînd să-şi controleze membrele care îi tremurau.

Tony arăta groaznic.

– Cred că nu trebuie să o mişcăm, spuse nesigur. Am putea s-o rănim mai rău. Eu am să stau aici cu Camilla. Tu du-te şi telefonează după o ambulanţă.

Alison dădu afirmativ din cap, urcă scara încet, descoperind că avea picioarele grele ca plumbul.

Tony o urmări dispărînd pe uşa din capul scării, apoi se întoarse spre Camilla. Deşi nu-i spusese lui Alison, era sigur că, în cădere, Camilla îşi rupsese gîtul şi nu mai trăia.

Maxim nu putea accepta moartea Camillei.

Realiză faptul abia după funeraliile ei. Moartea ei tragică îi dădu o lovitură puternică. Nu putea crede că frumoasa, vibranta, talentata şi iubitoarea femeie cu care se căsătorise atît de recent îl părăsise pentru totdeauna. Era distrus.

Fiica lui, Alix, îl ajută cel mai mult, deşi Căpăţînosul, Teddy şi David Maines încercară şi ei să-i aducă mîngîiere în durerea lui.

În ziua de după serviciul religios, oficiat pentru Camilla, Maxim şi Alix şedeau împreună în casa lui din Mayfair. Alix îşi puse mîna pe braţul lui şi-i spuse blînd:

– Mi-a plăcut mult Camilla şi deveniserăm bune prietene. Mi-a spus că se gîndea la mine ca la fiica pe care n-a avut-o niciodată şi m-a întrebat dacă asta mă deranjează. I-am răspuns că nu, că de fapt eram flatată.

Maxim se uită repede la ea, dar nu comentă.

Alix îi răspunse privirii gîndindu-se cît de îngrozitor arăta. Tatăl ei era cenuşiu sub bronzul lui permanent, iar ochii lui, de obicei atît de strălucitori, erau stinşi de durere. Alix respiră adînc şi continuă:

– După mama, Camilla a fost cu adevărat cea mai drăguţă femeie pe care am cunoscut-o. Îmi pare atît de rău că a avut accidentul acela hidos şi vreau să ştii că sînt aici alături de tine, oricînd vei avea nevoie de mine.

Maxim tot nu era în stare să vorbească. Dar apucă mîna fiicei lui şi o ţinu strîns. În cele din urmă, spuse:

– Camilla a fost o fiinţă cu totul aparte...

– Da, şi te iubea atît de mult, tată.

– Şi eu o iubeam. Nu în acelaşi fel cum o iubesc pe mama ta... nu e posibil să iubeşti la fel două persoane într-o singură viaţă. Dar am iubit-o pe Camilla într-un mod diferit şi asta era important pentru mine, ea mi-a dăruit multă fericire în ultimele luni. M-a ajutat să-mi alung singurătatea...

Vocea i se frînse. Nu mai putea continua.

După cîteva minute, Maxim îşi recăpătă cumpătul şi spuse încet:

– Nu i-am spus niciodată că o iubesc, Alix. Niciodată. N-am să-mi iert asta niciodată.

Îi apărură lacrimi în ochi şi încercă repede să şi le şteargă cu vîrful degetelor.

Alix îi puse braţul în jurul umerilor şi îşi iăsă capul pe braţul lui.

– Sînt sigură, tată, că ea ştia că tu o iubeşti.

– Am făcut rău, ar fi trebuit să i-o spun, mormăi el cu voce răguşită, aspră.

– O femeie ştie totdeauna dacă un bărbat o iubeşte sau nu. Zău că ştie, îl mîngîie Alix, cu inima îndurerată, suferind alături de el. Femeia o simte în toată fiinţa ei. Şi oricum, Camilla era aşa de fericită cu tine!

El se întoarse spre fiica lui, îi cercetă faţa.

– Chiar crezi cu adevărat că era, Alix?

– Da. Ai făcut-o foarte, foarte fericită. Mi-a spus asta doar cu cîteva zile înainte de accident.

Maxim se lăsă pe spătarul canapelei şi închise ochii. Vorbele fiicei lui îi dădură oarecare consolare... dar nu suficientă.

La scurt timp după moartea Camillei, Maxim dispăru din orice fel de viaţă publică. Se îngropă în munca lui mai mult ca oricînd înainte, îşi reduse complet viaţa socială, nu se vedea decît cu colegii, cu asociaţii în afaceri şi cu familia apropiată. Se făcuse multă publicitate în legătură cu moartea Camillei, cu căsătoria lor, cu viaţa ei şi a lui. Toate îi făceau

greaţă. Angajă o întreagă echipă de ajutoare care să ţină presa la distanţă şi să aibă grijă să nu-i mai apară numele în ziarele de scandal.

Maximilian West se retrăsese şi ridicase podul mobil în urma lui.

PARTEA A ŞASEA

Adriana

New York
1987

Femeia înţeleaptă îşi zideşte casa,
iar femeia nebună o dărîmă cu mîinile ei.

PROVERBE

55

Adriana Macklin West stătea în mijlocul salonului din apartamentul din Fifth Avenue supraveghindu-l cu o privire arţăgoasă.

Nu-i plăcea. Nu-i plăcuse niciodată, din primul moment cînd pusese piciorul aici, în urmă cu optsprezece luni. Proporţiile salonului erau superbe şi era aerisit, spaţios şi luminos, cu o extraordinară vedere panoramică spre Central Park. Din nefericire, fusese decorat de prima soţie a lui Maxim, iar ea considera că mobila este de modă veche, spălăcită şi total iipsită de stil. De la căsătoria ei cu Maxim, dorise

să o redecoreze, dar de cîte ori ataca subiectul, el făcea un gest de renunţare cu mîna, spunîndu-i că lui îi plăcea aşa cum era. În ultima vreme, o întrerupea de fiecare dată cînd menţiona cuvîntul „decorare" şi nici nu voia să asculte motivele ce o determinau să facă schimbările.

Se oferise chiar să suporte ea toate cheltuielile, dar el îi spusese că banii nu aveau importanţă, că nu asta era problema.

Ochii căprui închis ai Adrianei trecură din nou prin cameră, analizînd cu grijă fiecare obiect, aşa cum făcuse atît de des în ultima vreme. Problema camerei era prea marea austeritate, o simţeai aproape rece cu o supraabundenţă de culori pale, materiale pale, lemn pal şi picturi delicate. Avea nevoie de culori vibrante, de materiale bogate şi covoare scumpe de la un perete la altul, de lămpi chinezeşti de porţelan frumoase, de picturi noi şocante şi de obiecte de artă care să atragă privirea. Aceste lucruri i-ar fi dat sentimentul de lux pe care dorea ea să-l creeze, aspectul şic, de New York, care fusese totdeauna caracteristic apartamentelor ei în trecut. Era un aspect pe care îl adora, pentru că făcea să devină evident pentru oricine că proprietarul are bani, putere şi succes.

Lăsîndu-şi privirea pe carneţelul galben pe care-l ţinea în mînă, Adriana începu să-şi noteze ideile pentru renumitul desenator de interioare, de tarie internaţională, pe care-l angajase în după-amiaza aceea. El se întîlnise cu ea în biroul directorial al companiei de cosmetice a cărei proprietară era, *Empress Eugenia Beauty,* la care era preşedintă şi

director executiv superior.

Îi plăcuse Valentin Lubbock din momentul în care intrase, iar acest sentiment fusese reciproc. Se înţeleseseră unul pe celălalt din primele zece minute ale întîlnirii. Ştia că Valentin avea un gust grozav, deoarece îi cunoştea bine activitatea, şi nu avea nici o îndoială că el avea să realizeze ambianţa de bogăţie şi frumuseţe pe care ea o considera conformă cu poziţia ei în societate, ca doamnă Maximilian West.

Valentin nu era ieftin şi nu era nici o îndoială că apartamentul va costa o groază de bani, între patru şi cinci milioane de dolari, pentru a-l redesena, reface şi redecora. Dar putea să-şi permită, deoarece era milionară ea însăşi. Dacă banii nu aveau importanţă pentru Maxim, atunci desigur nu aveau nici pentru ea. Al doilea soţ al ei, Arthur Macklin, îi lăsase o avere mare cînd murise, în urmă cu patru ani, precum şi compania de cosmetice, care era una dintre cele mai mari din Statele Unite.

Ea îi spusese lui Valentin Lubbock că voia ca el să redeseneze toate camerele şi nu doar pe cea în care stătea ea acum. Biblioteca, sufrageria, biroul lui Maxim, camera ei şi toate dormitoarele trebuiau refăcute complet. Valentin avea să se întîlnească mîine cu ea aici, împreună cu echipa lui de desenatori, şi aveau să-şi petreacă toată ziua cercetînd fiecare centimetru din acest... acest... mausoleu.

Îşi dădea bine seama că Maxim va obiecta diseară cînd îl va informa despre hotărîrea luată. Dar îi va explica motivele ei, îl va convinge cumva. Avea un talent să-l îmbrobodească în jurul degetului ei mic, să

obţină de la el tot ce voia, mai cu seamă după ce făceau dragoste. Atunci părea mai deschis, receptiv şi vulnerabil faţă de ea, oricum mai uşor de manevrat. Ajunsese să înţeleagă că era un bărbat dificil pe care nu era uşor să-l cunoşti şi să trăieşti cu el, o fire închisă.

Adriana oftă. Problema era că în ultima vreme nu se mai culcaseră împreună. Interesul lui sexual faţă de ea se evaporase şi nu înţelegea de ce. Cînd se întîlniseră prima oară, fusese ca un armăsar tînăr, dîndu-se la ea tot timpul, neputîndu-se sătura de ea şi, în primele şase luni ale căsătoriei lor continuase să fie insaţiabil. Dar acum nu o mai atinsese de luni şi luni de zile. Desigur, fusese plecat multă vreme, călătorind pentru afaceri, iar ea trebuise să facă la rîndul ei o serie de călătorii în California, Texas şi la Roma, aşa încît fuseseră despărţiţi destul de frecvent. Totuşi, el fusese acum în Manhattan toată luna martie şi încă nu făcuse dragoste cu ea după întoarcerea lui de la Londra. Cînd ea îi dăduse a înţelege cu tact că era timpul să se culce împreună, o refuzase direct, oferindu-i diverse scuze; că era preocupat de ultima afacere, o achiziţie majoră, că era obosit sau că nu avea dispoziţie. Şi totdeauna, în ultima vreme, se retrăgea în camera lui şi nu mai venea la ea. Ei nu-i plăcuse ideea dormitoarelor separate, o respinsese de la început, dar el insistase cînd ajunseseră la New York, după căsătoria ce avusese loc în Franţa.

– Orele mele sînt atît de aiurite, spusese el. Mă trezesc în zori de zi ca să mă ocup de birourile din Londra şi Paris. E mai bine aşa. Nu vreau să-ţi tulbur somnul.

O sărutase, îi arătase zîmbetul acela ameţitor care o dădea gata întotdeauna şi îi şoptise:

– Sînt destule nopţi cînd dorm în patul tău, Adriana, să nu-ţi faci vreo idee greşită în legătură cu asta. Dar aşa am trăit întotdeauna. Am nevoie de camera mea proprie, te rog să nu te îngrijorezi din cauza asta.

Ei bine, se îngrijora, şi nu prea îi venea să-l creadă cînd îi dădea de înţeles că avusese propriul lui dormitor şi pe timpul celorlalte căsătorii. Desigur, el venea în dormitorul ei din ce în ce mai rar. Dacă nu l-ar fi cunoscut atît de bine, ar fi putut începe să-l suspecteze că ar avea o amantă. Dar acesta nu era stilul lui şi era atît de dedicat muncii sale, încît cu siguranţă că nu avea timp pentru vreo altă femeie.

Un tablou care era uşor înclinat pe perete îi atrase atenţia şi trecu peste covorul Aubusson cu intenţia să-l îndrepte, dar se opri cînd ajunse la consola Ludovic al XV-lea, pe care, într-o ramă de argint, era fotografia ei cu Maxim în ziua căsătoriei, în septembrie 1985. Fuseseră cununaţi la primăria Arondismentului Patru din Paris, întrucît el fusese reţinut acolo pentru afaceri. Ea purtase un costum bleu-pal de la *Givenchy,* iar după aceea Maxim dăduse o cină pentru zece persoane, la *Lasserre*. Ea luă fotografia, gîndindu-se cît de bine arăta el la cincizeci şi unu de ani, cîţi avea cînd se căsătoriseră. Era aşa de subţire şi frumos şi bronzat.

Cînd bancherul ei în domeniul investiţiilor încercase să cumpere de la el întreprinderea *Marianna Montevecchio*, în 1984, şi eşuase, ea abandonă ideea extinderii întreprinderii ei, *Empress*

Eugenia, pentru moment. În schimb, se lansase după Maximiiian West, găsindu-l un bărbat fascinant şi excitant, ca să nu mai menţionăm că era liber. În vara anului 1985, reuşise să manevreze astfel încît să-i fie recomandată la Monte Carlo, printr-un prieten care îi cunoştea. Spre imensa ei încîntare şi mulţumire, el o plăcuse imediat, stimulat probabil de mintea ei de om de afaceri precum şi de faţa ei frumoasă şi trupul perfect. Îi făcuse o curte furtunoasă de şase săptămîni şi, spre surprinderea familiei şi prietenilor săi, se căsătoriseră la sfîrşitul verii. Îşi dădea seama că fiul şi fiica lui nu o aprobau în mod special şi nu o plăceau, şi nici ea nu era foarte entuziasmată de ei, considerîndu-i nişte mici îngîmfaţi. Cît o privea pe fosta lui soţie, Anastasia, asta era o adevărată pacoste pentru ea. Tot timpul voia să vorbească despre ceva cu Maxim sau avea nevoie să-l vadă pentru ceva. Şi el alerga repede la ea ca un căţeluş ascultător. Ea încercase să pună capăt acestor legături, dar nu făcuse decît să-şi atragă furia lui teribilă şi el îi ceruse în termeni deloc mascaţi să nu mai pomenească vreodată numele Anastasiei. Căţeaua aia îl ţinea cumva, deşi ea nu avea idee cu ce anume. Copiii erau cauza, mai mult ca sigur. Ea se întrebase adesea ce găsise un bărbat ca Maximiiian West la acea blondă ştearsă, îmbrobodită, care se pisiceşte. Cea de a doua soţie a lui, actriţa care căzuse pe scara spre subsol şi îşi rupsese gîtul, nu fusese nici ea mai frumoasă.

Adriana aşează fotografia pe consolă, se duse la micui tablou de Manet şi îl îndreptă, apoi se uită la

ceas. Era aproape şase. Maxim îi spusese că va fi acasă la şapte şi voia să mănînce în apartament. Era joi şi atît bucătarul cît şi valetul erau liberi. De obicei, Maxim o ducea la *Le Cirque, La Grenouille, La Caravelle* sau la *Four Seasons*, sau la un alt restaurant elegant din New York. Dar dimineaţă, înainte de a pleca la birou, îi explicase că avea un munte de lucrări de văzut pînă mîine. Aşa că pusese bucătarul să pregătească o cină rece, salată, somon afumat, carne rece şi pui, brînză şi fructe – ce-i plăcea lui cel mai mult.

Grăbindu-se să plece din salon, Adriana trecu pe coridor spre bucătărie, deschise frigiderul, controlă dacă sînt mai multe sticle de *Dom Perignon* la gheaţă, caviar suficient, apoi fugi în dormitorul ei.

Îşi scoase costumul închis de birou, îl atîrnă în garderobă, îşi scoase lenjeria scumpă şi intră în baie. După ce aruncă nişte săruri de baie cu marca ei proprie, deschise robinetele, se duse la oglindă şi îşi ridică părul în sus, întrebîndu-se cu ce să se îmbrace în seara asta. Trebuia să se facă tentantă şi irezistibilă pentru soţul ei şi să obţină ce voia astă-seară... în toate privinţele.

Gîndurile ei rămaseră fixate la Maxim cîteva minute, cît timp stătuse în baia luxuriantă, fierbinte şi parfumată. Ea considera căsătoria cu el drept lovitura secolului. Şi chiar aşa era. Era soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume, un miliardar în floarea vieţii, frumos şi strălucit. Nu era rău pentru o fată obişnuită din clasa mijlocie din Westchester, care avusese o creştere tipică acestei clase mijlocii, o

primă căsătorie plicticoasă cu un iubit din copilărie, o a doua căsătorie mai puţin plicticoasă, cu un bărbat bogat dar mai bătrîn.

Gîndurile i se întoarseră la Arthur Macklin. Fusese căsătorită cu el zece ani, înainte ca el să moară, în 1983, din nişte complicaţii după o comoţie cerebrală. El avusese şaptezeci de ani, ea treizeci şi unu. Arthur îi fusese foarte drag. El reprezentase pentru ea prima treaptă într-o lume complet nouă.

După divorţul de primul ei soţ, Lary Tucker, se mutase în Manhattan, găsise un mic apartament şi devenise manechin.

Succesul ei fusese rapid. După ce fusese fotografiată de Scavullo şi devenise *cover girl*, chipul ei apărînd în toate revistele, de la *Vogue* la *Mademoiselle*, Arthur Macklin o remarcase şi ceruse agenţiei de reclame pe care o folosea să o angajeze să fie prezentatoare la *Empress Eugenia*. Şase luni mai tîrziu, chipul ei era pe afişe, la televizor, în reviste şi ziare, şi expus în magazine în mărime uriaşă. Aspectul ei exotic, epatant, de artistă de cinema, era imaginea exactă pe care Arthur Macklin o căutase ca să-şi lanseze produsele de frumuseţe. Acest aspect îl captivă şi pe proprietarul companiei. Fata de la *Empress Eugenia* deveni fata lui. El o urmări, îi făcu o curte atentă, o copleşi cu cadouri, de la bijuterii la blănuri, divorţă de soţie după treizeci de ani de căsnicie şi se căsători cu ea înainte ca ea să-şi poată trage sufletul sau să-şi scuture de pe pantofi praful din Westchester.

Ea continuase să fie cîţiva ani prezentatoare

pentru *Empress Eugenia* şi deveni purtătoarea de cuvînt a companiei. Arthur, un om isteţ, realizat prin munca sa proprie, descoperi repede că frumoasa lui avea şi minte. Întrucît nu avusese copii, o aduse în afaceri, o califică personal ca să-i fie succesoare şi îi lăsă, prin testament, compania. Cînd fusese lovit de comoţie, în primăvara lui 1983, ea îl îngrijise cu tandreţe şi hărnicie şi condusese compania cum ar fi condus-o el însuşi. Dar după moartea lui, ea îi imprimă alt curs şi împinse *Empress Eugenia* într-o epocă nouă. După ce cumpărase mai multe companii mici şi le unise cu a ei, refăcuse ambalajul produselor, pusese parfumierii din Franţa să-i inventeze nişte esenţe noi şi angajă chimişti care să creeze o linie nouă de produse din ierburi şi plante naturale. Dăduse acestei noi linii numele de *„Frumuseţea trupului"*, şi deschisese mici magazine cu acelaşi nume în toată ţara. În acest proces, compania ei o luase înaintea multora dintre competitoare, inclusiv a lui *Marianna Montevecchio*, o sucursală a *Grupului Allandale*, care era proprietatea lui Maxim. Cîndva, dorise să achiziţioneze compania aceea, să o unească cu *Empress Eugenia*, dar acum n-o mai voia. Curios era faptul că în ultima vreme Maxim începuse s-o acuze că îi făcea concurenţă şi, la început, ea rîsese, crezînd că o necăjeşte. Dar începuse să-şi dea seama că vorbea serios. Ea era competitivă prin natură, nu se putea abţine şi, bineînţeles, că era în competiţie cu linia *Montevecchio*, cum fusese cu *Lander* şi *Arden* şi *Revlon.* Nu era nimic personal în asta. Dar el se pare că gîndea altfel. În

urmă cu şase luni, se duseseră fiecare să pună mîna pe o mică întreprindere care producea o varietate de produse pentru îngrijirea mîinilor. Din partea ei, era un fel de rivalitate prietenească şi considerase asta drept o glumă reuşită. El însă, nu. Şeful echipei de achiziţii din New York, Peter Heilbron, fusese furios.

Ea se ridică în cadă, cu o mică tresărire. Oare nu cumva Maxim îi purta pică? Precis că nu. Rîse tare. Cu siguranţă că nu o lipsea de sex în maniera unei soţii supărate care se frămînta din cauza unei insulte imaginare. Era un bărbat prea distins pentru a recurge la asemenea jocuri prosteşti. Nu se culca cu ea acum din cauză că era preocupat de afacerile curente. Pasionat şi foarte sexual cum era, se putea disciplina în mod remarcabil, atunci cînd o dorea. Şi se putea abţine luni de zile, ba chiar ani. Într-unul din acele momente rare cînd i se destăinuia, îi mărturisise că fusese în celibat doi ani după moartea celei de a doua soţii a lui. Asta nu o uimise, doar îi demonstrase extraordinara putere de voinţă a bărbatului. Bărbatul meu, adaugă ea în gînd, şi ieşi din baie.

Ducîndu-se la oglinda lungă de la podea la tavan, pe care o instalase pe unul dintre pereţii băii, stătu să se privească un moment prelungit, învîrtindu-se dintr-o parte în alta, controlîndu-şi trupul. Era încă perfect, fără nici un gram de carne în plus, totuşi nu era un schelet umblător, ca unele dintre femeile din New York pe care le ştia. Majoritatea o făceau să se cutremure, mai ales cele

care nu mîncau aproape deloc, transformîndu-se în adevărate schelete. Ea avea oasele acoperite cu o cantitate decentă de carne, fără să fie totuşi grasă. Fiind înaltă, de aproape un metru optzeci, nu trebuia să intre în panică dacă punea din cînd în cînd o jumătate de kilogram. Se mai întoarse o dată, bucuroasă că profesorul ei de gimnastică venea de două ori pe săptămînă să o pună în mişcare. Era în formă bună. Sînii erau puţin cam grei, după părerea ei, dar bine formaţi, şi destul de voluptuoşi ca să-l excite pe Maxim. Îşi dăduse seama de asta cînd pierduse în greutate anul trecut şi el fusese decepţionat de slăbiciunea ei.

Luînd loţiunea de corp Empress Eugenia cu parfum de liliac, se unse pe tot corpul, se parfumă cu parfum de liliac, una dintre aromele favorite ale lui Maxim, şi îşi perie părul des, castaniu închis. După ce îşi puse un halat de mătase, intră în dormitor.

Aşezată la masa de toaletă, privi fix în oglindă, întrebîndu-se ce fel de fard l-ar atrage pe el în seara asta. Ar trebui oare să-şi creeze un aspect blînd, de fetiţă, cu o faţă frumoasă rozalie, cu roşu pe obraji şi cu ochii uşor pastelaţi, sau să se facă o femeie cu o figură mai dramatică?

Aplecîndu-se înainte, se examină îndeaproape. Avea o faţă lată, plină, cu o frunte largă, ochii uşor oblici, sprîncene închise, frumos desenate, şi o bărbie rotundă cu gropiţă. Am să fiu eu însămi, se gîndi ea, întinzînd mîna după loţiunea de fond de culoarea alunei pe care o întinse pe pomeţii înalţi. De mine s-a îndrăgostit, de Adriana Macklin. Oricum, sînt mai

atrăgătoare cînd sînt eu însămi. Cu toţi cei treizeci şi cinci de ani ai mei.

56

Înainte de a băga cheia în broască la apartamentul lui din Fifth Avenue şi a deschide uşa, Maxim îşi mobiliză întreaga energie. Era intens preocupat de afaceri şi nu avea dispoziţia necesară ca să-i facă faţă Adrianei în seara asta. Dar trebuia totuşi să-i facă faţă.

Se pare că Adriana îl auzise venind şi acum ieşea în fugă din bibliotecă să-l salute înainte de a avea măcar timp să-şi scoată trenciul.

– Ai sosit, îngerul meu! exclamă ea păşind spre el, caftanul ei roşu şi auriu plutind în jurul ei ca un nor.

– Bună, Adriana, spuse el moale, punîndu-şi

servieta pe bancheta stil Ludovic al XV-lea din foaier şi zîmbindu-i pe jumătate.

Ea îi înconjură gîtul cu braţele şi îl sărută pe gură.

– Mm. Yummy.

El se crispă, îşi scoase pardesiul şi îl atîrnă în dulapul din hol, apoi îşi luă servieta.

– Am şampanie la gheaţă şi te aşteaptă o cină rece, murmură Adriana cu o voce mătăsoasă, luîndu-i braţul şi păşind alături de el prin holul spaţios. M-am gîndit să desfac şampania acum, ca să putem bea un pahar înainte de cină. Ai vrea, dragule?

– Nu acum, Adriana. Mă duc să fac un duş, să mă schimb în ceva mai confortabil şi apoi poate am să beau ceva. Vorbind, se îndreptă spre dormitorul lui. Ne vedem curînd, adaugă liniştit.

– Am să fiu în bibliotecă, îngerul meu.

Îl urmări cum dispare în camera sa şi se încruntă. El închise uşa în urma lui, lăsînd-o afară destul de hotărît, iar ea rămase pe loc un moment, uitîndu-se fix la uşă şi încercînd să-i ghicească starea de spirit. Slavă Domnului, părea mai puţin nervos şi iritabil decît fusese în ultimele cîteva săptămîni de la întoarcerea lui din Europa. Dacă nu era într-o stare de spirit prea bună, oricum nu era într-una proastă. Neutru, se gîndi ea. E într-o stare de spirit neutră. Îşi zîmbi în sinea ei, încrezătoare că va putea să-l manevreze foarte bine în seara asta. Un pic de grijă tandră iubitoare, vorbe mîngîietoare, şampanie şi caviar, muzică lentă, cîteva sărutări blînde. Curînd, va fi de partea ei în ce priveşte redecorarea apartamentului, nu se îndoia de asta. Iar mai tîrziu, cînd avea să fie într-o dispoziţie mai favorabilă, avea intenţia să-l ducă la pat.

Maxim se dezbrăcă, se duse în baie, făcu un duş foarte fierbinte, întinzîndu-şi şi îndoindu-şi braţele deasupra capului, mişcîndu-şi umerii dintr-o parte în alta, mişcîndu-şi gîtul în cercuri, încercînd să-şi potolească tensiunea. O acumulase în lunga zi de lucru la birou. Se gîndi la ultima conversaţie pe care o avusese cu Graeme Longdon, exact înainte de a pleca, în seara asta. Ea fusese de acord să abandoneze ultima afacere la care lucrau, deşi Peter Heilbron fusese împotriva oricărei acţiuni drastice deocamdată.

– Să nu ne grăbim, îi spusese Peter conducîndu-l pe Maxim la ascensor, cu puţin timp în urmă. Îi spusese lui Peter că o să lase problema să dospească o noapte. Acum, după duş, avea nevoie de relaxare totală. Nu era sigur că va obţine asta alături de Adriana, care îl irita mai mult ca oricînd zilele astea. Dar mental trebuia să nu se mai gîndească la această afacere, să-şi limpezească creierul cîteva ore. Avea chef să bea ceva, să privească un pic programul de la televiziune şi apoi să doarmă adînc şase ore. Era imperios necesar să fie proaspăt mîine dimineaţă cînd va lua o decizie finală în legătură cu ultima propunere de afaceri. Se afla în angrenajul unei oferte de preluare forţată a unei corporaţii americane importante, *Palmyra-Kettelson*, şi dintr-odată nu mai era sigur

dacă dorea să continue.

Maxim întinse mîna după săpun – imediat, mirosul de liliac umplu cabina duşului. Adriana depăşeşte limitele, se gîndi el. Rîse în sinea lui, recunoscînd că uneori era extrem de neîndemînatică în multe privinţe, ca să nu spunem că te dezamăgea. Şi totuşi, era una dintre cele mai şocante femei pe care le văzuse vreodată; nu putea să-i nege frumuseţea de brunetă exotică.

În primul moment, cînd pusese ochii pe ea la Monte Carlo, fusese captivat, ameţit pe loc. Faţa ei incredibilă, atît de plină de senzualitate, trupul perfect şi picioarele lungi, bine făcute, sexualitatea puternică ce părea că emană din fiinţa ei, îl excitaseră enorm. În vara aceea, acum un an şi jumătate, fusese dat gata, fusese o ţintă uşoară. Pentru prima oară după moartea Camillei, era gata să se lege de cineva, dorise cu adevărat să se culce cu o femeie, să i se dăruiască total. Şi aceasta a fost exact ce făcuse el cu Adriana. Într-o împrejurare, în perioada cînd îi făcea curte, ce durase vreo şase săptămîni – stătuseră închişi într-un apartament în hotelul *Carlton* din Cannes, timp de trei zile şi trei nopţi, incapabili să se smulgă din sexualitatea lor.

Adriana fusese ceva cu totul aparte pentru el, trebuia să o recunoască, era atît de diferită de celelalte femei pe care le cunoscuse şi cu care se căsătorise. El se îndrăgostise întotdeauna de blonde rafinate, cu chip blînd, în timp ce ea era o sirenă cu părul negru, cu ochi ca porumbiţele, cu tonuri cu adevărat exotice. Era diferită şi în alte privinţe, avea

un simţ al umorului pămîntesc, aproape vulgar, pe care la început îl găsise amuzant, dar acum îl îngrozea, şi mai descoperise la ea o serie de trăsături la fel de decepţionante. Era dogmatică, încăpăţînată pînă la rigiditate, aspră şi repezită. În plus, simţul ei ascuţit pentru afaceri, felul cum înţelegea ea lumea finanţelor, nu-l mai fascina, ca la început. Şi sub toată această eleganţă şi frumuseţe exotică era, în mod curios, masculină.

Masculină, repeta în gînd. Ce curios era să folosească acest cuvînt în legătură cu Adriana, dar era adevărat, îşi dădu el seama, cu o tresărire. Oare acesta să fie motivul că nu mai putea avea o erecţie cu ea? Oare îl demobiliza ea din cauza masculinităţii ei? Dorinţa lui arzătoare pentru ea se potoli repede. La şase luni după nunta lor, la Paris, căsnicia se terminase, cel puţin în ceea ce îl privea pe el. Faptul că o luase de soţie fusese o hotărîre teribil de greşită din partea lui. Ar fi trebuit să ştie că dorinţa lui arzătoare de a o duce la pat, uriaşa lui poftă, aţîţată de pofta ei faţă de el, se va consuma cu o viteză uluitoare. Şi aşa s-a şi întîmplat.

Impotenţa lui în relaţiile cu Adriana venise ca un fel de şoc şi la început îl îngrijorase. Se întreba chiar dacă nu-şi pierduse potenţa, se gîndise să se ducă să consulte un medic. Dar, într-o seară, a călcat strîmb cu o cunoştinţă veche şi descoperi, spre profunda lui uşurare, că reacţia lui era la fel de sigură cum fusese totdeauna. Se întîmplase cînd era cu o blondă, comentă în sinea lui. Deficienţa nu i se datora lui, aşadar, ci, pe cît se pare, Adrianei.

Acum nu se mai simţea fragil în eul lui. Toate mecanismele lui erau în stare de funcţionare. Îşi zîmbi. Un bărbat nu are o erecţie dacă mintea şi psihicul nu-i susţin această erecţie, şi nu e doar de natură trupească. Majoritatea bărbaţilor sînt mai delicaţi din punct de vedere psihic decît majoritatea femeilor, de aceea bărbaţii şi femeile se deosebesc atît de mult. La un bărbat trebuie să existe măcar puţină dorinţă, ca să aibă o erecţie, să aibă o întîlnire sexuală. Dar o femeie poate face amor chiar fără dorinţă. Tot ce are de făcut e să stea culcată şi să aştepte ca bărbatul să acţioneze. Dacă nu poate, îl acuză pe el, niciodată pe ea însăşi. Oricum, rareori pe ea însăşi.

Pentru că devenise impotent în relaţiile cu Adriana, evita orice fel de contact sexual cu ea zilele astea, dorind să evite neplăcerile. Acest lucru era dificil, pentru că ea avea sînge fierbinte şi era mereu pe urmele lui, dar din fericire el reuşea cumva să scape de manevrele ei. Şi asta în majoritatea timpului.

Cu un an în urmă, se gîndise să-i anunţe intenţia sa de a obţine divorţul, dar apoi îşi schimbase părerea. Şi încă nu făcuse lucrul ăsta. Călătorea mult şi era plecat mai multă vreme decît stătea la New York, şi îi convenea să rămînă căsătorit cu ea pentru moment, fie şi doar cu numele. A avea o soţie era o pază şi o protecţie minunată faţă de alte femei răpitoare. De asemenea, era prea implicat şi cufundat în afaceri, ca să aibă scene sentimentale şi revolte.

Avea de gînd să rămînă în aşteptare şi să se ocupe de Adriana mai tîrziu.

După ce se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de flanel, gri închis, cu un pulover cu gît înalt, negru, şi o haină sport de caşmir, neagră, Maxim părăsi dormitorul, traversă foaierul de la intrare şi trecu în bibliotecă.

Adriana nu era acolo.

Se auzea o muzică lentă. O sticlă de *Dom Perignon* stătea desfăcută în frapiera de argint, pe un bufet mic. Măsuţa joasă pentru cafea din faţa focului ce ardea în cămin era aranjată pentru cină. Fără îndoială că Adriana era în bucătărie, pregătind o tavă cu caviar, felii de lămîie şi pîine prăjită, pe care le servea cu o regularitate plictisitoare în serile libere ale bucătarului.

Îndreptîndu-se spre bufet, ridică sticla, îşi turnă un pahar de şampanie şi luă o înghiţitură prelungită, savurînd-o. Clipi în lumina slabă şi, dîndu-şi seama că era prea întuneric în cameră, se duse la masa de lîngă fereastră şi aprinse lampa. Carnetul galben îi atrase imediat atenţia şi rămase privind la el şi citind scrisul mare al Adrianei. Numele Valentin Lubbock îi sări în ochi, frapîndu-l. Lubbock era cel mai scump desenator de interioare din lume. Aplecîndu-şi capul, Maxim se uită de aproape la carnet şi continuă să citească lunga listă pe care o făcuse acesta.

În acel moment, Adriana se întorcea de la bucătărie cu tava de caviar. Se opri din drum nemişcată, în uşă, şi se certă în gînd că fusese atît de

proastă să lase pe masă carnetul, din neglijenţă. O cuprinse neliniştea care se transformă în alarmă, cînd el îşi înălţă capul şi o privi fix. Expresia lui arăta o nemulţumire atît de intensă, încît o sperie.

Ochii negri strălucitori ai lui Maxim ardeau pe faţa lui lividă. Flutură spre ea carnetul şi întrebă furios:

– Ce-i cu toate astea? Tu plănuieşti să redecorezi casa?

Îi aruncă o privire arzătoare.

– Nu, nu, sigur că nu. Doar că...

– Doar că, ce? tună el, fără să-i dea ocazia să răspundă şi continuă furios: în nici un caz nu vei face schimbări în acest apartament! Este perfect de frumos şi cu un gust superb, şi mie mi se potriveşte foarte bine. Nici un singur obiect n-o să se mişte şi n-o să fie schimbat, mă auzi?

– Nu trebuie să ţipi, am vrut doar să redecorez biroul tău. Voiam să-ţi fac un dar de ziua ta de naştere, spuse ea improvizînd repede, intrînd uşor în cameră şi punînd tava pe măsuţa de cafea. Se apropie de masa de lucru, îi arătă un zîmbet larg, fotografic şi adăugă:

– Biroul începe să arate puţin cam învechit, Maxim, trebuie să recunoşti asta.

– Şi ce? Nu-mi pasă. Iar cît priveşte faptul că-l redecorezi pentru ziua mea de naştere, asta-i un mare rahat! Pe ăsta – şi îi flutură din nou carnetul prin faţa ochilor – ai trecut fiecare cameră. Nu sînt prost, o ştii. Soacra mea este decoratoare...

– Fosta ta soacră! explodă ea, aruncîndu-i o privire de gheaţă.

El ignoră comentariul ei şi continuă pe un ton

rece:

– Prin ea îl cunosc pe Lubbock, care este şi el stabilit ia Paris. El nu se limitează la o singură cameră. El decorează doar apartamente întregi! Aruncă cu dispreţ carnetul pe masa de lucru. Nu vrei să înveţi, nu-i aşa? Ţi-am spus că nu vreau să transformi apartamentul ăsta într-o imitaţie scumpă, supradecorată, strălucitoare, a unui hotel ţipător din Miami, cu ajutorul supraapreciatului, suprascumpului şi subtalentatului domn Lubbock! Numai tu puteai alege un superficial, fără gust şi incompetent ca el.

– E strălucit! Oricum, cine dracu' crezi că eşti tu? Te-ai găsit dintr-odată marele expert în decorări, ţipă ea ascuţit, pierzîndu-şi calmul. Ce mai expert! Nu am decît să mă uit în jur la acest amestec rece, fără culoare, învechit, la acest mausoleu, ca să înţeleg că nu ştii nimic despre decoraţiuni.

El nu avea de gînd să răspundă. Se uita doar fix la ea.

Zguduită de furie, frustrată din cauza lui în multe privinţe, ea continuă:

– E mult prea franţuzesc. N-are stil.

El clipi, trase mult aer în piept, lăsă capul pe spate şi rîse în hohote.

– Francezii au inventat stilul, prostănaco!

– Oricum, intenţionez să fac unele schimbări în acest apartament, orice ai spune, exclamă Adriana, ridicîndu-se în toată înălţimea ei, simţind dintr-odată că îl urăşte pentru superioritatea şi educaţia lui.

El se îndreptă spre ea şi o privi fix în faţă spunîndu-i cu vocea cea mai rece şi cu glas scăzut:

– Dacă simţi nevoia să decorezi un apartament cu

ajutorul supraapreciatului domn Lubbock, îţi sugerez să găseşti un apartament al tău propriu. Mîine. N-o să te atingi de apartamentul meu. Niciodată. Dacă şi cînd va fi nevoie să-l refac, va veni soacra mea de la Paris cu Anastasia şi îl vor prelua.

– Eşti un bastard! Mi-o arunci mereu în faţă pe fosta ta soţie, urlă ea, chipul devenindu-i livid. N-o să mai suport asta!

– Şi ce ai de gînd să faci? El înghiţi şampania, puse paharul pe masă şi ieşi din bibliotecă.

Ea alergă după el, îl urmă prin hol şi îl văzu că deschide dulapul şi îşi scoate trenciul, punîndu-l pe braţ.

– Unde te duci? strigă ea, cu ochii măriţi.

– Afară.

– Unde?

– Să mă plimb. Am nevoie de aer.

– Plimbare! Nu te cred. Te cunosc, Maxim, ştiu ce bărbat sexual şi atletic eşti. Nu te mai culci cu mine în ultima vreme, aşa că probabil te culci cu altă femeie. E clar că o ai pe vreuna ascunsă undeva. Vreo curvă blondă.

– Oraşul ăsta e plin de curve, Adriana. Blonde, brunete şi roşcate. Sînt de toate culorile, mărimile şi formele.

El ieşi trîntind uşa în urma lui.

Starea lui de spirit se linişti de îndată ce ajunse în stradă. Umblă agale pe Fifth Avenue, mai supărat pe el decît pe ea, pentru că se enervase, aşa cum o făcuse. Furia era o pierdere de energie valoroasă. Avea nevoie de puterea lui pentru lucruri mult mai importante în momentul de faţă. Un zîmbet crispat îi

flutură pe buze în timp ce se plimba. Timpul, se gîndi el, e un bun pe care nu-mi pot permite acum să-l irosesc. N-am petrecut destul timp cu Adriana ca s-o cunosc cum se cuvine. Te căsătoreşti în grabă şi îţi pare rău mult timp, îşi spuse în gînd, amintindu-şi vorbele lui Teddy după căsătorie. În adîncul sufletului său ştia că ea nu-l aprobase în privinţa Adrianei. Dar draga lui Teddy îl iubea şi îl respecta mult prea mult, ca să se amestece în viaţa lui, să-i spună ce să facă. Trebuie să-mi analizez modul de a gîndi. N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu Adriana Smith Tucker Macklin şi trebuie să ies din asta de îndată ce îmi rezolv celelalte probleme. Asta-i linia pe care trebuie s-o trag în cele din urmă.

Mintea lui tăioasă, fin ascuţită era concentrată asupra acestei oferte de preluare forţată a companiei *Palmyra-Kettelson*, o uriaşă producătoare de produse de frumuseţe şi o importantă corporaţie americană, internaţională, în devenire. Începuse de cîtva timp să cumpere acţiunile ei, acum deţinea 12 la sută din companie, iar recent îl informase pe funcţionarul executiv şef că era gata să achiziţioneze oricît de multe acţiuni mai avea nevoie ca să aibă controlul asupra companiei. Oferta îi fusese respinsă. Executivul intrase în vrie. Se pregătea o luptă. Dar el nu voia să se lupte, în ciuda îndemnului lui Peter Heilbron. Şeful echipei de achiziţii din New York îl încuraja să continue, prezicea că va cîştiga, că va fi în cele din urmă marele cîştigător.

Ridicîndu-şi gulerul trenciului şi băgîndu-şi mîinile în buzunare, Maxim merse mai departe, cufundat în gîndurile lui, ceea ce constituia una dintre calităţile

sale şi o parte a geniului lui.

Cînd traversă Strada Şaptezeci şi doi şi continuă pe Fifth Avenue, ajunse la o decizie finală. Va pasa afacerea. Mîine dimineaţă avea să-i telefoneze preşedintelui lui *Palmyra* şi va anula propunerea sa de preluare forţată a companiei, îi va oferi să le revîndă acţiunile pe care le deţinea. Investise circa 500 milioane de dolari. Va ieşi probabil cu un uriaş profit, poate 90 de milioane, şi va fi probabil acuzat de păcăleală. Ei, şi ce! Trebuia să se elibereze. Nu dorea această companie. Peter avea să fie dezamăgit, dar el nu avea ce face. Graeme avea să fie uşurată. Ea era alături de el în această chestiune, îi înţelegea lipsa de dorinţă de a investi în continuare în America, în acest moment.

El avea un sentiment specific de nelinişte în legătură cu economia de aici. Să cumpere fără rost şi nişte obligaţiuni vechi începuse să-i facă greaţă; obligaţiunile vechi vor ajunge să fie ce erau de fapt: hîrtie veche, fără valoare pe termen lung. *West International* era în siguranţă, *Grupul Allandale* era în siguranţă, iar cele două uriaşe conglomerate erau profitabile, complet sigure. Nu voia să se extindă mai mult.

Mintea lui Maxim se îndreptă spre investiţiile sale personale la bursa americană. Avea sute de milioane de dolari băgaţi în acţiuni ale altor companii. Ar putea începe să se descotorosească de ele de mîine. Încet, cu grijă. Nu voia să creeze panică în Wall Street. Îşi va vinde acţiunile într-o perioadă de luni de zile, iar în august sau septembrie le va fi lichidat. Avea o puternică bănuială că economia Statelor Unite ar

putea începe să intre în declin în toamna sau iarna acestui an. Nu ştia cum sau de ce bănuia asta, pentru că niciodată nu ştiuse de unde îi veneau presimţirile în legătură cu afacerile. Poate era un instinct interior. Iar instinctul lui interior îi spunea să vîndă. Nu voia să fie surprins de o cădere a bursei.

Pe neaşteptate, se simţi mai uşor, iar greutatea din piept îi dispăru. Asta îl surprinse. În general, simţea o asemenea uşurare cînd lua o hotărîre finală în legătură cu probleme de afaceri care îl tulburaseră săptămîni de zile.

Îşi înălţă capul şi văzu cu surprindere că se afla la încrucişarea Străzii Cincizeci şi şapte cu Fifth Avenue. Se duse la cel mai apropiat telefon, băgă o fisă în cutie şi formă repede numărul.

– Alo?

– Eu sînt, iubito.

– Unde eşti, Maxim?

– În colţ la Cincizeci şi şapte cu Fifth. Vin la tine.

– Ard de nerăbdare. Îţi acord doar cîteva minute.

– Circa douăzeci. Vreau să merg pe jos pînă la Sutton Place. Ne vedem.

Blair Martin lăsă jos receptorul şi se răsuci. Privirea ei analiză toate amănuntele camerei de zi care dădea spre grădină, spre East River şi spre o porţiune a podului din strada Cincizeci şi nouă.

Aprobă în sinea ei, uşurată şi bucuroasă că odaia arăta perfect. Maxim era foarte pedant cu curăţenia,

dar totul era la locul lui; nu avea motive de îngrijorare. Un rai liniştit în culori blînde, pastelate şi mobile franţuzeşti, fine, arăta deosebit de frumos în seara asta, plin de florile pe care i le trimitea de cîteva ori pe săptămînă, de cînd deveniseră amanţi. Toate lămpile cu abajururi de mătase fuseseră aprinse, focul ardea luminos în cămin şi tot decorul avea căldură şi blîndeţe.

Blair traversă camera gîndindu-se cît de norocoasă era să locuiască în casa asta. Maxim o cumpărase pentru fiica sa, Alix, în urmă cu doi ani, un cadou de împăcare după cearta din 1985, în speranţa că va reglementa astfel relaţiile cu ea. Anastasia şi Maxim decoraseră atunci casa împreună; amîndoi aveau un gust grozav şi de aceea casa din Sutton Place era atît de frumoasă în totalitatea ei. Dar Alix a dat cu piciorul casei, a refuzat să o accepte. Proastă fată, se gîndi Blair, dînd din cap, cumva uluită de cît de nebuni şi nepractici pot fi unii. Ea însăşi era o pragmatică.

O femeie de serviciu îngrijise un timp de casă, dar în cele din urmă plecase, găsind că duce o existenţă prea singuratică, după cum îi explicase Maxim. El îi sugerase lui Blair, în urmă cu vreo zece luni, să se mute acolo, la puţin timp după ce începuse legătura lor amoroasă. El îi subliniase că, în afară de faptul că are nevoie de cineva care să ocupe apartamentul din motive de securitate, el prefera ca ea să locuiască într-o casă particulară, unde el să poată veni şi pleca liber şi fără grijă. Ochii cercetători ai portarilor din clădirile cu apartamente îl alarmau.

– E mult mai discret şi mai bine pentru mine, dacă

locuieşti în casa mea din Sutton Place, subliniase el.

Cînd văzuse casa, ea acceptase imediat. Clădirea în care locuia ea era proprietatea unei societăţi şi nu-şi putea permite să-şi cumpere apartamentul. De fapt, nu ştia unde avea să locuiască. Aşa încît aranjamentul era perfect pentru amîndoi.

Cînd alergă sus, Blair se gîndi la Maxim. Ea era zăpăcită de el, iar el era nebun după ea. Curios că ea îl cunoscuse încă din 1982 şi fuseseră frecvent împreună, dar el se încurcase cu ea abia după căsătoria lui cu Adriana Macklin. Nemaipomenită femeie, atît de frumoasă, culmea fascinaţiei. Dar o căţea pe roate, îngrozitoare şi aspră, cu tendinţe spre îngrăşare uneori. Blair nu suporta femeile cărora le ieşeau diamante din fiecare por.

Blair se duse în dormitor, îşi scoase pantalonii şi bluza de mătase şi fugi în baie. După ce se parfumă îşi perie părul ondulat, scurt, blond-roşcat, ca o aureolă în jurul feţei în formă de inimă, îşi împrospătă rujul rozaliu şi îşi puse puţin gri pal pe pleoape. Această culoare făcea ca albastrul ochilor ei să pară mai albastru. După ce îşi făcu genele blonde cu rimei negru, se întoarse în dormitor.

Deschizînd dulapul, scoase o pijama de mătase verde pal, creaţie Trigère, îşi puse pantalonii largi, jacheta lungă, îşi legă cordonul lat şi luă o pereche de pantofi de mătase asortaţi.

După ce se privi scurt în oglindă, închise dulapul şi ieşi din dormitor îndreptîndu-se spre bucătărie. Era destulă şampanie la gheaţă şi cumpărase mai devreme salată şi legume proaspete. Era o bună bucătăreasă, îi plăceau spaghetele gătite de ea,

numite *primavera*. Asta avea de gînd să facă şi vor putea încheia masa cu brînză şi fructe. Maxim mînca simplu, nu era mofturos la mîncare, ceea ce făcea viaţa mai uşoară pentru ea, mai ales că era o fată care lucra; avea mica ei firmă de relaţii cu publicul.

La jumătatea drumului pe scară, Blair îşi aminti de pilulele anticoncepţionale. Ultimul lucru pe care îl dorea era să rămînă însărcinată. Întorcîndu-se, urcă repede treptele şi intră în dormitor. Deschizînd sertarul noptierei, scoase pilulele şi puse una în palmă. Era gata s-o bage în gură, cînd se opri, se uită în jos la fotografia lui Maxim, de pe noptieră, şi faţa ei deveni gînditoare. De ce să nu vreau să rămîn însărcinată? se întrebă ea, încruntîndu-se uşor. Am aproape treizeci de ani, ar trebui de fapt să rămîn însărcinată. Şi nu era nici un motiv valabil să nu o facă. De fapt, i-ar plăcea să aibă un copil. I-ar plăcea să aibă şi un soţ. Pe Maxim West, mai precis. Începuse să obosească să fie doar iubita lui, sau, ca să folosească un cuvînt mai învechit, amanta lui.

Cu paşi foarte hotărîţi, Blair Martin se duse în baie, aruncă pilulele anticoncepţionale în WC, apoi trase apa şi aruncă cutia goală în coşul de hîrtii. Se întoarse în dormitor, la noptieră şi încuie sertarul.

Timp îndelungat, se uită fix la fotografia lui Maxim în rama ei de argint, fotografie pe care ea o făcuse aici, în grădină, vara trecută. Apoi, duse trei degete în palmă şi uni degetul mare cu arătătorul în formă de revolver.

Zîmbindu-şi, îndreptă degetul mare şi arătătorul spre fotografie,

– Ţi-am făcut-o, Maxim. Ţi-am făcut-o, ţi-am făcut-o, ţi-am făcut-o.

PARTEA A ŞAPTEA

Maximilian

Londra - Berlin
1989

Un bărbat cu multe vieţi.
Un bărbat care avea propriul lui centru, ceva de neatins în jurul lui, ceva ce nu cunoştea nici el însuşi despre sine...

Melvyn Bragg, **Richard Burton: O viaţă**

57

– Sînt atît de bucuroasă că ai fost liber, tată, spuse Alix, zîmbind către Maxim.

– Şi eu la fel, zîmbi şi el, o mîngîie, apoi întinse mîna după o listă de bucate pe care Joseph tocmai o pusese pe masă. Amîndoi şedeau împreună pe o banchetă în *Clubul lui Mark,* unde o adusese pentru masa de prînz, după ce ea venise la biroul lui din Gorsvenor Square, puţin mai devreme.

– Alix, te-ai hotărît ce comanzi?

– Nimic la primul fel. Apoi vreau ficat cu şuncă, te rog.

– Şi eu la fel. Maxim îi făcu semn lui Joseph, comandă, apoi se întoarse cu faţa spre fiica lui.

– Trebuie să remarc că tu, ori te îmbuibi, ori faci foamea, draga mea, remarcă el.

– Ce vrei să spui? întrebă Alix, uitîndu-se uimită la el.

– Timp de patru ani m-ai ţinut la distanţă ca şi cînd aş fi fost hunul Atila. Acum se pare că nu mai pot scăpa de tine. Oriunde mă găsesc, acolo eşti şi tu, apari pretutindeni, oriunde pe glob. Ia gîndeşte-te, luni ai fost la New York ca şi mine, iar acum, joi, eşti la Londra. Încep să cred că mă urmăreşti, Alix.

Ea se depărtă uşor de el, îi aruncă o privire tăioasă prin ochii verzi-pal întredeschişi.

– Am devenit o pacoste? Asta vrei să spui?

– Desigur că nu, rîse el. Şi nu fi atît de îngrijorată. Te necăjesc doar. Ar trebui să ştii deja că-mi face o deosebită plăcere. Toată atenţia pe care mi-ai acordat-o în ultimele şase luni sau cam aşa ceva. Mă răsfeţi. O să-mi lipseşti, ştii, cînd te vei mărita şi mă vei lăsa cu ale mele.

Rîse şi ea.

– Nu voi face asta. Nu prea zăresc bărbaţi la orizont, deocamdată.

– Ce s-a întîmplat? A orbit oare toată populaţia bărbătească?

Alix clătină din cap.

–N-am întîlnit încă bărbatul potrivit.

– O să apară, Alix, cînd te vei aştepta mai puţin. Aşa se întîmplă întotdeauna.

– Dacă veni vorba despre bărbaţi, n-am

recunoscut asta faţă de tine pînă acum, dar ai avut dreptate în legătură cu Jeremy Vickers, el pusese ochii doar pe banii mei. Bineînţeles că eu nu mi-am dat seama de asta. Ţii minte, aveam doar douăzeci şi trei de ani atunci.

– Te voia şi pe tine, fată dragă. Eşti o fată drăguţă şi tentantă. Tînără, frumoasă, inteligentă şi bogată. N-aş învinui nici un bărbat că umblă după tine. Problema e că Vickers este tipul cel mai rău de playboy şi, pe deasupra, era un jucător. Un fiu de căţea, în general. Reputaţia lui proastă mă neliniştea... reputaţia lui de a fi un client dur, violent. Nu puteam suporta să te încurci cu un asemenea... gunoi.

– N-a pus nici un deget pe mine, tată. Tu şi cu Michael aţi fi fost primii care aţi fi aflat dacă mi-ar fi făcut vreun rău. Oricum, îmi pare bine că ai fost atît de aspru cu mine în legătură cu el, că ai jucat cu adevărat rolul tatălui autoritar. Uitîndu-mă înapoi, îmi dau seama că acum cinci ani nu eram prea bucuroasă de atitudinea ta, dar acum sînt şi încă de multă vreme. Îţi mulţumesc, tată.

Maxim îi strînse mîna.

– Întotdeauna am avut încredere în tine, Alix. Am ştiut că în cele din urmă n-ai să faci nimic prostesc sau în grabă, că nu te vei comporta nebuneşte. Dar a trebuit să-ţi fac cunoscute sentimentele mele, să-ţi arăt cît de mult îl dezaprobam pe acest bărbat, chiar şi cu riscul de a te supăra.

– Ştiu, şi aprobarea ta a fost totdeauna importantă pentru mine. Nu m-aş fi căsătorit cu Jeremy împotriva

obiecţiilor tale. Nici acum nu m-aş căsători, dacă tu nu ai aproba acest lucru, chiar dacă am douăzeci şi opt de ani.

– Stop! Mă faci să mă simt bătrîn, spuse Maxim.

– Haida de! Tu bătrîn! Niciodată.

– Ai uitat că am împlinit cincizeci şi cinci în iunie trecut?

– Nu-i arăţi! De fapt, arăţi grozav. Înalt, brunet, frumos, bronzat şi plin de viaţă. Asta-i bătrînul meu tată, glumi ea rîzînd.

El rîse împreună cu ea, o luă de mînă şi îi sărută vîrful degetelor.

– Îi faci cu adevărat bine inimii tatălui tău, micuţul meu şoricel.

Alix se aplecă spre el, îi sărută uşor obrazul şi îi şopti la ureche:

– Cei doi bărbaţi de colo sînt intrigaţi din cauza noastră. De fapt, bănuiesc că ei mă cred amanta ta.

– Sînt flatat că se pot gîndi că un bătrîn ca mine merită o blondă uluitor de frumoasă ca tine. Totuşi, aş prefera să nu menţionezi cuvîntul amantă. Mă tem că mă enervez rău cînd îl aud, acum.

– Îmi pare rău, tată, zise Alix, îl privi cu atenţie şi cu voce joasă, grijulie, îi spuse:

– Dacă mă amestec unde nu-mi fierbe oala, spune-mi să tac, dar, din curiozitate, ce se întîmplă cu Blair Martin?

– Nimic deosebit.

– Vreau să spun, ce face? Care-i atitudinea ei faţă de tine?

– Ostilă, natural. Vrea să divorţez de Adriana şi să

mă căsătoresc cu ea. E clar că vrea ca viitorul copil să poarte numele meu şi joacă rolul părţii vătămate, al femeii distruse, şi insistă să fac ce s-ar cuveni, după părerea ei.

– Femeia rănită! Cinstit să-ţi spun, tată, nici o femeie nu poate rămîne însărcinată în zilele şi în epoca noastră, decît dacă o vrea... ascultă-mă pe mine.

Maxim îi întoarse fiicei sale aceeaşi privire iubitoare, dînd încet din cap.

– Îmi dau seama, Alix. Nu sînt prost. Blair şi cu mine am avut o înţelegere chiar de la începutul relaţiei noastre. Cel puţin, aşa am crezut. Desigur, ştia care sînt părerile mele în legătură cu acest subiect. Cînd, în vara lui 1987, după ce m-am întors la New York de la Londra şi mi-a spus că e însărcinată, am fost groaznic de supărat şi am mustrat-o aspru.

– Cum a explicat sarcina, din moment ce se presupunea că trebuia să aibă grijă de asta?

– Răspunsul ei a fost că trebuie să fie doi ca să danseze tango.

O rază de supărare se ivi în ochii luminoşi, verzi, ai lui Alix.

– Dar nu e nevoie să fie doi care să înghită pilule anticoncepţionale. Sau să folosească alte metode de protecţie. Cred că Blair te-a păcălit, tată, sînt sigură.

M-a păcălit, se gîndi Maxim.

Chipul lui căpătă un aspect straniu şi ochii priveau undeva, departe, fiind absent o fracţiune de secundă, de parcă nu mai era alături de Alix.

– Ce s-a întîmplat? E ceva rău? întrebă ea uitîndu-se atentă la ei.

– Nu, zîmbi Maxim slab. M-am gîndit la Camilla, brusc. Ea m-a acuzat odată că am păcălit-o. Desigur, în alt mod decît cel despre care vorbeam.

– Dar chiar ai păcălit-o?

– Da, şi chiar bine. Dar aveam motivele mele.

– Şi Blair Martin te-a păcălit şi avea şi ea motivele ei.

– Cred că ai dreptate, Alix... Nici nu-ţi pot înşira de cîte ori m-am întrebat în ultima vreme de ce oare m-am încurcat cu ea... Probabil pentru că îmi amintea de Camilla. Blair are acelaşi aspect, din punct de vedere fizic, seamănă, nu-i aşa?

– Dar nu e nici pe jumătate atît de drăguţă cum era Camiila! Camilla era o fiinţă minunată.

– Ce teribilă tragedie că a murit. Pentru noi toţi, şopti el, gîndind cu glas tare, durerea apărîndu-i pe chip.

– Slavă Domnului că tu nu ai murit, taťă. Cît am să trăiesc, n-am să uit ce am simţit cînd zăceai în spitalul Muntele Sinai, în prag de moarte, după ce ai fost împuşcat. Eram disperată. Mi-am dat seama cît de proastă am fost în privinţa situaţiei cu Jeremy Vickers; mi-am dat seama că te-ai gîndit doar la binele meu. Doream atît de mult să te faci bine, ca să pot să mă împac cu tine.

– Şi ai făcut-o, fata mea dragă.

Ea îi zîmbi şi se apropie mai mult de el.

– Slavă Domnului. Şi arăţi minunat. Vara asta pe laht ţi-a făcut foarte bine, nu-i aşa? spuse Alix.

– Cred că într-adevăr m-a ajutat să mă refac, răspunse Maxim, dînd din cap de mai multe ori. M-am

simţit foarte slăbit cînd am ieşit din spital, în februarie, deşi nu v-am spus nimic, ţie, mamei tale sau lui Teddy. Dar am o constituţie puternică şi mă refac foarte repede. Acum sînt la fel de bun ca unul nou. De fapt, nu m-am simţit niciodată mai bine. A, uite că a venit mîncarea noastră, Alix. Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu mor de foame.

După masă, Alix merse pe jos cu Maxim, înapoi la birourile lui *West International* din Grosvenor Square. Îl luă de braţ, se strînse mai tare în paltonul ei gros de tweed şi mormăi:

– Doamne, e cam frig pentru luna octombrie. Sper să nu avem o iarnă grea.

El privi spre ea.

– Se pare că plănuieşti să rămîi la Londra. Am crezut că acum Manhattan e casa ta. Ce se întîmplă cu toţi clienţii ăia bogaţi pe care spui că-i ai, gata să-ţi dea grămezi de bani pentru obiecte de artă, picturi şi mobile vechi franţuzeşti?

Alix mîrîi şi clătină din cap.

– Nu mai e aşa. Desigur, am clienţii mei obişnuiţi, desenatorii de interioare, cei care şi înainte aveau bani. Dar mulţi dintre ceilalţi, noii îmbogăţiţi au dispărut, şi cu crahul din Wall Street din octombrie 1987, şi celelalte probleme economice ale Wall Street-ului, americanii nu mai sînt aşa cheltuiotori.

– Cred că nu sînt.

– Dar tu, tată? Ai să fii în Londra în următoarele cîteva luni?

– Mai mult ca sigur. S-ar putea să mai fac cîteva drumuri rapide la New York, dar n-am să stau prea mult. De fapt, am de gînd să-mi petrec Crăciunul la Londra. Vrei să stai cu mine, draga mea?

– Mi-ar face plăcere, tată!

– Ne-am înţeles, spuse el zîmbindu-i larg, oprindu-se în faţa clădirii birourilor sale.

Alix îi zîmbi şi ea, cu faţa radioasă. Se înălţă, îl sărută pe obraz şi îl îmbrăţişă.

– Te iubesc, tatăl meu drag.

– Şi eu te iubesc, fiica mea.

– Bună ziua, Sir Maximilian, spuse portarul în uniformă, ţinîndu- i uşa deschisă, cînd Maxim se grăbi să intre după ce îşi luase rămas bun de la Alix.

– Bună, Jim. Totul e în ordine la tine? Cu familia ce se aude?

– Foarte bine, mulţumesc mult, Sir Maximiiian.

Maxim dădu din cap şi se grăbi îndreptîndu-se spre ascensoare. Intră şi urcă la apartamentul lui de lucru de la etajul unsprezece.

Secretara lui, Faye Miller, privi în sus cînd el intră în forţă pe uşă şi exclamă:

– Oh, Sir Maxim! Tocmai a ieşit Graeme Longdon. S-o chem înapoi?

– Nu acum, Faye, mulţumesc, spuse Maxim. New

Yorkul poate să mai aştepte puţin... pînă mai tîrziu, în cursul zilei. O porni spre interior, apoi se răsuci şi întrebă:

– N-a fost nimic urgent, nu-i aşa? A spus despre ce-i vorba?

Faye clătină din cap.

– Nu, doar că puteţi s-o sunaţi oricînd, că nu e nimic deosebit.

– Bine.

Maxim intră înăuntru, închise uşa, îşi scoase trenciul şi îl atîrnă în dulapul de haine.

După ce se aşeză în spatele biroului, se uită la două plicuri de pe mapa lui, apoi ridică receptorul şi formă numărul fiului său.

– Michael West la telefon.

– Eu sînt, Michael.

– Ce este, tată?

– Poţi să vii un moment în biroul meu?

– Vin imediat.

În cîteva minute, fiul său de douăzeci şi şapte de ani intra în cameră, cu chipul la fel de serios ca totdeauna, cu ochii negri şi strălucitori, la fel de captivanţi ca ai lui Maxim. Seamănă tot mai mult cu mine pe zi ce trece, se gîndi Maxim, studiindu-l de aproape pe Michael cînd acesta traversă camera şi se aşeză pe scaunul de lîngă birou.

Michael îşi încrucişă picioarele lungi, se aşeză bine în scaun şi îi aruncă tatălui său o privire directă.

– În legătură cu ce ai vrut să mă vezi?

– Cu astea, spuse Maxim, ridicînd plicurile, arătîndu-i-le lui Michael şi punîndu-le apoi îndărăt pe

birou.

O sprînceană neagră se ridică, gest copiat, fără să-şi dea seama, de la tatăl său şi Michael privi fix la Maxim.

– Ce sînt astea?

– N-are importanţă pentru moment. O să ajungem la asta mai tîrziu. Mai întîi vreau să-ţi vorbesc despre altceva.

– Bine tată. Dă-i drumul.

– În ultimii ani ai fost supărat cu mine, nemulţumit, ostil...

– Tată, cum poţi să spui asta! îl întrerupse Michael, ridicînd uşor vocea, iar ochii îi scăpărau săgeţi.

– Pot să o spun pentru că e adevărat, răspunse Maxim, aplecîndu- se spre el şi fixîndu-şi privirea fără să clipească, asupra fiului său. De fapt, lucrurile au fost destul de dificile între noi, chiar dacă amîndoi am păstrat un fel de pretenţie de cordialitate. Pînă cînd am fost împuşcat, cam la începutul anului. Cînd eram aproape mort, atitudinea ta faţă de mine s-a schimbat. O parte a furiei tale părea că s-a topit sau cel puţin s-a risipit. E adevărat sau nu?

Michael tăcu un moment.

Cei doi bărbaţi priveau atent unul la celălalt.

Michael spuse în cele din urmă:

– Da, e adevărat.

– Dar continuă să existe o anumită ostilitate în tine, Michael... ostilitate faţă de mine. Iar acesta este unul dintre lucrurile despre care voiam să vorbesc cu tine, să le discut cu tine, acum.

– Nu sînt ostil, tată! protestă Michael. Doamne, mi s-a frînt inima cînd te-am văzut zăcînd acolo la New York, inconştient, şi nu ştiam dacă vei trăi sau vei muri. Eram atît de disperat de îngrijorare că nu vedeam în faţa ochilor.

Urmă o pauză scurtă. Michael îşi drese glasul şi spuse cu un ton coborît.

– Te iubesc, tată.

– Ştiu asta, Michael, şi eu te iubesc. Uite, nu vreau să te critic, chiar dacă s-ar părea că o fac. Voiam doar să ajungem la un lucru şi anume... Vreau să spun că eu înţeleg cu adevărat de ce ai fost supărat şi ostil în trecut.

Maxim îşi sprijini coatele pe birou, îşi încrucişă degetele mîinilor şi se uită pe deasupra lor la Michael.

Michael stătea perfect nemişcat în scaun, aşteptînd urmarea cuvintelor tatălui său, întrebîndu-se ce urma să-i spună. Era tăcut. Ştia că nu trebuie să facă nici cel mai mic zgomot, cîtă vreme tatăl lui avea expresia aceea intensă, concentrată, în ochi.

În cele din urmă, Maxim vorbi din nou. Spuse:

– Aveai tot dreptul să simţi aşa, pentru că într-un fel nu am fost corect cu tine, în cursul anilor. Fapt este că nu ţi-am dat suficientă răspundere, destulă putere.

Maxim scoase un oftat greu şi dădu din cap.

– Am concentrat toată puterea la mine, dar fără să-mi dau seama că făceam asta. Inconştient, dacă vrei. Eram prea preocupat de toate afacerile, asta a fost principala mea problemă în decursul anilor. Atît de preocupat de afaceri, încît am neglijat o serie de

lucruri cărora ar fi trebuit să le dau atenţie. De fapt, am fost egoist, mai ales faţă de unele persoane. Totuşi, asta-i altă poveste, n-o să ne ocupăm de ea. Te-am chemat aici, acum, ca să-ţi pot spune că lucrurile se vor schimba, Michael. Ca unicul meu fiu şi moştenitor al acestui imperiu gigantic, cred că e timpul să-ţi asumi o mai mare parte din muncă, de răspundere, de putere.

Michael era uluit. Uimirea i se citea pe faţă. Continua să-l privească pe tatăl său, neîncrezător.

– Nu spui nimic? întrebă Maxim în ceie din urmă, cu un rîs uşor.

– Vorbeşti serios, tată? grăi el în cele din urmă.

– Am spus vreodată ceva ce nu cred, cînd e vorba de afaceri?

– Nu, dar, tată... Vreau să spun, îţi mulţumesc, tată.

Cum începea să înţeleagă ce se întîmplă, pe faţa lui Michael apăru un zîmbet larg.

– Asta e o veste fantastică pentru mine. Am dorit să fac mai mult pentru companie şi n-am să te dezamăgesc.

– Ştiu asta, Michael. Şi dă-mi voie doar să adaug că eşti un om de afaceri strălucit. Problema este că ai lucrat în umbra mea. Acum ai şansa să ieşi la lumină şi să străluceşti.

– Să ies la lumină, unde?

– La New York. Aş vrea să te duci la New York şi să conduci *West International*, în numele meu. Cu participarea mea, bineînţeles.

Michael fu şi mai uluit, dar reuşi să spună:

– Tată, ăsta-i un lucru mare, minunat.

Maxim bătu cu degetele cele două plicuri.

– Aici sînt amănuntele celor două mici afaceri la care am lucrat cu Graeme şi Peter, plus o serie de notiţe de la mine despre biroul din New York, ca să ştii la ce să te aştepţi din partea anumitor oameni.

Michael se încruntă.

– Dar tu vei fi acolo, nu-i aşa? întrebă el repede, uitîndu-se fix la tatăl său.

Maxim clătină din cap.

– Adică mă arunci la apă adîncă? Singur? Să mă înec sau să înot?

– N-ai să te îneci, ai să înoţi. Eşti fiul meu. Sîntem cîştigători. Nu sînt îngrijorat în privinţa ta. Şi nu fi atît de tulburat, doar asta e ce ţi-ai dorit dintotdeauna, nu?

– Dar, tată...

Maxim ridică o mînă.

– Asta-i, Michael. M-am hotărît. Ai vrut totdeauna puterea. Şi biroul din New York. Ia-le pe amîndouă. Graeme şi Peter te vor sprijini tot timpul. Poţi avea încredere în ei, nu te vor împinge într-o direcţie greşită. În orice caz, eu voi fi la capătul firului unui telefon.

– Dar unde? întrebă Michael încruntîndu-se. Unde vei fi?

– Aici, la Londra. Pe iaht. Poate chiar şi la New York, stînd la două uşi distanţă de tine, în biroul meu. Ideea este că vreau să conduci de acum încolo partea americană a lui *West International*. Vrei să faci asta?

– Da, sigur că vreau, tată. Am fost doar uimit pe moment. Mi se pare că renunţi brusc la atît de multe şi atît de neaşteptat.

Fu un moment de ezitare din partea lui Michael, apoi spuse:

– Pot să te întreb de ce o faci?

– Desigur. În primul rînd, pentru că *West International* va fi al tău, într-o bună zi. Operaţiunile din Londra le ştii, de la început pînă la sfîrşit; cred că a venit momentul să înţelegi în totalitate partea americană a companiei. Am să te îndrum, am să fiu aici pentru tine oricînd, cînd vei avea nevoie de mine. Totuşi, vreau să începi să o conduci, Michael. Dacă e s-o spun foarte simplu, acum e rîndul tău.

Michael dădu din cap.

– Înţeleg.

– În al doilea rînd, vreau să o iau ceva mai uşor. Am alergat şi m-am zbătut şi am muncit din greu ani şi ani de zile. De cînd aveam optsprezece ani, de fapt. Cred că ar trebui s-o las mai încet puţin.

Cu un zîmbet slab, îi spuse liniştit:

– Întîlnirea mea cu moartea m-a făcut să înţeleg că în viaţă sînt multe alte lucruri în afară de afacerile mari.

– Sînt, şi mă bucur că vrei să te relaxezi, tată. Totuşi, sper că nu te gîndeşti să te retragi încă. N-ai decît cincizeci şi cinci de ani.

– Nici o şansă de aşa ceva, Michael, zise Maxim, zîmbind. O să-mi lipsească agitaţia alergării şi a discuţiilor. Totuşi, nu e nevoie să lucrez douăzeci şi patru de ore pe zi – am început să înţeleg asta.

– Cînd vrei să plec la New York?

– Oricînd reuşeşti să-ţi lichidezi problemele de aici. Să spunem, imediat.

– Pot pleca la sfîrşitul săptămînii. Nu am prea multe treburi aici. O să vii cu mine?

– Nu, dar Graeme şi Peter te aşteaptă cu nerăbdare. Eu plec la Berlin, săptămîna viitoare. Mă duc cu Teddy s-o văd pe mătuşa Irina.

– E un moment straniu să pleci tocmai acum, nu-i aşa, tată?

– Ce vrei să spui?

– Toate demonstraţiile, agitaţia din Berlinul răsăritean, din Germania de est, din toate ţările blocului răsăritean.

– Dar e şi un moment fascinant. O să vedem nişte schimbări extraordinare în următoarele cîteva luni, Michael, ţine minte cuvintele mele. Rusia are probleme economice şi asta-i o parte a ceea ce se află în spatele deschiderii lui Gorbaciov spre Occident. El nu e atît de preocupat de salvarea partidului comunist în zilele astea, cît de salvarea ţării şi a poporului său. Şi atitudinea lui faţă de guvernele blocului răsăritean va deschide drum unui mare număr de reforme. Vei vedea.

– În urmă cu trei ani, cînd am fost cu tine la Berlin, mi-ai spus că Zidul Berlinului va trebui să cadă şi că va cădea într-o bună zi. Crezi că asta se va întîmpla acum?

Maxim ridică din umeri.

– Nu ştiu. Ar trebui să cadă, e ceva abominabil.

– Dacă ar cădea, crezi că ar urma o reunificare a

Germaniei?

– Nu ştiu şi nu e un lucru atît de uşor precum sună. Ar fi foarte complicat de realizat.

Un aer gînditor apăru pe faţa lui Michael.

– O Germanie reunificată? Cum ar reacţiona lumea la asta?

– Nu ştiu! Dar să nu uităm că germanii de azi se consideră europeni, iar în 1992 nu vor mai fi graniţe în Europa. Vom fi cu toţi laolaltă, într-un sens. Un fel de commonwealth unit.

– Înţeleg ce vrei să spui... totuşi vor fi şi unii care vor reacţiona puternic, care vor vedea o ameninţare în Germania reunificată.

Maxim rîse.

– Ştiu, dar cei care gîndesc în felul ăsta, pur şi simplu nu înţeleg politica europeană şi, în plus, situaţia economică europeană, aşa cum este ea astăzi. Şi, oricum, în ultimii patruzeci şi patru de ani, germanii au făcut eforturi să-şi ispăşească crimele. Vor fi foarte atenţi. Vor să aibă aprobarea lumii.

– S-a ridicat o generaţie nouă, cu valori noi. Asta vrei să spui, tată?

– Cred că da. Maxim se ridică, luă plicurile şi înconjură biroul.

Michael sări de pe scaun şi luă plicurile de la tatăl lui, cînd acesta i le întinse.

– Mulţumesc pentru acest uriaş vot de încredere, tată. N-am să te dezamăgesc.

– Ştiu că nu, Michael.

În timp ce vorbea, Maxim îşi puse braţul în jurul umerilor lui Michael şi îi conduse la uşă.

– Marco! Domnul Trenton o să vină la un pahar înainte de a ieşi să luăm masa, îi spuse Maxim valetului care avea grijă de casa lui din Mayfair.

– Servesc obişnuita *Roederer Cristal*, Sir Maxim?

– Da, te rog, Marco. Domnul Trenton va sosi pe la şapte treizeci. O să luăm un pahar în biblioteca de la parter.

Marco îşi înclină capul.

– Doriţi ceva acum, Sir Maxim? O ceaşcă de ceai, poate?

– Nu, mulţumesc, murmură Maxim, îndreptîndu-se spre un fotoliu şi luînd în mînă ziarul *Evening Standard.*

– Foarte bine, domnule. Marco ieşi din biroul lui Maxim de la etaj, care făcea parte din dormitorul lui, şi închise încet uşa după el.

Maxim se uită pe prima pagină şi puse jos ziarul, neavînd chef să-l citească. Se lăsă pe spătarul fotoliului, închise ochii şi se gîndi la evenimentele zilei. Sosirea neaşteptată la Londra a fiicei sale fusese o surpriză şi o încîntare. Unul dintre lucrurile care îi dăduseră cea mai mare satisfacţie în ultimele nouă luni de cînd fusese împuşcat a fost înlăturarea rupturii dintre ei. Ăsta fusese meritul lui Alix: ea fusese alături de el tot timpul, în cursul spitalizării lui şi după aceea. El fusese gata să încerce o reconciliere, la începutul anului, cînd zburase la New York să o vadă, ca să descopere că ea se afla de fapt pe Coastă. Acum

erau din nou cu adevărat prieteni, mai apropiaţi ca oricînd. Şi acum poate va reuşi să se bucure de acelaşi tip de relaţii şi cu fiul său. Gîndurile lui se întoarseră la Michael, al cărui şoc de uimire era demn de reţinut. Maxim zîmbi în sinea lui, bucuros că, în sfîrşit, a predat o parte din puterea şi responsabilităţile sale. Lăsînd la o parte toate celelalte considerente, Michael merita lucrul ăsta. O să reuşească, îşi spuse Maxim în sinea lui. O să se maturizeze cu adevărat, conducînd biroul de la New York.

New York. Gîndul la încurcăturile de acolo îl umplură de nelinişte şi teamă. Dar va trebui să se ocupe de asta mai curînd sau mai tîrziu. Brusc, îşi aminti de ceva ce îi spusese Camiila cu ani în urmă. *„Ne scriem propriile noastre scenarii, apoi le jucăm"*, îi spusese ea şi avea dreptate. El scrisese singur acele scene din New York. Nu exista nimeni altcineva pe care să arunce vina şi, în cele din urmă, trebuia să-şi asume răspunderea.

Săptămîna viitoare urma să plece cu Teddy la Berlin. De acolo, va zbura la New York. Simţi un val de uşurare cînd ajunse la această hotărîre. Odată ajuns la New York, va clarifica toate lucrurile. Nu avea altă alternativă decît asta; erau implicate atîtea vieţi în asta!

Supravieţuise împuşcării ca prin minune şi îşi făcuse o promisiune să pună ordine în viaţa sa particulară neortodoxă, atunci cînd se va însănătoşi complet. Şi făcea asta, cu încetul. Refacerea lui durase mai mult decît se aşteptase, apoi în iunie

avusese loc investitura la palatul Buckingham, cînd fusese făcut cavaler. Iar după asta, urmînd sfatul medicului său, făcuse o lungă croazieră cu iahtul, navigînd prin Mediterana, în iulie şi august, cu cei apropiaţi: Alix, Michael şi Anastasia, Teddy şi Mark, familia Derevenko, Căpăţînosul şi Marcia – fiinţele cele mai apropiate, pe care le iubea şi de care avea grijă cel mai mult şi care îl iubeau la rîndul lor. În septembrie, zburase în Japonia pentru afaceri urgente şi se oprise în Australia şi Hong-Kong, înainte de a se întoarce la Londra.

Se aflase aici toată luna octombrie, supraveghind preluarea unei companii franceze de parfumuri şi cosmetice. Apoi, lucrase la planul succesiunii ulterioare a lui Michael ca şef al lui *West International*, peste cîţiva ani, cînd avea să se retragă definitiv. Dar era clar că acum venise timpul să rezolve problemele din New York.

Maxim se ridică şi stătu cu spatele la cămin, avînd o expresie gînditoare. Era la fel de torturat de conflicte interne şi îndoieli ca şi la începutul anului, înainte de a fi fost împuşcat. Întîlnirea cu moartea îl făcuse doar mult mai conştient de ele. Majoritatea nopţilor rămînea treaz, cercetîndu-şi labirintul întunecat al sufletului, căutînd sensuri ale vieţii sale şi ale celor ce i s-au întîmplat. Încă nu avea un răspuns pentru sine însuşi, nici nu devenise mai înţelept.

De ani de zile, fusese plin de o adîncă tristeţe, încă din copilărie. Ieşirea Anastasiei din viaţa lui nu făcuse decît să-i sporească această tristeţe, uriaşul sentiment de pierdere pe care îl purta în el.

Ajunsese să înţeleagă că tristeţea va rămîne mereu prezentă în el şi să accepte lucrul acesta. Putea doar să se roage ca într-o bună zi să-şi găsească pacea care l-a ocolit atîta timp şi ca, atunci cînd se va întîmpla asta, să fie împăcat în sfîrşit cu el însuşi şi cu viaţa lui.

Maxim auzi soneria de la uşă, se desprinse de gîndurile lui şi ieşi din birou. Alergă uşor în jos pe scări, în timp ce Marco îi deschidea uşa Căpăţînosului.

A fost prietenul meu patruzeci şi şapte de ani, se gîndi Maxim. Cel mai bun prieten. Leal, liniştit, devotat şi înţelept. Ce m-aş fi făcut oare fără el?

58

– La ce oră ne aşteaptă Irina în apartamentul ei? întrebă Maxim, ieşind din dormitorul apartamentului său de la hotelul *Kempinski*, din Berlin.

– Abia peste cîteva ore, răspunse Teddy.

El se uită la ceas.

– E abia ora cinci. Cred că nu te-am înţeles. Eram convins că trebuie să ne întîlnim curînd.

– Nu ai înţeles greşit, Maxim, zise Teddy. Ţi-am spus că trebuie să fim gata la ora cinci. Totuşi, nu mergem la Irina acum... Aştept un oaspete.

– Pe cine?

– O prietenă a... o prietenă a mamei tale, începu Teddy, şi se opri, uitîndu-se fix la el, privindu-l brusc cu obiectivitate pentru prima oară în viaţa ei. Nu se putea abţine să nu se gîndească ce bărbat uluitor şi frumos era şi cît de bine arăta după suferinţa lui. Cînd fusese împuşcat, îşi ieşise din minţi de îngrijorare. Şi tocmai ea, care îşi pierduse credinţa, începuse să se roage din nou; se rugase în fiecare seară pentru el, iar cînd el se însănătoşi, îi revenise credinţa în Dumnezeu.

Maxim spuse:

– Arăţi straniu, Teddy. Ce se întîmplă?

– Nimic. Ca să-ţi spun adevărul, mă gîndeam ce minunat arăţi în acest moment. Atît de sănătos.

El îi zîmbi.

– E din cauză că sînt bronzat. Dar, într-adevăr, mă simt foarte bine, Teddy. Şi cine e persoana pe care o aştepţi?

– Ţi-am spus, o fostă...

Teddy se opri, se ridică brusc la sunetul bătăii în uşă şi se grăbi să deschidă, înainte ca Maxim să aibă ocazia să o facă el.

– Bună ziua, vă mulţumesc că aţi venit, spuse ea şi, deschizînd mai larg uşa, Teddy îşi conduse oaspetele în apartament.

Maxim rămase în mijlocul camerei, uşor uimit, cînd văzu femeia aceea împreună cu Teddy. Era o călugăriţă îmbrăcată în maron închis şi cu văl negru. Era mirat şi îi aruncă lui Teddy o privire întrebătoare.

Teddy zise:

– Soră Constanţa, faceţi cunoştinţă cu Maximilian West. Maxim, sora Constanţa din ordinul Surorile

săracilor, al Sfîntului Francis.

Maxim îşi înclină capul, mirîndu-se ce apropiere ar fi putut exista între mama lui şi această soră catolică.

Călugăriţa înaintă, zîmbind, cu mîna întinsă.

Maxim i-o luă, zîmbi la rîndul său, gîndindu-se că nu văzuse niciodată o faţă atît de liniştită la nimeni, în toată viaţa lui.

– Bucuros să vă cunosc, soră Constanţa.

Călugăriţa era micuţă, fină, cu ochi calzi, cu voce blîndă, cînd spuse:

– Sînt încîntată să te întîlnesc, în sfîrşit. Teddy mi-a scris ani de-a rîndul şi mi-a povestit multe despre dumneata.

Uimirea lui Maxim creştea şi se uita fix la Teddy, aşteptînd.

Teddy ignoră expresia lui nedumerită, se întoarse spre călugăriţă şi spuse:

– Te rog, şezi, soră Constanţa.

– Mulţumesc, răspunse sora şi se aşeză într-un fotoliu.

– Pot să vă ofer ceva răcoritor? Cafea sau ceai? întrebă Maxim uitîndu-se la călugăriţă, apoi la Teddy.

– Nu, mulţumesc, răspunse călugăriţa.

– Şi tu, Teddy?

– Nimic, mulţumesc, Maxim. Vino şi stai aici cu mine.

Teddy arătă cu mîna spre canapea, iar el i se alătură, încruntîndu-se uşor, întrebîndu-se despre ce era vorba.

Dregîndu-şi glasul, Teddy zise:

– Este ceva ce am vrut să-ţi spun, de ani şi ani, Maxim.

Îl fixă cu privirea, apoi, după un moment, continuă:

– Şi ar fi trebuit să-ţi spun... de fapt cu mult timp în urmă. Dar n-am făcut-o. Respiră adînc. În 1939, înainte de a părăsi Parisul, Ursula mi-a dat o scrisoare pentru tine...

– Da, o mai am încă, o întrerupse el cu o nuanţă de nerăbdare în glas.

– Ursula mi-a dat şi mie o scrisoare, instruindu-mă să n-o deschid decît în eventualitatea morţii ei. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut, cînd m-am întors de la Berlin, în 1945. În scrisoare era o informaţie pe care voia să o cunosc, ceva ce voia ca eu să ştiu. Spunea că rămînea să hotărăsc eu însămi... dacă să-ţi spun sau nu, cînd vei fi destul de matur ca să înţelegi. Dar eu nu ţi-am spus niciodată şi nu ţi-am arătat scrisoarea.

– Ce spunea în ea? întrebă Maxim, plin de curiozitate.

– Am să-ţi spun într-o clipă, replică Teddy. Cînd era aproape să mori, la începutul anului, am regretat că nu ţi-am dat scrisoarea, am înţeles cît de mult am greşit... asumîndu-mi rolul unui Dumnezeu, într-un anumit sens. Aveai tot dreptul să ştii ce era în scrisoare.

– Ce anume era în ea? întrebă el.

Teddy întinse mîna, i-o apucă pe a lui şi i-o ţinu strîns. Spuse blînd:

– Ursula Westheim nu era mama ta prin naştere, Maxim. Te-a adoptat... ea şi Sigmund te-au adoptat cînd aveai o zi.

Maxim rămase cu gura căscată la Teddy. Era înmărmurit de vorbele ei extraordinare. Un moment,

nu putu să spună nimic, străduindu-se să înţeleagă ceea ce spusese ea mai înainte, să înţeleagă pe deplin sensul vorbelor ei.

Dar pînă la urmă reuşi să întrebe cu o voce nesigură:

– Atunci, cine a fost mama mea?

Teddy îi întoarse privirea pătrunzătoare, dar nu-i răspunse.

Brusc, în cameră se lăsă o tăcere dureroasă.

Foarte blînd, cu aceeaşi voce moale, sora Constanţa spuse:

– Eu sînt mama ta, Maxim. Eu ţi-am dat viaţă.

Maxim rămase cu gura căscată şi privirea i se aţinti asupra călugăriţei, rămînînd fixată de ea. Era ameţit de şoc, nefiind încă în stare să asimileze lucrurile pe care le auzea.

– Dar cum poţi fi dumneata mama mea? gîfîi el, răguşit. Eşti călugăriţă...

Se uită de la sora Constanţa la Teddy, cu ochii înceţoşaţi.

Sora Constanţa spuse:

– N-am fost totdeauna călugăriţă şi eu sînt chiar mama care te-a născut, Maxim, ăsta-i adevărul.

– Dar nu înţeleg! exclamă el. Dumneata eşti călugăriţă catolică, familia Westheim erau evrei. Cum au ajuns să mă adopte pe mine?

– Aş vrea să-ţi spun povestea, răspunse călugăriţa. Pot s-o fac?

– Desigur! Trebuie să ştiu... totul!

– Numele meu, înainte de a deveni călugăriţă, a fost Dorothea Schubert. M-am dus să lucrez pentru Ursula Westheim, în 1931, la şaisprezece ani, ca

secretară. Mă plăcea foarte mult şi era totdeauna foarte bună cu mine. Cînd am rămas însărcinată, fără să fiu măritată, în 1933, părinţii mei m-au dezmoştenit şi m-au alungat din casă. Vezi, ei erau catolici înfocaţi, foarte religioşi şi au simţit că le-am făcut o teribilă ruşine.

Sora Constanţa se mişcă uşor în fotoliu, îşi netezi hainele cu mîna şi continuă:

– Nu aveam pe nimeni către cine să mă îndrept în marea mea nenorocire, nici prieteni adevăraţi care să mă ajute şi, desigur, restul familiei mele era împotriva mea. Ursula a fost aceea care mi-a fost prietenă, m-a lăsat să locuiesc în casă, în Tiergartenstrasse, cîteva luni. În acest timp, am înţeles că nu-mi puteam păstra copilul, că va trebui să-l dau să fie adoptat. Ştiam că Ursula nu putea avea copii. Într-o zi, m-am dus la ea şi am întrebat-o dacă ar adopta copilul meu.

– Şi mama mea a fost de acord, spuse Maxim.

– La început, nu, răspunse sora Constanţa. A spus că trebuie să se gîndească la asta foarte profund... în mare parte pentru că eu eram catolică şi ea evreică. I-am arătat că nu e vorba de religie, ci de dragoste. I-am spus că ştiam că ea şi domnul Westheim îi vor acorda copilului meu o nemărginită dragoste şi o afecţiune şi atîtea lucruri pe care eu nu puteam să i le dau.

– Şi au fost de acord, în cele din urmă?

– Da. Doamna Westheim a luat un mic apartament pentru mine, dincolo de Ku'Damm, ca să am locul meu în afara casei lor. Ea şi domnul Westheim s-au mutat la vila din Wansee. Era important ca nici unii din noi să nu fim în casa din oraş, din cauza servitorilor.

– Şi apoi, după ce m-am născut m-ai dat imediat familiei Westheim... Teddy mi-a spus mai înainte că am fost adoptat cînd aveam o zi, spuse Maxim.

Sora Constanţa îşi înclină capul şi îl privi lung, gînditoare.

– Era mai bine pentru toţi să facem asta repede. Erai un băiat atît de frumos, ştiam că nu te voi mai putea părăsi dacă te voi ţine în braţe prea mult. Au venit după tine pe treisprezece iunie şi te-au luat acasă cu ei. Erau atît de fericiţi. Le-am spus că voiam să fii al lor mai mult decît al oricărei alte perechi din toată lumea... pentru că ştiam ce oameni buni şi minunaţi erau. Ştiam că te vor creşte cu dragoste şi blîndeţe şi te vor copleşi cu tot ce se poate cumpăra cu bani.

– Aşa au făcut, spuse Maxim, încet, amintindu-şi de mama şi tatăl său cu cea mai mare dragoste.

Teddy observă că sora Constanţa era palidă, stoarsă, şi atunci continuă ea povestirea:

– Sora Constanţa a plecat din Berlin, Maxim. Ea s-a hotărît să intre într-un ordin religios, un ordin de surori de caritate şi a plecat la Aachen, la Surorile săracilor ale Sfîntului Francisc, unde a devenit novice.

– Aachen, şopti Maxim. Ce coincidenţă stranie. Acesta era oraşul de graniţă unde ne-am oprit cînd am fugit din Germania, în 1938.

– Da, făcu Teddy, şi continuă lent: în scrisoarea Ursulei către mine îmi spunea toate astea şi mi-a dat numele şi adresa sorei Constanţa, mi-a cerut să iau legătura cu ea şi să-i scriu despre tine. Discret, bineînţeles.

– Şi aşa a făcut... toţi aceşti ani, adăugă sora,

aplecîndu-se înainte în fotoliu, împreunîndu-şi mîinile.

– Îmi dau seama că ai suferit mult şi ai fost tare amărît în viaţă, din cauza modului în care te-ai despărţit de Ursula şi Sigmund. Şi din cauza modului în care au murit părinţii tăi în lagărele morţii. Dar cred că am făcut totuşi ceva ce îţi era necesar.

– Da, sînt de acord, spuse el, cu o voce care abia se auzea, şi cu multă sinceritate. Ai făcut singurul lucru pe care-l puteai face în acel moment. Nu aveai cum să ştii ce se va întîmpla.

– Sper că vei privi în inima ta şi mă vei ierta, spuse călugăriţa.

– Dar nu este nimic de iertat, zise Maxim şi îi aruncă o privire rapidă. Mi-am iubit părinţii, iar ei m-au iubit foarte mult şi în final ăsta este lucrul cel mai important.

– Da, spuse ea. Aici vorbeşti adevărat.

– Cine era tatăl meu prin naştere? întrebă el.

– Numele lui era Karl Neuwirth.

– Era şi el catolic?

– Da.

– De ce nu s-a căsătorit cu dumneata?

Urmă o mică tăcere înainte ca ea să răspundă.

– Era un bărbat căsătorit.

– Mai trăieşte?

– Nu, a fost omorît în război. A fost soldat pe frontul rusesc. Iar soţia şi cei doi copii ai lui au fost omorîţi într-un bombardament.

– Înţeleg. Maxim se uită fix la Teddy. De ce nu mi-ai spus cu ani în urmă?

– Tot voiam s-o fac..., şi încă de mai multe ori,

Maxim. Dar întotdeauna îmi pierdeam curajul... cred că n-am vrut să-ţi provoc durere. Îşi drese glasul. În cele din urmă, trebuia totuşi să-ţi spun, pentru că m-am gîndit că nu e bine să-ţi ascund acest lucru, aşa cum ţi-am explicat mai înainte cu un minut sau două. Şi oricum, am simţit că la vîrsta de cincizeci şi cinci de ani eşti destul de matur să înţelegi orice.

Pentru prima dată, un zîmbet slab îi licări în ochi.

– Da, cred că sînt destul de în vîrstă, ca să înţeleg, Teddy.

În acest moment, sora Constanţa se ridică brusc.

– Acum trebuie să plec, anunţă ea.

Maxim sări în sus.

– Dar nu vă putem oferi un ceai sau altceva, înainte de a pleca, soră Constanţa?

Ea clătină din cap.

– Sînteţi amabili, dar trebuie să mă întorc.

– Trebuie să mergeţi departe?

– Nu. O să-mi ia cam o jumătate de oră, cu trenul. Mănăstirea e chiar la ieşirea din oraş.

– Te rog, lasă-mă să te trimit cu maşina mea...

– Nu, nu, interveni ea, atingîndu-i uşor braţul. Trebuie să-mi duc viaţa aşa cum mi-am dus-o întotdeauna. Dar îţi mulţumesc pentru amabilitate.

Îi întinse mîna.

Maxim i-o luă şi o ţinu într-a lui.

Sora Constanţa privi în sus, spre faţa lui. Ochii ei căprui închis erau plini de dragoste. Spuse:

– Fii în pace cu tine însuţi, Maxim. Şi Dumnezeu să te binecuvînteze totdeauna.

Simţi ceva în inimă, pentru această femeie blîndă,

religioasă, care îi dăduse naştere şi dintr-un impuls se aplecă şi o sărută pe obraz.

Ochii i se umplură de lacrimi, apoi îi zîmbi şi chipul îi radia.

59

– Eşti supărat pe mine? întrebă Teddy, puţin mai tîrziu, după ce Maxim citise scrisoarea Ursulei, scrisă cu atît de mult timp în urmă şi pe care i-o dăduse înapoi.

– Cum aş putea să fiu vreodată supărat pe tine, draga mea Teddy?

– Necăjit, atunci?

– Nu. Expresia lui era la fel de iubitoare şi devotată ca totdeauna.

– Atunci, ce simţi? insistă Teddy, preocupată fiind de efectul dezvăluirilor călugăriţei asupra lui.

– Sînt uluit, împietrit, şocat. Cred că oricine s-ar simţi astfel în condiţiile acestea, nu crezi?

– Da, acceptă Teddy, liniştit, continuînd să-l observe.

– Ai fi putut să-mi arăţi scrisoarea cu ani în urmă, ştii asta, spuse Maxim, răspunzînd privirii ei, cu o expresie neutră.

– Principalul motiv pentru care n-am făcut-o, Maxim, este că m-am gîndit că o să te îndurereze.

– Ceea ce am auzit acum de la sora Constanţa nu schimbă cu nimic viaţa mea, Teddy. Mama va fi întotdeauna frumoasa mea mamă, mama din poveştile cu zîne ale copilăriei mele. Am s-o iubesc mereu, iar amintirea ei va rămîne preţioasă pentru mine, pînă în ziua cînd voi muri. Şi indiferent ale cui gene masculine le am, Sigmund Westheim este în continuare tatăl meu. El va rămîne pentru totdeauna tatăl meu. El este cel care mi-a dat dragoste şi poziţie în societate şi m-a educat în spiritul codului meu de onoare. Am trăit pe baza regulilor pe care mi le-a înfăţişat încă de cînd eram copil, cum am putut mai bine, toate zilele vieţii.

Făcu o pauză, îi zîmbi lui Teddy cu un zîmbet timid şi continuă:

– Mai am încă bucăţelele alea de hîrtie pe care mi le-a dat cînd aveam patru ani. Le-am păstrat toţi anii ăştia. De fapt, am copiat vorbele lui pe cărţi poştale albe, ca să le păstrez împreună cu micuţul cal sculptat. Şi întîmplător, am transmis exigenţele tatălui meu, regulile lui de conduită, lui Michael şi lui Alix. Le-am dat copii ale cuvintelor lui.

– Vai, Maxim, ce lucru frumos ai făcut şi nu mi-ai

spus-o niciodată! exclamă Teddy.

– Trebuie să am şi eu cîteva secrete faţă de tine, replică el, cu vocea mai uşoară, tachinînd-o brusc.

Teddy îl studie un moment.

– Ei, acum ştii cine eşti cu adevărat, ştii că ai fost născut catolic, din părinţi catolici.

– Nu, Teddy, părinţii mei au fost evrei. Şi eu sînt evreu. Am fost crescut ca evreu, simt ca un evreu, de aceea sînt evreu.

Luată prin surprindere, Teddy îl privi fix şi nu făcu nici un comentariu. Încet, începu să dea din cap.

– Da, Maxim, ai dreptate. Eşti evreu.

Maxim se duse spre canapea şi se aşeză lîngă ea. Îi luă mîna într-a lui, şi o privi atent. Mai era încă o femeie frumoasă, deşi avea acum şaptezeci de ani. Avea riduri fine în jurul ochilor ei verzi şi la colţurile gurii ei blînde, iar părul îi devenise alb ca neaua. Dar avea o seninătate şi o drăgălăşenie pe care vîrsta nu le putea întuneca. O iubea atît de mult în acest moment, încît credea că îi va plesni inima. Ea fusese alături de el, în fiecare zi a vieţii sale, dulcea, iubitoarea, devotata lui Teddy.

Îi spuse foarte încet:

– Mai este ceva ce vreau să-ţi spun.

– Da, ce anume, dragul meu?

– Sora Constanţa m-a născut, iar mama va fi totdeauna pentru mine o fiinţă deosebită. Dar tu eşti cu adevărat mama mea, Teddy.

Ea îl privi fix, fără glas. Ochii i se umplură brusc de lacrimi.

El îi atinse obrazul cu deosebită tandreţe, amintindu-şi tot ce făcuse ea pentru el timp de

cincizeci şi patru de ani din viaţa lui.

– M-ai îngrijit de cînd aveam un an. Ai avut grijă de mine cînd eram mic, m-ai dus în siguranţă la Londra. Mi-ai apărat viaţa cu riscul vieţii tale, m-ai crescut, m-ai făcut bărbatul care sînt acum. Tot ce e bun în mine, îţi datorez ţie, Teddy. Tu eşti cea mai bună parte a mea. Da, scumpa, scumpa mea Teddy, tu eşti mama mea. Te iubesc foarte mult şi îţi mulţumesc din străfundul inimii pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Profund mişcată, Teddy simţi că-i curg lacrimi pe obraji. Se agăţă de mîna lui Maxim şi vocea ei era plină de emoţie cînd spuse:

– Te-am iubit ca pe propriul meu copil. Nu m-am gîndit niciodată la tine altfel. În inima mea, ai fost totdeauna primul meu născut.

Maxim o cuprinse pe Teddy în braţe.

– Da, ştiu asta. Cred că am ştiut-o dintotdeauna.

Se ţinură strîns unul pe celălalt, amintindu-şi atîtea lucruri mărunte din ultimii cincizeci de ani, cufundaţi un moment sau două în gîndurile lor, legaţi sufleteşte ca mamă şi fiu.

Apoi, Maxim îi şopti, lîngă părul ei alb ca neaua:

– E curios, dar atîtea lucruri mi-au devenit clare în ultimele cîteva zile. Am fost atît de încîlcit în sinea mea, atît de contradictoriu şi plin de îndoieli... despre mine, despre viaţa mea. N-am fost în stare să văd clar, de fapt. Iar într-o noapte, înainte de a fi împuşcat, m-am întrebat cine eram eu, de ce mă aflam aici, pe planetă, ce e cu viaţa asta de iad.

– Am simţit de multă vreme că eşti tulburat, spuse ea.

– Şi apoi, săptămîna trecută, o zi sau două înainte

de a pleca noi de la Londra, am avut o strălucire de viziune interioară, o revelaţie... aş putea spune, revelaţia mea divină. Am înţeles deodată atît de multe lucruri despre mine, am înţeles că am suferit după mama aproape toată viaţa, că am căutat-o poate în alte femei. Da, în acel moment m-am înţeles cu adevărat... Am înţeles că eram Hans, băieţelul pierdut...

Teddy se depărtă puţin de el şi privi în sus, la chipul lui familiar, frumos.

– Ce vrei să spui?

– Cînd eram copil, aici la Berlin, cu mulţi ani în urmă, mi-ai citit o poveste despre un băiat, Hans. Îţi aminteşti povestea?

– Vag.

– Mama lui îl pierduse pe Hans şi nu-l mai putea găsi, aşa încît rămase pierdut pentru totdeauna şi rătăcea prin lume, neavînd pe nimeni care să-l iubească. Povestea asta m-a impresionat puternic. Cînd am fost la Paris, în 1939, i-am cerut mamei să nu mă piardă. Dar apoi m-a pierdut. Cel puţin aşa credeam, pentru că n-am mai văzut-o. El se uită spre ea şi încheie: am fost întotdeauna băiatul pierdut.

Tristeţea se aşeză ca o umbră pe faţa lui Teddy, durînd-o inima pentru el. Dar spuse cu tonul cel mai blînd:

– Tu, pierdut! Niciodată. Clătină din cap. Ai fost frămîntat, da, iar viaţa ta particulară e într-o dezordine groaznică, dar refuz să mă gîndesc la tine ca la o fiinţă pierdută.

– Dar adînc, în sinea mea, aşa m-am simţit, deşi presupun că mi-am dat seama de asta abia aseară,

cînd luam masa cu Căpăţînosul, la Londra. El mi-a făcut o observaţie care a declanşat totul în mintea mea.

– Ce anume a spus? întrebă Teddy cercetîndu-i faţa cu privirea.

– Mi-a spus că femeile din viaţa mea m-au rănit profund, m-au abandonat în modul cel mai nefericit, fie că au făcut-o intenţionat sau nu. L-am întrebat ce înţelegea prin asta şi mi-a subliniat că mama a fost smulsă de lîngă mine cînd aveam o vîrstă fragedă, că Anastasia m-a părăsit împotriva voinţei mele, iar Camilla m-a părăsit şi ea pentru că a murit. A mai adăugat apoi că Adriana mi-a înşelat aşteptările, iar Blair Martin m-a trădat.

– Toate astea sînt adevărate, fu de acord Teddy, gîndindu-se la Căpăţînosul care devenise înţelept la maturitate. Ea avusese o slăbiciune pentru Căpăţînos încă din copilărie, ţinea mult la el.

Maxim explică:

– Mi-a venit în gînd că, aşa cum mama a fost smulsă de lîngă mine, într-un anume sens, toate femeile din viaţa mea m-au abandonat, într-un fel sau altul.

– Aici nu te pot contrazice.

– Şi în aceeaşi noapte am înţeles că tu ai fost unica femeie care nu m-a rănit niciodată, nu m-a părăsit niciodată. Tu ai fost totdeauna lîngă mine şi ai fost stînca mea. La New York, în spital, în ianuarie, cînd îmi pierdeam mereu cunoştinţa, îmi amintesc că am deschis ochii la un moment dat. Şi ştii ce am văzut?

Ea clătină din cap.

– Am văzut-o pe prima mea soţie, pe a treia, pe amanta mea, pe fiica mea. Şi pe mama mea. La asta m-am gîndit, cînd te-am văzut pe tine. Mama. Apoi am alunecat în inconştienţă din nou, iar tu, aşa cum eşti azi, aşa cum arăţi azi, ai dispărut. În locul lui Teddy cu păr argintiu în vîrstă de şaptezeci de ani, am văzut-o pe Teddy a copilăriei mele. Mă tot gîndeam că Teddy va veni curînd, va veni să mă salveze cum făcuse cînd eram copil.

– Voi încerca totdeauna să te salvez, Maxim, dar sînt momente în viaţă cînd trebuie să ne salvăm singuri, cînd nimeni nu o poate face în locul nostru şi asta se întîmplă acum cu tine.

– Ce vrei să spui?

– Cred că trebuie să te salvezi, clarificînd îngrozitoarea şi supărătoarea încurcătură de la New York. Femeile acelea, Maxim. Adriana. Blair. Fetiţa Viveca. Nu trebuie să laşi această situaţie în derivă, aşa cum s-a întîmplat din momentul cînd ai fost împuşcat. Pur şi simplu, nu e drept.

– A, ştiu asta. Am de gînd să pun ceva ordine în haosul vieţii mele cît mai curînd posibil. Nu o iubesc pe Adriana. Nici ea nu mă iubeşte pe mine. Doar situaţia mea. Am de gînd să divorţez, să-i dau tot ce vrea, dacă e cazul. Avem o înţelegere prenupţială, dar în ce mă priveşte, sînt gata să o renegociez, dacă mă eliberează.

– Şi apoi, ce ai de gînd să faci cu Blair Martin şi copilul ei?

– Desigur că n-am să mă căsătoresc cu ea, dacă la asta te gîndeşti. Îmi pare rău că e implicat un copil nevinovat, dar n-am de gînd să mă sacrific, să mă

înfund într-o nouă căsătorie, într-o capcană cu o femeie nepotrivită. Nici pe Blair n-o iubesc şi nici ea nu mă iubeşte. Doar banii mei.

– Ai să asiguri existenţa copilului, chiar dacă nu ai o dovadă sigură că e al tău?

– De ce nu? Sînt un om bogat. Şi dacă copilul este al meu? N-aş vrea să mă gîndesc că mlădiţa mea ar duce lipsă de ceva, ar dori ceva ce n-ar putea obţine.

– Se pare că te-ai gîndit mult în ultima săptămînă. Lucrurile nu ţi se păreau chiar atît de clare, Maxim, cînd am luat masa împreună în urmă cu două săptămîni. Erai confuz şi m-ai tulburat, m-ai îngrijorat.

– Ţi-am spus, seara trecută, alături de Căpăţînos, am avut o asemenea viziune interioară – a fost ca o revelaţie divină.

Se auzi brusc o bătaie puternică în uşă.

Tresărind, Maxim se întoarse, apoi se uită din nou la Teddy.

– Mă întreb cine naiba poate fi? mormăi el ridicîndu-se.

Teddy zise:

– Vai, dragă, am uitat să-ţi spun că mai aştept un oaspete.

– Pe cine? întrebă el.

Ea îi ignoră întrebarea.

– Mi-e teamă că iar joc rolul de Dumnezeu, spuse ea.

Îndreptîndu-se spre uşă, Maxim o deschise şi, pentru a doua oară în ziua aceea, rămase cu gura căscată. Dar, cu o viteză remarcabilă, îşi reveni şi un zîmbet ameţitor îi acoperi faţa.

– Anastasia! exclamă el şi făcu un pas înainte, o luă de braţ şi o conduse pe fosta lui soţie în apartament.

60

Prinţesa Irina Trubetzkoi îi salută bucuroasă cînd Maxim, Teddy şi Anastasia intrară în apartamentul ei în aceeaşi seară.

– Îmi pare rău că am întîrziat, începu Teedy, dar fu oprită de mîna ridicată a Irinei.

– Nu ştiţi, nu-i aşa? N-aţi auzit, nu? strigă Irina, cu ochii ţintă la ei.

Teddy arătă înnebunită, Anastasia intrigată, Maxim zise:

– Ce să auzim, Irina?

– Ştirile din Berlinul răsăritean!

– Nu, răspunse el.

Anastasia preluă inițiativa.

– Hai să intrăm în salon, Irina. Şi o să ne spui despre ce-i vorba.

Ea îşi scoase paltonul şi îl puse pe bancheta din hol.

– Desigur! Ce nepoliticoasă sînt, să vă ţin în picioare, aici în vestibul. Vă rog, scoateţi-vă paltoanele. Teddy, dă-mi vizonul tău... Maxim, pune-ţi în dulap paltonul, îi instrui Irina, agitîndu-se în jurul lor.

Cîteva secunde mai tîrziu, aşezaţi în faţa căminului în salonul Irinei, toţi trei se uitau fix la ea, aşteptînd.

Irina era mult prea emoţionată ca să stea jos şi stătea în picioare lîngă foc, cu o mînă sprijinită de cămin. Spuse cu aceeaşi voce tensionată, agitată:

– Ceva mai devreme, azi, Gunther Schabowski, şeful partidului comunist din Berlinul de Răsărit, a ţinut o conferinţă de presă. A spus că, începînd de la miezul nopţii, în noaptea asta, est-germanii pot pleca, dacă vor.

Vocea Irinei tremura, îi curgeau lacrimile.

– Pot pleca fără permis special... pentru cîteva ore, cîteva zile, pentru totdeauna, dacă doresc. Sînt liberi! Liberi, în sfîrşit, au scăpat din sclavie.

Era atît de copleşită, că începu să plîngă şi îşi căută batista în buzunarul jachetei.

Maxim se duse la ea şi îi puse braţul în jurul umerilor.

După un moment, ea îi spuse:

– Ai avut totdeauna dreptate. Zidul Berlinului va

cădea, aşa cum ai prezis tu.

– N-am crezut că am să apuc să văd ziua asta! exclamă Teddy.

– Nici eu, Teddy, şopti Irina, ştergîndu-şi ochii, încercînd să se stăpînească.

Maxim fusese surprins. Îi spuse Irinei:

– Teddy şi cu mine am fost ocupaţi cîteva ore, cu o veche prietenă... apoi Teddy cu mine am avut de discutat unele probleme, apoi a sosit Anastasia, aşa că am pierdut ştirile de seară de la televiziune. Era natural să nu ştiu nimic cînd am venit aici. Dar ce veste minunată ne-ai dat!

– Am anulat rezervarea mesei la restaurant, spuse Irina. O să luăm cina aici şi, mai tîrziu, pe la unsprezece, trebuie să ieşim afară, pe străzi. Trebuie să fim de faţă cînd se vor deschide punctele de trecere în Zidul Berlinului.

– Adevărat! exclamă Maxim. Nu putem pierde acest eveniment istoric. Istoria se mişcă sub picioarele noastre chiar în momentul acesta. Vedem de fapt cum se făureşte istoria. Nimic nu va mai fi la fel...

– Ce vrei să spui? întrebă Anastasia.

Maxim înţelesese imediat implicaţiile, văzuse în viitor şi spuse cu o voce la fel de emoţionată ca a Irinei, ceva mai înainte:

– Cred că vom fi martorii căderii regimurilor comuniste în Europa. O să vedeţi – unul cîte unul, se vor prăbuşi. Libertatea şi democraţia sînt în marş.

– Chiar crezi asta? întrebă Teddy. Rareori greşea. Cel puţin în domeniul afacerilor şi al politicii.

– Da, o cred, răspunse Maxim. Mihail Gorbaciov, el a deschis calea asta, cu perestroika lui şi predicînd reforma. Credeţi-mă, fără el nu se putea întîmpla aşa ceva.

– Roata istoriei, spuse blînd Irina. Cum se învîrte ea, uneori încet, alteori atît de repede! Am şaptezeci şi opt de ani şi toată viaţa am trăit sub umbra ameninţătoare a comunismului. Bolşevicii mi-au ucis familia – pe tatăl meu, pe unchiul Romanov, ţarul Nicolae, pe soţia lui, ţarina Alexandra, pe verii mei. Cînd eram copil am fugit din Rusia cu mama mea. Oftă. Am aşteptat peste şaptezeci de ani, rugîndu-mă pentru căderea comunismului... ca poporul să se ridice, în sfîrşit, şi dorinţa lui de libertate şi dreptate să precumpănească în cele din urmă.

– Precumpănesc deja, îi spuse Maxim. De luni de zile sînt demonstraţii – la Leipzig şi în toată Germania Răsăriteană. Iar est- germanii au ieşit masiv de acolo, prin Ungaria şi Cehoslovacia, ajungînd în Germania occidentală, şi încă într-un ritm uluitor. Era doar o chestiune de timp pînă la căderea Zidului Berlinului. Dar, ce-ai zice să bem ceva, Irina? Trebuie să toastăm pentru această ocazie istorică.

– Ce proastă sînt! Hilde a pus şampania la gheaţă, înainte de a veni voi. E acolo, Maxim, pe bufet, cu paharele. Vrei s-o deschizi, te rog?

El traversă camera, deschise sticla şi turnă şampania. Anastasia se apropie de el, luă două pahare pline şi le duse lui Teddy şi Irinei.

Un moment mai tîrziu, toastau cu toţii.

– Pentru libertate! exclamă Irina ridicînd paharul.

– Libertate! spuseră Teddy, Maxim şi Anastasia la unison, ridicînd paharele.

– Azi este nouă noiembrie! spuse Teddy, o tristeţe plină de înţelegere trecîndu-i pe faţă. Nouă noiembrie 1989. Acum cincizeci şi unu de ani, în ziua asta, a fost aniversarea de douăzeci şi unu de ani a Henriettei Mandelbaum... noaptea în care naziştii au dat foc Sinagogii Centrale. La nouă noiembrie 1938 a fost *Noaptea de cristal*. N-am s-o uit niciodată... goneam pe străzi pe motocicletă, în spatele lui Willy Herzog, fugind de mulţimea furioasă de soldaţi din trupele de şoc.

În seara asta e a cincizeci şi una aniversare a *Nopţii de cristal!*

– Ce extraordinar că în noaptea asta cade Zidul Berlinului, spuse Maxim. Istoria a făcut cu adevărat un cerc complet.

Irina dădu din cap, aprobator.

– Dacă Hitler n-ar fi venit la putere, n-ar fi fost război niciodată, Berlinul n-ar fi fost împărţit în zone de est şi de vest. Nici ţara n-ar fi fost divizată; n-ar fi existat un partid comunist care să conducă Germania de Est. Totul a pornit de la nazişti, nu-i aşa? Doar acum, cînd se prăbuşeşte Zidul Berlinului, vedem sfîrşitul moştenirii Celui de-al Treilea Reich.

„Tor Auf! Tor Auf! Tor Auf!" urla mulţimea la ora unsprezece patruzeci şi cinci. *„Deschideţi poarta!"* repetau, iar şi iar. Şi continuară să-şi bată joc de grănicerii est-germani încă cincisprezece minute, aşteptînd la punctul de graniţă Charlie, în sectorul american al Berlinului de Vest.

Maxim stătea cu braţul în jurul lui Teddy; Anas-

tasia o ţinea de braţ pe Irina. Toţi patru se aflau printre miile de oameni care umblau pe străzi, nerăbdători, aşteptînd să bată miezul nopţii.

Exact la ora douăsprezece, mulţimea înnebuni, urlînd şi strigînd în timp ce est-berlinezii curgeau prin poarta Charlie, mulţi dintre ei venind în zona occidentală pentru prima oară în viaţa lor. Fluierăturile, strigătele şi aclamaţiile continuară nestăvilite; est şi vest-berlinezii se îmbrăţişau şi se sărutau unii cu alţii şi plîngeau, copleşiţi de bucurie. Dansau pe străzi, împărţeau şampania şi berea pe care vest-berlinezii o aduseseră cu ei. Era o noapte măreaţă de neuitat, iar ei îşi sărbătoreau libertatea.

Tot felul de emoţii amestecate se adunau în sufletul lui Maxim, în timp ce stătea uitîndu-se la berlinezii, nebuni de fericire, din jurul lui. Mulţi se căţărau acum pe zid, unde atîţia muriseră încercînd să scape spre libertate; alţii începuseră să-l lovească cu ciocane şi tîrnăcoape, intenţionînd să dărîme acest hidos zid al ruşinii.

Berlin. Oraşul în care s-a născut şi a copilărit. Îl atrăsese mereu înapoi şi avusese mereu impresia că îi ascunde ceva. Şi chiar aşa fusese: secretul i se dezvăluise astăzi. Se gîndi la Ursula şi Sigmund, care vor fi totdeauna mama şi tatăl lui, şi îl cuprinse tristeţea cînd se gîndi la persecutarea lor şi la modul atît de îngrozitor în care au murit în lagărele morţii. Furia îl copleşi, dar o înlătură; nu mai servea la nimic acum. În schimb, se agăţă de imaginea lor, pe care o avea în minte, văzu frumuseţea blondă a Ursulei, capul negru al lui Sigmund aplecat asupra pianului, auzi rîsul

ei, auzi muzica lui gravă care umplea casa din Tiergartenstrasse. Vor trăi totdeauna în inima lui, amintirea lor clară, profund pură, intactă, neschimbată de nimic din cele auzite azi. Gîndurile îi zburară spre sora Constanţa. Nu credea că o va mai vedea vreodată. Era sigur că ea nu avea nevoia sau dorinţa de a se întîlni cu el a doua oară. Venise astăzi doar pentru că o rugase Teddy. Călugăriţa îl avea pe Dumnezeul ei şi era împăcată cu ea însăşi. Înţelesese acest lucru din momentul în care o cunoscuse. Pacea absolută era instalată pe faţa aceea inocentă, blîndă.

Lui Teddy îi spusese azi multe lucruri. Vorbise adevărul. Ea era mama lui. El era fiul ei. Era evreu.

Brusc, îl uimi cît de curios era că Teddy insistase să vină la Berlin în săptămîna asta să o vadă pe Irina, că tocmai azi, cînd cădea Zidul Berlinului, căzuseră şi zidurile din mintea lui.

– E ca în ajun de Anul Nou! strigă Teddy, agăţîndu-se de braţul lui.

– Sau ziua Bastiliei! sugeră Anastasia.

– Sărbătoare... revoluţie... indiferent cum o numim, asta e o noapte de neuitat! strigă Irina. Ultima dată cînd ne-am aflat într-o mulţime ca asta a fost în 1963, cînd l-am auzit pe preşedintele Kennedy vorbind, în faţa primăriei Schöneberg.

– *„Ich bin ein Berliner!"* spuse Anastasia, citîndu-l pe John Kennedy, şi privindu-l pe Maxim.

– Dacă ar fi trăit să vadă asta! şopti Maxim, apoi o strînse pe Teddy lîngă el şi le aduse pe Irina şi Anastasia în cercul braţelor sale. Se gîndi la noaptea în care fusese împuşcat; îi mulţumea lui Dumnezeu că

supravieţuise, că era în viaţă.

Se făcuse aproape ora două noaptea, cînd Maxim, Teddy şi Anastasia se înapoiară la hotelul *Kempinski*, după ce o duseseră acasă pe Irina.

La uşa apartamentului ei, Maxim o sărută pe Teddy urîndu-i noapte bună, la fel făcu şi Anastasia.

– A fost o zi adevărată, spuse Teddy, întorcîndu-se în pragul camerei ei. O zi memorabilă. O noapte memorabilă.

– Da, Teddy, într-adevăr, aşa a fost, fu el de acord.

Teddy intră şi închise uşa fără să mai spună un cuvînt.

Maxim şi Anastasia rămaseră în picioare singuri pe coridor, uitîndu-se fix unul la celălalt.

– Unde-i apartamentul tău? întrebă el.

– Aici, nu departe de al tău, răspunse ea.

Merseră amîndoi pe coridor în tăcere. Cînd ajunseră la apartamentul ei, ea băgă cheia în broască, deschise uşa şi se întoarse spre el:

– Vrei să bei un pahar, Maxim?

– De ce nu? răspunse el, urmînd-o înăuntru.

După ce îşi lăsară paltoanele, Anastasia se duse la micul bar.

– Ce-ai dori?

– Nu şampanie, spuse Maxim.

– Dar un coniac?

– Bună idee. Ai aşa ceva?

– Da.

Ea turnă în două pahare, îi dădu unul şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui.

Îşi ridicară paharele, unul spre celălalt, dar nu spuseră nimic.

După un moment, Anastasia remarcă:

– Michael mi-a spus cît de generos ai fost cu el, Maxim. I-ai dat atît de multă putere şi responsabilitate ca să conducă biroul din New York! E încîntat. Îţi mulţumesc.

– Presupun că uneori fac şi eu cîte ceva cum trebuie.

– Nu sînt sigură că te-am înţeles.

– Nu-mi da nici o atenţie, las-o baltă, mormăi el şi traversă camera. Se uită afară pe fereastră, în stradă; jos, pe Ku'Damm, mulţimea forfotitoare mai sărbătorea încă. El îi simţi ochii aţintiţi asupra lui şi se răsuci încet, ca s-o privească.

Ea ştătea ţinînd paharul de coniac, cu o expresie uimită pe faţă.

Se simţi obligat să-i explice ultima observaţie pe care o făcuse şi spuse:

– Se pare că în cea mai mare parte a timpului, cam încurc lucrurile, în ultima vreme. Am o mare încurcătură la New York... în viaţa mea particulară.

Anastasia nu comentă.

El spuse încet:

– Cum naiba am putut să mă las prins în cursă de acele două femei?

– Cred că a fost vina mea, răspunse Anastasia, fără ezitare.

– Acum nu sînt eu sigur că te-am înţeles.

– N-ar fi trebuit să divorţez de tine, Maxim.

– Aici sînt de acord cu tine, Anastasia.

– A fost cea mai mare greşeală din viaţa mea.

– Adevărat. Privirea lui nu se dezlipea de faţa ei. N-am fost îndrăgostit de nici o altă femeie, în afară de tine.

– Iar eu n-am fost niciodată îndrăgostită de vreun alt bărbat.

– Nu există decît tu, Anastasia.

– Pentru mine... există doar tu, Maxim.

– Chiar acum mi-a venit o idee minunată, Piersicuţă, spuse Maxim.

– Ce anume?

Începu să se apropie de ea.

– Vino cu mine.

– Unde? întrebă ea.

– La Veneţia.

– Cînd?

– Mîine. Avionul meu este la aeroportul Tempelhof. Aşteaptă.

Anastasia se ridică.

– Bine, spuse ea şi se aruncă în braţele lui întinse. Da, da, da.

Privi în sus spre el şi îi zîmbi cu zîmbetul ei incandescent.

Asta îi umplu golurile din inimă. Tristeţea din el dispăru. Era sigur că nu va mai reveni niciodată.

Sfîrşit